

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

BETTER

THE RUN AND HIDE DUET

Khwa

ALINA MAY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

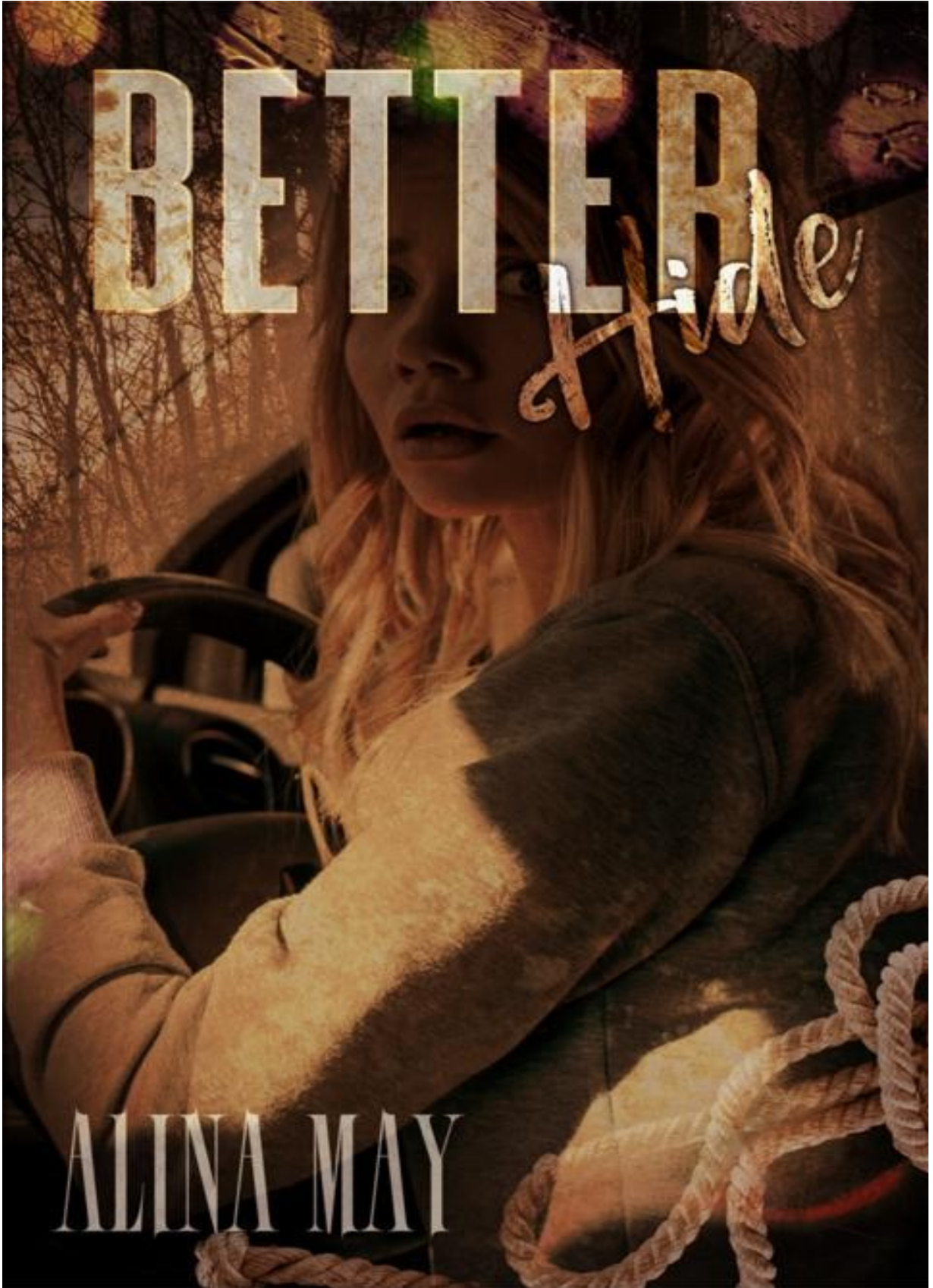
Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Copyright © 2024 by Alina May

Tüm hakları saklıdır.

Bu yayının hiçbir bölümü, ABD telif hakkı yasasının izin verdiği durumlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için alinamaybooks@gmail.com ile iletişime geçin.

Bu prodüksiyonda tasvir edilen hikaye, tüm isimler, karakterler ve olaylar hayal ürünüdür. Gerçek kişiler (yaşayan veya ölmüş), yerler, binalar ve ürünlerle hiçbir özdeşleştirme amaçlanmamıştır veya çıkarılmamalıdır. Bu hikaye cinsel ifade için bir rehber olarak kullanılmak üzere tasarlanmamıştır.

E-kitap ISBN: 979-8-9888758-5-7

Ciltsiz ISBN: 979-8-9888758-4-0

Ciltli ISBN: 979-8-9888758-6-4

Kitap Kapağı Okült Tanrıça

Biçimlendirme Okült Tanrıça

İllüstrasyonlar Lulybot

Deliciously Dark Editing tarafından düzenlendi

Page Edge Design (ciltli) Painted Wing's Publishing Bu

içerik yalnızca 18 yaşından büyükler için uygundur

İÇİNDEKİLER

YAZARIN NOTU

Bölüm 1 Bölüm

2 Bölüm 3

Bölüm 4 Bölüm

5 Bölüm 6

Bölüm 7 Bölüm

8 Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Sonsöz](#)

[Bonus Sahne](#)

[Teşekkür](#)

*Zehirli, kırmızı bayraklı erkekler tarafından kaçırılmayı hayal edenlere.
Bu senin için.*

YAZARIN NOTU

Demek benim pis, kirli fahişelerim daha fazlası için geri döndüler, ha? Mazoşistler, lol.

Lütfen bu kitabın karanlık olduğu konusunda uyarın. Rıza göstermeme, seksi su işkencesi, zihinsel işkence, manipölasyon ve çok daha fazlası gibi tetikleyici temalar vardır. Bu kitaptaki ilişkiler istismarcı ve manipölatiftir ve gerçek hayatta taklit edilmemelidir.

Rızasızlık gerçek hayatta asla sıcak değildir.

Lütfen bu hikayenin cinsel bir rehber olma amacı taşımadığını da unutmayın.

Harika. Artık formaliteler ortadan kalktığına göre... biraz hastalıklı, ahlaksız boka kaçmaya hazır mısınız? Ben de hazırım. Hadi gidelim.

Daha İyi Koşu Özeti

Mary Jo, Jayden ve Cole tarafından kaçırıldığında sıradan bir hayat yaşamaktadır. Jayden ilk başta Jo'yu eski kız arkadaşı Sage'den intikam almak için kaçırmıştır, ancak kısa sürede Jo'yu takıntı haline getirmiştir.

Jayden ve Cole, Jo ile berbat oyunlar oynayarak onu seksin karanlık tarafını sevdiğini fark etmeye zorlar. Onlarla geçirdiği süre boyunca Jo, Jayden ve Cole'un Jayden'in üvey babası Pat tarafından cinsel istismara uğradığını öğrenir.

Jayden daha sonra Sage'i kaçıır ve Jo, Sage'in Pat'i becerdiğini ve Jayden'in annesine uyuşturucu satarak onun ölümüne neden olduğunu keşfeder. Jayden, Jo'nun önünde Sage'i öldürür.

Jo düşük yapar ve adamları onu kaçtığı hastaneye götürmeye zorlar. Teksas'ta altı ay boyunca saklanırken erkekler onu bulur, koluna baş harflerini kazır ve yanlarında götürürler.

Bu hikaye Jayden ve Cole'un Jo'yu bulmasından hemen sonra başlıyor.

NEFRET SEKSİ, HAYATINIZDA YAŞAYACAĞINIZ EN İYİ SEKSTİR.

Jayden yanıma yığılıyor ve ben bir başka orgazmın ardından nefes nefese kireçli tavana bakıyorum. Zihnim endorfin ve adrenalinden bulanık bir karmaşa içinde.

Jayden ve Cole beni aldı. Tekrar. Son altı aydaki tüm nefret, kızgınlık ve lanet olası yalnızlık kükreyerek geri geldi. Duygular damarlarımdan kaynar su gibi akıyor.

Beni bulduklarına inanamıyorum. Beni buldular ve aldılar. Tekrar.

Ter ve nane kokusu odayı dolduruyor ve adrenalini ile sıcaklığın karışımı tekrar içime hücum ediyor. Klitorisimin zonklamasına neden oluyor.

Cole vücudunu yataktan kaldırıyor. İri cüssesiyle şifonyere doğru ilerleyip küçük bir lambayı yakmasını ve çantasından bir hap şişesi çıkarmasını izliyorum. O hareket ederken ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Kasları gölgeleri yakalıyor ve hatırladığımdan daha bronz görünüyor.

Cole ilaç şişesini ve su şişesini bana geri getirdi. "İşte."

Bir tanesini sallayıp bana uzatıyor.

Göz kırpıyorum ve doğruluyorum. Hap onun kocaman elinde küçücük görünüyor.

Bana yine hap veriyorlar. Uyuşturulmuş kreplere geri dönüyorum ve neredeyse acı şurubun tadını alabiliyorum. Olamaz, bu tekrar olmayacak.

Cole bir kaşını kaldırır. "Al şunu, Jo."

Boğazım düğümleniyor ve ona ters ters bakıyorum.

Jayden yanımda oturuyor. Kolları düşük ışıkta karanlık görünüyor ve dövmelerle kaplı. Başını benimkinin yanına eğiyor ve kulağıma alçak sesle fısıldıyor, "O hapı o güzel boğazından aşağı zorla sokmaktan büyük zevk alırım." Jayden'ın eli çıplak kolumda geziniyor, boynumun dibine doğru fısıldıyor ve t ylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "Belki biraz d lle yıkarsın, hmmm? Paniklediğinde çok lezzetli küçük gözyaşları döküyorsun." Parmakları boynumun yan tarafını okşuyor.

Titriyorum.

Cole elimi tutuyor ve hapı avucuma zorla sokuyor. G z kırıyor. "Unutma. Seninle istediğimizi yapmak için sana ilaç vermek zorunda değiliz."

Ona ters ters baktım. "Bu böyle devam edemez." "Ne olamaz?" Cole'un mavi gözleri ben hapı yumruklarken beni izliyor. "Beni bir şeyler yapmaya zorluyor. Bana söz hakkı vermemek."

"Bizim olayımız da bu ufaklık," diye gülüyor Cole. "Ama bu bir acı hapı.

Kolun için."

Baş harflerini kazıdıkları koluma bakıyorum. Bir orospu gibi zonkluyordu, ama onlar beni sikip atarken acı aklımın bir köşesindeydi.

Cole samimi görünüyor, ama yine de o her zaman samimi görünür. Elimdeki hapa bakıyorum. Kulübede ağrı için verdiğine benziyor ve kolum acıdan yanıyor. İsteaksizce hapı ağzıma atıyorum. Cole ben hapı yutarken boğazımın sallanışını izliyor.

Jayden ayağa kalkıyor, tuvalete gidiyor. O büyük. Hatırladığımdan daha büyük.

Bakışlarımı Cole'a çeviriyorum. "Bu iki yönlü bir yol olmalı. Bana bir köpek gibi emir veremezsin."

Cole yatağa yaslanıyor, ellerini başının arkasına koyuyor ve kedigil bir sırtışla beni izliyor. "Yapamaz mıyım?" K pesi loş ışıkta parlıyor.

"Hayır!" İçimden hem öfke hem de azgınlık akıyor. Bu kadar çekici olmaya nasıl cüret eder? Aylardır söylemek istediğim her şeyi prova etmiştim. Geçen sefer özgürlüğümü, sesimi, bedenimi aldılar.

Bu sefer değil. En azından, daha önce yaptıkları gibi değil.

Jayden siyah saçlarındaki suyu silkeleyerek geri geliyor. Hâlâ tamamen çıplak, kaslı ve koyu renkli dövmelerle kaplı, bu da nefesimin kesilmesine neden oluyor.

Bir nefes çekiyorum. "Telefonumu istiyorum." Jayden bana zar zor bakıyor. "Hayır."

Sıcaklık üzerime hücum ediyor ve Cole'a doğru dönüyorum. Beni dikkatle izliyordu. "Patronu duydun."

Hayır. Bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Gücümün bir kısmını geri alacağım.

Ayağa fırlayıp Rosemary'nin evinden getirdiğim çantaya yöneliyorum. Masanın üzerinde, Jayden'inkinin hemen yanında.

Kaydedebildiğimden daha hızlı bir şekilde, Jayden'ın ellerinden biri boğazımda ve diğeri başımın arkasında. Beni duvara çarptı ve sert, çıplak vücuduna yasladı. Bana doğru bastırıyor, eli boynumu sıkıca kavıyor.

"Siktir git," diye tıslıyorum, ona karşı mücadele ediyorum. "Bunu bana yapmaya devam edemezsin."

"Bana ne yapamayacağımı tekrar söylemek ister misin?" Jayden kulağımı sertçe ısırdı. Ciyakladım.

"Çünkü buradan, istediğim her şeyi yapabilirmişim gibi görünüyor. Ve beni durdurmak için yapabileceğin hiçbir şey yok." Jayden'ın sesi alçak ve gürültülü. Kara gözlerini bana dikecek kadar geri çekiliyor. Bir öfke parlaması oldu ve sesi derinleşti. "Sana bunu mu yaptı?"

Jayden'ın eli boğazımı sıkıyor ve elini tutarak öksürüyorum. Kafam karıştı. "Ne?"

"Takıldığın adam." Jayden'ın eli daha da sıkılaşıyor ve bakışları tiksintiyle doluyor.

Başım aydınlanıyor. Oh kahretsin. Çıktığım tek adam mı? İlk aşamayı bile geçemeyen mi?

"Ben...yapmadım..." Jayden'ın elini pençeliyorum ama o beni bırakmıyor. "Biz hiçbir şey yapmadık."

"Dokunduğu her yeri işaretlemeliyim. Onun dokunuşunu teninizden çıkarın."

Görüşümde karanlık titreşiyor ve kalbim kulaklarımda çarpıyor.

"Sana burada mı dokundu?"

Tüm vücudum karıncalanıyor. Jayden nefes almamı sağlayacak kadar gevşiyor ve tenim sıcaklıkla yıkanıyor.

Jayden amımı avuçladı. "Yaptı. O. Dokundu mu? Sana. Buraya mı?"

Gözlerim yavaş hareket ediyor. Sanki rüya görüyorum ve bedenimin tepki vermesini sağlamaya çalışıyorum. "Hayır."

"Bu iyi bir şey. Senin için. Daha önce hiç bir amcığa dövme yapmadım ama denemekten çekinmem." Jayden dudağını kıvrıyor. "Nerene dokundu?"

Beynimin şifresini çözmeye çalışıyorum.
Hatırlamıyorum bile. Jayden daha sert sıktı ve
nefesim kesildi.

Bu doğru. Adam bileklerimi başımın üstünde tuttu. Görüşüm daralmaya
başladı.

"Bileklerim," diye nefes almaya çalışıyorum.

Jayden beni ileri doğru çekiyor ve tek söyleyebileceğim havada
uçtuğum. "Cole, onu yerde tut."

Gözlerimi birkaç kez kırıştırıp görüşümü netleştirdiğimde, sırtüstü
yere düşmüş ve yatağa uzanmışım. Kalkmak için çabalıyorum ama Cole'un
ağır elleri omuzlarıma inerek beni tekrar yere sabitliyor.

Jayden yatağın kenarında beliriyor, daha önce boğazımı çiğ çiğ sikmiş
olmasına rağmen aleti yine sertleşmiş. Aletini kavırıyor, kendini kabaca
sarsıyor. "Bizim olduğunu bildiğin şeye başka bir adamın dokunmasına izin
mi verdin?"

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama Cole bana daha fazla yaslanıyor.

"Baban konuşuyor.

Dinleyin."

Jayden kendini daha sert okşuyor. "Sen bizimsin, Jo. Eziyet etmek
bizim. Becermek bizim. Sahip olmak bizim. Başka kimse sana
dokunamaz."

Bu sözler içimde öfkenin alevlenmesine neden oldu. "Ben senin değilim,"
diye tükürdüm.

"Hayır mı?" Jayden bir bakışla beni düzeltiyor. "O zaman kanıtla. Yürü
git." Dudakları küçük bir sırıltıyla kıvrılıyor.

Alaycılığı derimin altında yanıyor. Ayaklarımı kaldırıp başımın
üzerine koymak için bir hamle yapıyorum ama Cole bacağını kalçalarımın
üzerinden geçirip üzerime oturuyor ve kalçalarımı sabitliyor.

"Devam edin. Bizim olmadığınızı kanıtlayın. Gidin." Jayden yavaşça
yüzümü okşuyor.

Ona doğru hamle yapıyorum ama o çoktan geri adım atıyor.

Cole kıkırdar, uzanır ve Jayden'in karın kaslarına hafifçe vurur. "İşte.
Onu senin için aldım, limon damlası."

"Bırak beni." Cole'a karşı mücadele ediyorum, kalçalarımı onun
altından çıkarmaya çalışıyorum. Aleti bana karşı sertleşmişti ve ona
bakıyordum. Onu benden uzaklaştırmak için yumruklayabilirim.

Cole neye baktığımı görüyor ve ben farkına bile varamadan ellerimi
başımın üzerinde tutuyor. "Sakin ol. Kraliyet Mücevherleri'nde pençe yok."

"Siktir git." Kıvrıyorum.

Jayden tekrar yaklaşır. "Bilmiyorum Cole. Gitmek istemiyor gibi

görünüyor, değil mi?"

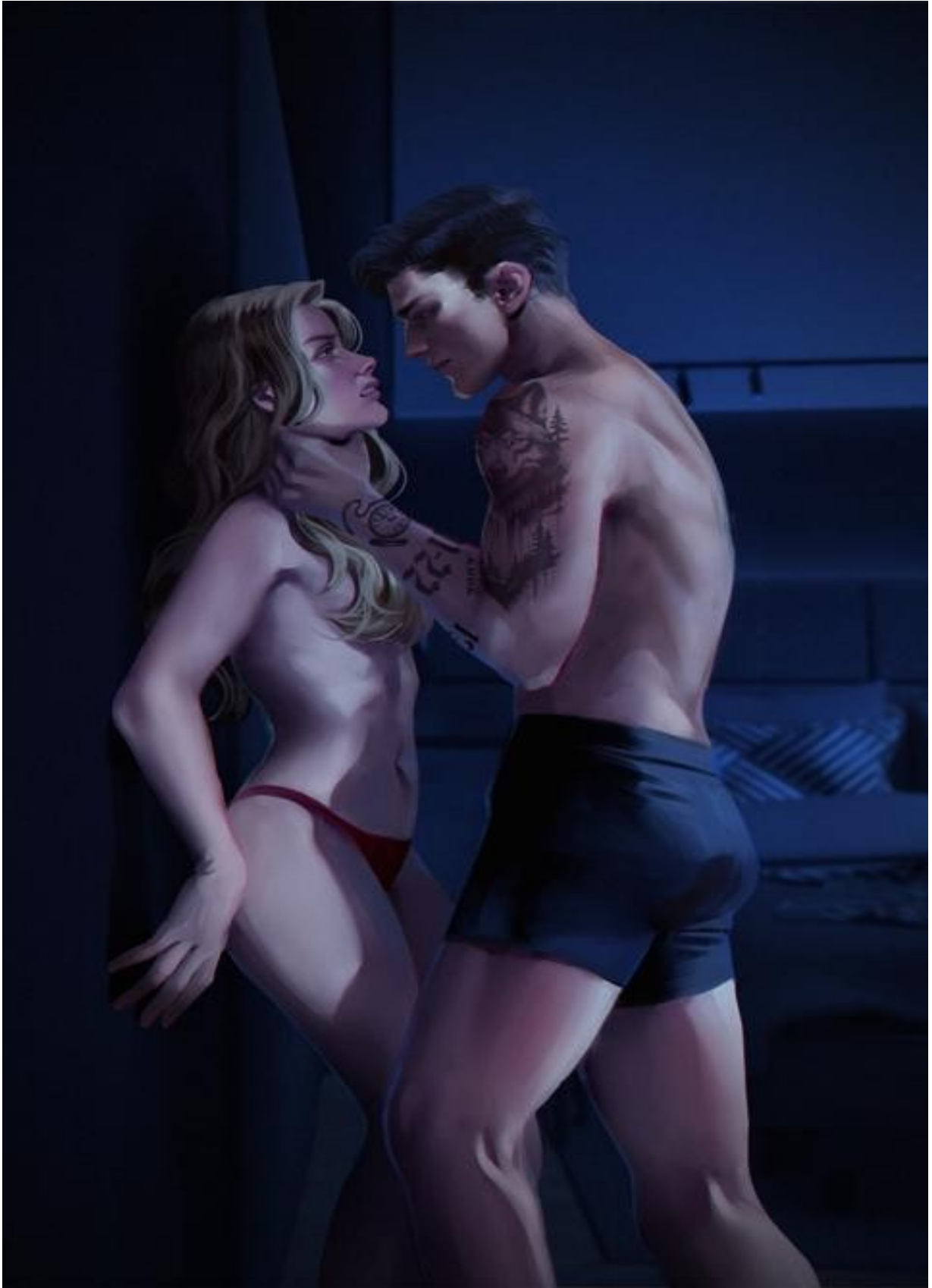
Jayden'a hırlıyorum, aletini ısırabileceğim kadar yaklaşmasını istiyorum.
Ka

pal Jayden yanağıma gözlerimi yaşartacak kadar sert bir şaplak atıyor. "İşte
1.

O güzel gözyaşları. Şu haline bak. Bir kedi yavrusu kadar çaresiz." Başını
arkaya atarak inliyor. Tüm vücudu sertleşiyor ve bana bakıyor. "Sen
bizimsin. Her zaman bizim olacaksın."

Jayden bir iniltiyle, yüzümün her tarafına sıcak döller fışkırtana kadar
kendini boşaltıyor. Cole tutuşunu değiştiriyor ve ben farkına bile varmadan
Jayden benim bileklerime de boşalıyor.

Jayden üzerimdeki son damlaya kadar aldığından emin olduktan sonra
geri çekiliyor. "Saklansan iyi olur kedicik, yoksa bir daha gün ışığını
göremeyebilirsin."

JO DÖLLERİMLE KAPLI ÇOK GÜZEL GÖRÜNÜYOR. COLE'UN ALTINDA YATİYOR, Çenesini sıkmış, burun deliklerini açmış. Çok güzel ve alıngan.

Tamamen *aptalca*.

"Onu orada tut," diyorum ve Jo'nun telefonunu kaptığım gibi onlara doğru yürüyorum. İçimden öfke akıyor. Jo başka bir adamın ona dokunmasına izin verebileceğini düşünmüştü.

Bacaklarım titriyor. Son altı aydır başka birinin ona dokunacağına dair kâbuslar görüyorum. Ona zarar verecek. Ondan faydalanacak. O aceleci ve eğitimsiz, kolay bir hedef. Birinin ona bu kadar yaklaşmasına izin verdiği için aptalın tekiydi.

Sadece *biz* bu kadar yakın olabiliriz. Sadece *biz* onu kırabiliriz. "Bana bak," diyorum.

"Ne?" Jo'nun bakışları telefondan gözlerime kaydı. Gözleri meydan okuma ve nefretle dolu ve içlerinde en ufak bir teslimiyet yok. Hemen tekrar başka tarafa bakıyor.

Eğildim, kelimelerim yavaşladı. "Bak. Bak. Bana. Bir fotoğraf çekeceğim ve sen de bunu yayınlayacaksın ki tüm küçük takipçilerin kime ait olduğunu bilsin."

Jo'nun gözleri öfkeyle parlıyor ve yan tarafa bakıyor.

"Birinin biraz motivasyona mı ihtiyacı var?" Cole, Jo'nun ellerini kendi elleriyle birleştirir ve vücutlarının arasına uzanır. Klitorisini çimdiklediğinde Jo sığıyor.

"Sana ne istediğini göstermemi ister misin?" Cole onu sıkıca, istikrarlı bir şekilde okşuyor, tam da onun sevdiğini bildiğimiz şekilde.

"Hayır."

"Hadi. Bize o gözleri ver. Nasıl olsa sana boyun eğdireceğimizi biliyorsun, bari isteyerek ver."

Jo'nun kalçaları ya kaçmak ya da bu hissi kovalamak için kalkıyor. Saatlerce sikiştikten sonra zaten şişmiş ve kızarmıştı ve belli ki aşırı uyarılmıştı.

Daha yeni boşalmış olmama rağmen aletim sallanıyor.

"Aferin kızıma. Ne kadar iyi bir kız," der Cole ve Jo bir nefes çeker. Sırtı kavisli, gözleri kapalı ve döl incileriyle kaplı. Çok güzel, kapana kısılmış ve *bizim*. Lanet olsun.

Jo, Cole'un elinden kurtulmak için çırpınıyor, sürekli savaşıyor, sürekli kaçıyor. İçimi öfke doldururken bile aletim acı içinde sallanıyor.

"Jo," der Cole. "Eğer onu izlerken boşalmazsan, bütün gece seni boşaltacağım. Şimdiye kadar gelmediyse bile canın yanacak."

Jo onaylar gibi biraz inliyor.

Acıtmalı. İçimde bir zevk nabzı atıyor.

"Ona o güzel gözleri ver," diye mırıldanıyor Cole, onunla oynamaya devam ederek. Kalçaları tekrar kalkıyor ve önce ona, sonra da belime bakıyor. Gözleri itaat edip etmeyeceğine karar vermeye çalışıyormuş gibi kayıyor.

Sikimi okşadım. Tekrar. Umarım itaat etmez. Ağladığını ve Cole'un parmakları altında kırılanda kadar yalvardığını duymak istiyorum.

Ve kırılacak.

Jo nefret dolu gözlerini bir anlığına bana diyor ve içimden bir zafer geçiyor.

Sonra da onları kapatır.

"Jo," diye uyarıyor Cole.

"Ona baktım, pislik." Jo kıvranıyor.

Cole bana bakıyor.

Hem gülmek hem de onu dövmek istiyorum. Jo bütün gece gelmek istiyorsa, gelebilir. Onun sefaletinden zevk alacağım.

"Siktir git." Jo patlar, gözlerini kapatırken Cole'un parmaklarına boşalır. Yanakları pembeleşmiş ve dudakları aralanmıştır.

"Ne yaramaz bir kız," diye inliyor Cole. İnliyorum, mastürbasyon yapıyorum, tekrar boşalıyorum ama tatmin edici değil. Jo'nun bileklerini tekrar işaretleyebilmek için yer değiştiriyorum. Nerede

O şerefsiz ona dokundu. Şu anda ölmüş olması gereken şerefsiz. Daha da fazla öfke doluyor içime.

Jo'nun yüzünün birkaç fotoğrafını çekiyorum; parlak, kızarmış, zevk ve nefretle yanan bir yüz. Yine de bana bakmıyor.

"Siktir, Jo. Bu gece çok eğleneceğiz." Cole onun vücuduna doğru sallanıyor, aletini tutuyor ve karnının üzerine geliyor. Derinden inliyor. "Evet, öyle. Hayatında ilk kez yalvarabilirsin."

Doğrudum, boksörlerimi aldım ve üzerime geçirdim. Cole hâlâ onun üzerinde duruyor, nefes nefese.

Jo hâlâ gözlerini açmadı. "Siktir git, Cole."

Bir kahkaha atıp onu üzerinden çeker. Sonunda Jo gözlerini açar ve üzerindeki dölleri silmek için uzanır.

"Dokunma ona," diye emrediyorum, Jo'nun telefonunu kaparak. "Telefonunu çok mu istiyorsun? Kullan onu. Fotoğrafları gönder."

Jo gözlerini kısar.

Orgazmın ortasında olduğu, dölle kaplı olduğu ve Cole ile benim sadece gölgeli uzuvlar olarak gördüğümüz bir resim buluyorum. Geri kalan görüntüleri kendime gönderiyorum. Telefonu çeviriyorum. "Gönder. Başlığıyla birlikte: 'Sahiplenilmek çok güzel.'"

Jo aramıza baktı. Ellerine tutuşturuyorum. Cole ne yaptığını görebilmek için onun yanına kayıyor.

"Eski hesabına," diyorum.

İnsanlar hala Jo'nun kayıp olduğunu düşünüyor. Polisler hala kayıp olduğunu düşünüyor. O kayıp değil. Artık değil. Onları kığımızdan çıkarmanın zamanı geldi.

"Ben... Ben şifreyi hatırlamıyorum." Jo bileğini silmeye gidiyor, ben de kaşlarımı kaldırıyorum.

Durdu.

"Bul onu," diyorum.

Jo telefonuna bakıyor. Bir süre sessiz, yazıyor, sonra yumuşak, tanıdık bir müzik sesi geliyor ve tekrar bana bakıyor. "Benim için mesaj attığında seçtiğin şarkı bu muydu?"

MC BXB'den F.Y.B.F., ama Jo yine de çalışıyor - sanki son altı aydır sırf yüzünü tekrar görmek için eski hesabını acımasızca takip etmediğimi hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi.

Ona ters ters baktım. "Evet?"

O da bana ters ters bakıyor. "Bu aptalca."

"Tanrı aşkına, Jo." Ona bir bakış attım. "Sadece şu lanet resmi gönder. Başlığınıza hak ettiğiniz bir izin aldığınızı yazın." Seçtiğim şarkının harika olduğunu düşündüm.

Cole elini kızın karnındaki dölde gezdiriyor, sonra da amına daldırıyor. "Ya da bunu kendim gönderebilirim ve itaat etmemenin cezası olarak seni her boşalttığımda bir tane daha gönderebilirim." Parmağını kızın içine sokar. "Bu zavallı amcığın biraz daha kayganlaştırıcıya ihtiyacı var. Tekrar içine boşalacağım; bana sadece bir dakika ver."

Jo yere bakıyor ve gözlerinde panik parlıyor. Kaskatı kesildim. Neden korkuyor?

ne?

Cole da sertleşir ve sonra bakışlarında bir farkındalık belirir. "Biz, uhhh, "Sen yokken ikimizin de burnu kırıldı."

Oh lanet olsun. Hamile kalmaktan korkuyor.

Jo, Cole'un yalan söyleyip söylemediğini anlamaya çalışıyormuş gibi aramıza bakıyor. Kendime rağmen, kalbimde garip bir şeyler kıpırıyor. Ona bu konuda yalan söylemeyiz.

Jo bize ters ters bakıyor, sonra telefona dokunuyor ve cevabı kabul eder gibi görünüyor.

Cole başını onun omzuna yaslar.

"Bitti." Jo telefonu kapatır ve yere atar. "Ekselansları için yapabileceğim başka bir şey var mı?"

Cezalandırılmak için yalvarıyor. Elimdeki telefon çaldığında onun adını homurdanıyorum.

Merhaba, ben polis merkezinden Jon. Nerede olduğunu bilmiyorum ama Cole'un evine baskın yapıyorlar. Kelepçe ve kadın kıyafetleri bulmuşlar.

Bilinmeyen numara: Telefonunun GPS'i için arama emirleri var. Kaybolduğu gece Cole'la birlikte Sage'in evinde olduğunuzu biliyorlar.

Bilinmeyen numara: Kadavra köpekleri var, Jay. Lütfen bana bu işe bulaşmadığını söyle.

TÜM VÜCUDUM GERİLDİ.

Bilinmeyen numara: Bu telefonu siliyorum. Sen de seninkine aynısını yap. Seninle iletişime geçtiğimi bilmemeliler.

Bilinmeyen numara: Borcumuzu eşit say. Umarım bunun
seninle bir ilgisi yoktur. Başını aşağıda tut, dostum.

TELEFONUMA BAKIYORUM, içime bir batma hissi yayılıyor.

Peşimizden geliyorlar. Cole'un peşindeler. Jo'nun
peşindeler.

Tüm vücudum gerildi.

Onu daha yeni geri aldım ve onu götürmeye çalışıyorlar. Bizi terk ettiği
için onu cezalandıracak, o güzel küçük beynini kurcalayacak ve neden
savaşmaya devam ettiğini anlayacak zamanım olmadı.

Ve şimdi, olmayabilirim.

Bu kabul edilemez.

JAYDEN TELEFONUNDA HER NEYE BAKIYORSA DONUP KALMIŞ.

Hemen doğruluyorum. "Ne oldu?"

Jayden cevap vermiyor, sonra bana tuhaf bir bakış fırlatıyor. "Yok bir şey."

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Her ne i s e , etkilenmemiş maskesini yerine takamayacak kadar kötü.

Üzerime bir pantolon geçirip başımı koridora doğru salladım. "Jo, kal," diye emrediyorum. Onun telefonunu aldım ve kendiminkini de yanıma aldım.

Jayden sert adımlarla kapıya doğru yürüdü. Bir anahtar kartı alıp onu takip ediyorum. Odanın hemen dışında Jayden durdu. "Pencere."

"Açamaz." Yüzümü ona döndüm. "Neler oluyor?" Jayden

başını sallıyor. "Bir şey yok. Ben hallederim."

İçimi öfke dolduruyor ve yüzüne vuruyorum. "Artık çocuk değiliz, Jay. Beni korumak zorunda değilsin. Bana neler olduğunu anlat."

Jayden'ın kara gözleri benimkilerin arasında gidip geliyor. Gözlerinde gerçek bir korku var ve bu beni derinden sarsıyor. Jayden asla korkmaz ve birlikte büyüdüğümüz onca yıl boyunca hiç korkmadı.

Jayden telefonunu tutuyor ve sonra bana uzatıyor. "Polisin radarındasın."

"Ne?" Mesajlara bakıyorum ve midem bulanıyor.

"Lanet olsun." Jayden ellerini saçlarında gezdirir. "Lanet olsun! Sana telefonunu bırakmanı söylemeliydim."

Kahretsin. Sage'i bulacaklar. Ve Pat'i.

Omuz silkmeye çalışıyorum. "Tamam. Sadece geri dönmeyeceğiz."

"Hakkımızda arama emri çıkartacaklar. Senin hakkında da." Jayden'ın yüzü maskesine geri dönmeye başladı. Biz çocukken taktığının aynısı. Kendimi kaybedip Pat'e bağlamak istediğimde taktığı maske. O zaman beni sakinleştirir ve halledeceğini söylerdi. Haftalarca farklı bir insan olduğu maske. Uzak. Ulaşılamaz. Kızgın.

"Tutuklanırsın," diyor Jayden.

"Hey, hayır. Her şey yoluna girecek." Jayden'ın kolunu tutmak için uzandım ve onun çekildiği zihin hapishanesinde daha da ayrışmasını izledim.

"Jay," diye çıkıştım. "Ben büyük bir çocuğum. İyi olacağım." Bana boş bir bakış attı.

Onu geri getirmeye çalışıyorum. "Ne olmuş yani? Arama iznimiz olacak ve radarın altında kalmamız gerekecek. Aman ne önemli."

Jayden'ın gözleri bana döndü. "Hangi parayla Cole? Radarın altında kalmak pahalıdır."

"Bilmiyorum! Bir yolunu buluruz." Kollarımı kavuşturuyorum. Jayden'ın dünyanın yükünü taşımasından nefret ediyorum. Jo'yu ilk aldığımızda bunu yapmayı bırakmıştı ama o gider gitmez tekrar yapmaya başladı.

Onu daha iyi hissettirecek bir cevap arıyorum. Haklı; çok paramız yok. Jayden bir süredir çalışmıyor, ben de ara sıra ufak tefek işlerde çalışıyorum ama tutumlu yaşıyoruz.

Jayden az önce düşünmeye başladığım soruyu sordu. "Peki ya annen?"

İrkildim. Annem birkaç ay önce benimle ilişkisini kesti ve hala kulübede kalmama izin verse de, gönderdiği ekstra para yok oldu. Boynumun arkasını ovuyorum. "Evet... Bunun olacağını sanmıyorum."

Jayden beni izliyor. "Ne demek istiyorsun?"

Boş koridora bakıyorum. Jayden'a annemin yolumu kestiğini söylemedim.

Biz Jo'yu ararken fazladan strese ihtiyacı yoktu. "Cole..."

Ses tonunda bir uyarı var.

Kapımızın arkasında bir gümbürtü ve sürgülü kilidin devreye girdiğini gösteren bir ses **d u y u l d u** . İkimiz de donup kaldık.

Jo az önce bizi dışarı mı kilitledi?

Anahtar kartını okutup kapıyı açmaya çalışıyorum. Zincir menteşeye takılıyor.

Jayden'a bakıyorum.

O sürtük bizi dışarıda bıraktı.

"MARY," JAYDEN'İN SESİ ALÇAK BİR UYARIYDI.

Kollarımı kavuşturup kapıya bakıyorum. En başından beri bana Mary demedi. Kapı tıkırdıyor. Zincir kilidi onu kapalı tutuyor.

"Ne yani, birinin senin seçimini elinden almasından hoşlanmıyor musun?" Bacaklarım titriyor ama yerimde duruyorum. Onlar konuşurken çantalarını karıştırdım ve telefon ya da anahtar bulamayınca eşyalarını etrafa fırlattım.

Aptalca olduğunu biliyorum ama sesimi susturmaları fikri beni kızdırıyor. Onlarla geri dönmeyi ben seçtim.

Bu iş böyle gitmeyecek.

Kocaman bir beden kapıya bastırınca kapı tıkırdıyor. Kilit tutuyor, ama bir adım geri çekiliyorum.

Bir beden ürkütücü bir gürültüyle kapıya çarpıyor. Cole'un sesi çatlaktan alçak ve yumuşak bir şekilde gelir. "Saklansan iyi olur, Jo. Çünkü seni ele geçirdiğimizde, hiçbir şey sana lanet olası bir ders vermemizi engelleyemeyecek."

Tüylerim diken diken oluyor ve kollarımdan enseme doğru ilerliyor. Eski otel telefonuna bakıyorum. "Belki de sadece polisleri aramalıyım. Bunu burada ve şimdi durdurun."

Bunu ölümcül bir sessizlik izler.

"Ölmek mi istiyorsun?" Jayden homurdanıyor.

Midem bulanıyor. Telefona dönüp tekrar bakıyorum.

Beni gerçekten öldürecek miydi? Sage gibi mi? Birden kendimi ilk tanıştığımız zamanki gibi hissettim, korktum.

Kapıya bir kez daha çarpınca sıçradım. "Eğer o telefona dokunursan, merhamet için bize yalvarırsın."

İçime bir sıcaklık yayılıyor. Yalvarmıyorum.

Telefonu almak için uzandığımda kapı çarparak açıldı. İki adam da odaya daldı.

Onlardan mümkün olduğunca uzaklaşmak için yatağın üzerinden atlıyorum. Etraflarında dönüyorum. İkisi de telefona yakın olmadığımı görünce yavaşlıyorlar.

Cole sırtıyor. "Sana saklanmanı söylediğimi sanıyordum, limon damlası."

Bu eski lakabı duyunca bütün sinir uçlarım alev aldı. "Ben de sana telefonumu vermeni söylediğimi sanıyordum."

Cole gülüyor, gözleri meydan okumayla parlıyor. "İşkence görmek için yalvarıyorsun. Bütün gece boyunca gelmek isteseydin, sadece sorabilirdin." Bana doğru yavaş bir adım atıyor.

"Vakit yok." Jayden eşyalarını toplamaya başlar. "Yakala onu ve gidelim."

Cole yırtıcı bir bakışla beni izliyor ama daha fazla yaklaşmıyor. "Oynayacak oyunlarımız var, Jay."

"Şimdi olmaz." Jayden Cole'a bir sırt çantası fırlatır. "GPS'lerimizi kontrol etmek uzun sürmez. Telefonları bırakıp yeni bir araba almalıyız."

GPS'leri mi? Yeni bir araba mı aldın? Neler oluyor?

Adamların arasına bakıyorum. Jayden odaya attığım son eşyaları topluyor.

Cole'un bakışları daralır. "Peki. Hadi, ufaklık."

"Bekle, nereye gidiyoruz?" Geri çekiliyorum.

İkisi de bana cevap vermiyor. Cole'un bakışları yumuşuyor. "Ceza sonra, itaat şimdi. Seni güvende tutacağız."

"Güvenli mi?" Artık tamamen ciddi görünmelerinden hoşlanmıyorum. "Neyden güvende? Neler oluyor?" Güvende olmam gerekenler onlar değil mi?

Cole bana doğru yürüyor. Doğrudum ve ona baktım. Elimi tuttu. "Jay polislerin peşimizde olduğunu düşünüyor."

Midem sıkışıyor. Ne için? Beni kaçırdığın için mi? Sage için mi? Kayıp olduğunu bildiklerini biliyorum. Son altı aydır ailesini düzenli olarak takip ettim. Sage'in işe nasıl gelmediğini anlatmalarını dinledim ve aynı gün evini köpeği dışında boş buldular. Haberler

Jayden'in adını ortaya attı, ancak sosyal medyadaki bazı öfkeli paylaşımlar dışında her şey yatışmıştı.

Cole'un sıcak eli benimkini tutuyor. "Hadi gel. Arabaya düz kontak yapmayı öğrenmek ister misin?"

8 YAŞINDA

Cole, Gameboy'un tuşlarına vurarak "SİKTİR GİT" der.

İçimi soğuk bir his kaplıyor ve elini tokatlıyorum. "Böyle konuşmayı nereden öğrendin?"

"Kahretsin Jay, beni mahvetme." Cole dikkatle ekrana odaklanır ve oyuna doğru eğilerek dizilişteki bir blok yığınını kaçırır. Sarı saçları gözlerinin içine dökülüyor. Her zaman uzun ve kırılmamış, yaz güneşinden ağarmış. Ekran yanıp sönüyor ve Cole'un müziği arka planı dolduruyor.

"Orospu çocuğu." Cole kollarını dramatik bir şekilde geriye atıyor. "Beni her seferinde yeniyorsun."

Kabaca yutkunuyorum.

Cole'un bilerek kaybettiğini biliyorum. Bana son zamanlarda neden bu kadar sessiz olduğumu ve oynamak isteyip istemediğimi sordu. Ayrıca morarmış gözümü sordu. Ona okuldaki bir çocuktan geldiğini söyledim. Benden bir alt sınıfta, o yüzden daha iyisini bilmiyor.

"Oynayacak mısın?" Cole umutla bana bakarak soruyor.

Gülümsemeyi başarıyorum. Uyumlu olmaya çalışacağım. Onu üzgün görmeye dayanamıyorum.

Bir sonraki turda oynuyorum ve ondan daha fazla puan alıyorum. Cole yine dramatik bir şekilde kendini kanepeye atıyor. Kendime rağmen küçük bir tebessüm ediyorum,

Bu da Cole'u daha da cesaretlendiriyor. Gittikçe daha da dramatikleşiyor ve benden daha fazla tepki alıyor.

Ben hiç gülmem. En azından son zamanlarda.

Zengin bir ses evin içinde yankılanıyor. "Burası neden bu kadar gürültülü?"

Yerimden sıçradım, midem boğazıma düğümlendi. Pat kapı aralığında duruyor ve anında oynamayı bırakıyorum.

Pat içeri giriyor. Mutlu görünüyor, ki bu asla iyi bir şey değildir. "Arka kapıyı kim açık bıraktı lan?"

Sessizlik. Göz ucuyla Cole'un yüzünün düştüğünü görüyorum. O bir şey söyleyemeden, "Ben söyledim." diyorum.

Cole nefesini içine çekiyor ve ben de elimi uzatıp kalçasını çimdikliyorum. Son zamanlarda Pat'i ondan uzak tutmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Bana baktığı gözlerle Cole'u izlediğini gördüm.

Kendimi hasta hissediyorum.

"Gerçekten mi?" diyor

Pat kuru bir sesle.

"Özür dilerim," diyorum.

"Özür dilemek yeterli değil. Bütün mahalleyi serin tutmaya çalıştığımı mı sanıyorsun? Klima ucuz değil." Pat yaklaşıyor. "Yukarı çık."

İtaat etmek için hamle yapıyorum ama Cole elini uzatıyor. "Jay-"

"Siktir git," diye tıslıyorum. Belki de Pat'in tek yapacağı beni pataklamaktır. Eğer hepsi buysa, umurumda değil. Bir dayakla başa çıkabilirim.

Basamaklara doğru ilerliyorum ve Pat duraksayıp Cole'a bakıyor. Bir an için içimden saf bir dehşet geçti. Cole'u hedef alacak.

Bir şey yapmam lazım. Herhangi bir şey.

Konuşmaya çalışıyorum ama bedenim korkuyla kilitlenmiş. Donup kaldım. Hareket edemiyorum.

Neden hareket edemiyorum?

Pat Cole'a bakıyor, onu izliyor. Açık mavi gözleri onu bir aşağı bir yukarı süzüyor ve ben kusmak istiyorum.

Sonunda Pat bana döndü. "Yukarı çık oğlum."

İtaat etmek için zıplıyorum. Neredeyse uçarak merdivenleri çıkıyorum ve Pat de beni odasına kadar takip ediyor.

"Biliyorsun, seni bundan daha iyi yetiştirmeye çalışıyorum." Kapıyı arkamızdan kapattı ve kemerini yavaşça ilmeklerinden çıkardı. "Hiç sahip olmadığın baba olmaya çalış."

Kusabilirim. Pat'in Cole'a hiç böyle baktığını görmemiştim. Dikkatini dağıtmalıydım. Bir şeyler bağırımalıydım. Ona vurmalıydım. Koşmalıydım. *Ne olursa.*

Ama tek yaptığım orada durmaktı. "Arkanı dön."

İtaat ediyorum. Gömleğimi çıkarıp duvara bakıyorum. Bu işi bitirmesini istiyorum ve her zaman istediği gibi karnımı yatağa yaslıyorum. Bir zombi gibi, savaşmadan itaat ediyorum. Her zamanki gibi.

Pat kemeri içime sokuyor, tüm gücüyle sırtıma ve kışığıma vuruyor. Bazen daha çok acıtmak için kemeri ıslatıyor ama bugün değil. Ona ne kadar tepki verirsem o kadar sert vuruyor, bu yüzden sessiz kalıyorum.

İş bittiğinde, Pat ellerini yaraların üzerinde gezdiriyor.

"Şimdi, şimdi, seninle ne yapacağım, Jayden? Bana karşı dürüst olduğunu sanmıyorum."

Sıcak tenimin ürpermesini engelleyemiyorum. Hay sikeyim.

Pat kıkırdıyor. Gırtlaktan ve derinden geliyor, sesinin hep Noel Baba'ya benzediğini düşünmüşümdür. Şimdi, tatile dayanamıyorum.

"Sanırım Cole kapıyı açık bıraktı. Sizlerin dikkatini bu kadar çok dağıtan o aptal oyunu oynamaması gerektiğini düşünüyorum. O zaman belki de nankör veletleri yetiştirmek için bu kadar çok para kaybetmezdim."

Kalbim sıkışıyor. Cole bu oyuna bayılır.

Bir şey söylemek için ağzımı açıyorum ama ağzımdan bir şey çıkmıyor. Pat zayıflık hissettiğinde yaptığı gibi kıkırdıyor.

Sikeyim. Boku yedim. Boğazımı temizliyorum.

"Hmmm." Pat ovmaya devam ediyor. Kemer yüzünden tenim yanıyor ve hafif dokunuşu iyi hissettiriyor ve bundan nefret ediyorum.

"O kapının sonuçlarına katlanmaya hazır mısınız?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Sadece sonuçlarına katlandım. Pat'in elleri aşağıya iniyor, kışımın ve kalçalarımın üzerinde geziniyor.

Sanki sesim hapsolmuş gibi. Tek yapmak istediğim evet diye bağırarak. Bunu kabul edeceğimi söylemek. Onunla savaşmak. Buradan çıkmak için.

Pat güler; kıkırdaması içten ve derindir. "İyi çocuk. İyi çocuk. Her şeye rağmen seni seviyorum Jayden. Gerçekten seviyorum."

Fermuarının yırtılmasını takip ediyor ve ben hiçbir şey yapmadan tamamen bağlantımı koparıyorum. Hiçbir şey yapamıyorum. Sıkışıp kaldım. Donmuştum.

Lanet olası sessizlik.

GÜNÜMÜZ

Cole ve Jo'yu otelin otoparkına kadar takip ediyorum. Cole neredeyse neşeli, Jo'ya bir arabayı çalmanın ve düz kontak yapmanın tüm farklı adımlarını anlatıyor. Seçtiği arabanın üzerinde gösteriyor; yoldaki diğer arabalara benzeyen orta boy, siyah bir SUV.

Cole'un bana gösteri yaptığını, beni neşelendirmeye çalıştığını biliyorum ama neşeli olamıyorum. O mesajlarda onun adı geçtiğinde, tanıdık uyuşukluğun geri geldiğini hissettim.

Tüm hayatımı Cole'un başıma bela olmamasını sağlamaya çalışarak geçirdim. Bu sefer çok dikkatsiz davrandım ve şimdi bu Cole ve Jo'nun hayatını mahvedecek.

Tekrar.

Duygularım beni boğuyor ve kabaca yutkunuyorum. Lanet olsun. Uzun zamandır bir şeyler hissetmemiştim. Şimdi, son birkaç aydır, uzun zamandır kilitlediğimi sandığım her şeyi hissediyorum. Uyuyamıyorum. Düşünemiyorum. Tüm duygular beynimin içinde öyle yüksek sesle çınlıyor ki onları susturmak için elimden gelen tek şey bu.

Bunu bana Jo yaptı. Bana yeniden hissettirdi ve ben bundan nefret ediyorum. Boğazım acıyor ve umutsuzca dikkatimi dağıtacak bir şey arıyorum.

Cole'un bakmadığını düşündüğünde, Jo omzunun üzerinden ana yola bakıyor. Beni izlerken görüyor ve gözleri hızla uzaklaşıyor.

Kaçmayı düşünüyor.

Tanıdık bir öfkenin içimi kapladığını hissediyorum. Onu daha yeni geri aldık ve o kaçmaya mı çalışıyor? Onu bulmak için bize çektiği onca şeyden sonra mı? Yine mi?

Öfke beni sakinleştiriyor ve topraklıyor. Öfkeyi bilirim. Bunca yıldır beni güvende tutan tek şey buydu.

Jo tekrar etrafına bakınıp benimle göz göze geldiğinde sırıtlıyorum.

Bakışları ekşiyor ve aletime doğru bir zevk nabzı atıyor. Ne kadar etkileyici olduğunu unutmuşum. Yüzündeki her duyguyu görmek ne kadar kolay.

Yırtıcıların zayıflık hissetmesine izin vermemesi gerektiğini bilmeli. Ama o umursamaz ve benimle savaşmaya devam etmek istiyor.

Tenim ısınıyor. Beynini incelemek istiyorum. Başka biri pes edip bana karnını gösterecekken neden bizimle savaşmayı bırakmadığını anlamak istiyorum. Öğrenmek için onu yavaşça kırmak istiyorum. Tüm küçük parçalarını ortaya çıkarıp yığınlara ayırmak istiyorum. Ağlayacak mı? Çılgılık atacak mı? Geri çekilecek mi?

Hüsnükuruntu. Asla geri çekilmeyecek. Yaklaştığı tek an onu kulübeye ilk getirdiğim zamandı. Ve o hiçbir şey yapmıyordu. Beni inceliyordu. Zayıflıklarımı analiz ediyordu. Savaşıyordu.

Jo'nun neden kavga etmeyi bırakmadığını bilmek istiyorum. Ve öğreneceğim. Artık benden kaçmak yok. Artık saklanmak yok.

Benden kaçamaz ve ben de onun hayatını cehenneme çevirmek için buradayım.

JO'NUN KÜÇÜK ELİNİ TUTTUM VE ONU BENİMLE BİRLİKTE ARKA KOLTUĞA ÇEKTİM.

Jayden kullanıyor. Biraz kontrol hissine ihtiyacı olduğunu biliyorum. Stresli olduğunda hep böyle olur, kontrolcü ve sessiz. Jo'yu geri aldığımızda bunu bir daha görmemeyi umuyordum.

"Nereye gidiyoruz?" Jo benden uzaklaşmaya çalışıyor, ben de onu geri çekiyorum ve elini kasıklarımaya koyuyorum. Uzaklaşmak için çabaladıkça aletim hemen sertleşiyor.

Jo'nun kızgın gözleri karanlığın içinde benimkilere bakıyor. Onu öne çekip büzülmüş dudaklarından öpüyorum.

Jo şaşkınlıkla bir çığlık atıyor ve ben ona daha fazla eğilerek yumuşak ağzını yalıyorum ve neredeyse tadına bakarak inliyorum. Tadı tatlı ve bağımlılık yapıcı ve ben doyamıyorum. Dudaklarının yanından geçip dilimi içeri sokuyorum.

Jo eğildi ve beni ısırmaaya çalıştı.

Kıkırdarak geri çekiliyorum. "Eğer beni ısıırırsan, seni burada herkesin görebileceği şekilde beceririm."

Jo nefis bir nefes daha veriyor. Lanet olsun, taş gibi sertleştim. Yaptığımız onca sikişten sonra bunun mümkün olduğunu düşünmemiştim ama bu kadın bana bir şeyler yapıyor.

Jo'nun eli sikimi sıkıyor ve parmaklarını içeri sokuyor. Vücudumda keskin bir acı hissediyorum ve inleyerek kalçalarımı ona doğru itiyorum.

"Oh, hoşuna gitti mi?" Jo tekrar kavırıyor, daha sert. İnliyorum. Evet. Evet, hoşuma gitti.

Jo kulağıma eğildi. "Eğer sana tekrar dokunmamı istiyorsan, nereye gittiğimizi söyleyeceksin."

Eli tam sıkıyor ama yeterli değil.

Lanet olsun, onun bu otoriter tarafını seviyorum. "Bilmiyorum ufaklık." Jo tiksinti dolu bir ses çıkarıyor ve geri çekiliyor.

"Bekle." Elimi uzatıp çenesini tutarak yüzünü bana dönmesini sağlıyorum. "Gerçekten bilmiyorum. Kulübeye geri dönemeyiz. Polisler her yeri arıyor."

Benimle mücadele etmeyi bırakana kadar Jo'nun bakışlarıyla karşılaşıyorum. Gözleri biraz yumuşuyor. "Oh."

Ne yapmamız gerektiğini biliyorum. Anneme yalvarmak zorundayım. Ve bunun dışında her şeyi yapmayı tercih ederim. Onu ararsam telefonu açmayacağını zaten biliyorum.

Jo'yu tekrar öpüyorum, sadece tepkisini görmek için. Kaşlarını çatıyor ve bu beni gülümsetiyor. Kahretsin, onu özlemişim.

Jayden bir dinlenme tesisine giriyor.

"Benzinimiz bitti mi?" Omzunun üzerinden yakıt göstergesine bakıyorum. "Plakaları değiştirmem gerek," diyor Jayden. "Bir araba ara."

aynı marka ve model."

O arabayı sürerken etrafı tarıyorum ama Jo'ya bakmak istiyorum. Gözümün içine kazınana kadar ona bakmak istiyorum ve tek gördüğüm o.

Jayden homurdanıyor, "Anneni arayacak mısın?"

Arkama yaslanıyorum, bacaklarımı açıyorum ve ellerimi başımın arkasında birleştiriyorum. "Pislik gibi davranmayı bırakacak mısın?"

Jayden bana ters ters bakıyor.

Omuz silkiyorum. "Bunu hayır olarak kabul ediyorum."

Gözlerini kısar. "Aramayı yap."

Rol yaptığımı anladı. Her zaman görür. "Cole," diyor Jayden.

Çenemi sıktım. "Yapamam, Jayden. Çünkü o Ralph'la evlendi. Duymak istediğin bu mu?"

Jayden hemen geriliyor. Başka bir turda araba sıralarının yanından geçiyoruz ve tüm araba sessiz.

Jayden uzun bir nefes aldı. Ralph, Pat'in arkadaşıydı. Uzun zamandır arkadaşı ve tam zamanlı tuhaf biri. Eski bölgemizdeki bir mega kilisenin papazı. Onu düşünmek bile bana Pat'i hatırlatıyor. Beni unutmak için çok uğraştığım anılara sürüklüyor. Annemle konuşmayı reddetmemin bir nedeni de bu.

Hay sikeyim. Ellerim terlemeye başladı.

Jo'nun midesi gurulduyor. Bakışlarımı ona çeviriyorum. Yükselen güneşin alçak ışığında bile solgun yanaklarını görüyorum.

Tabii ki aç. Onu beslemeyi unuttuk.

Mideme korkunç bir kramp girdi. Bunu nasıl unutabiliriz?

Benzin istasyonunun yanındaki fast food dükkanını işaret ettim. "Jay, şuraya geç de bir şeyler yiyelim."

Jayden bize bakıyor. Zihnindeki tartışmayı görüyorum: çalıntı bir araba, arama emri, kayıp bir kadın, tanıklar.

"Ben iyiyim," diye homurdanıyor Jo.

"Hayır, değilsin." Jayden'a ters ters baktım.

"Git, Jay." Tekrar aramıza baktı.

"Lanet olsun dostum, bir ara yemek yemeliyiz." Sesimde zehir var. Arabada fazla yiyeceğimiz yok. Kaçmayı planlamamıştık. Bütün bu olanlar çok boktan.

Jayden razı oldu ve sıraya girdik. "Ne istiyorsun?" Jo'ya sordum.

Jayden, "Sprite ile on parçalı tavuk nugget," diye sayıklıyor.

Araba sessizleşiyor. Kaçmadan önce hastanede bize verdiği son emir buydu. Jayden o kaçtıktan sonra her detayı prova etti. Sanki bu onu bir şekilde geri getirecekmiş gibi.

Jo bize bakıyor, aniden utangaç görünüyor. "Uh, evet." Başımı salladım. "Başka ne var? Bu yeterli değil."

Duraksıyor. "Uh, sanırım bir hamburger?"

"İki olsun. Ve patates kızartması. Ve bir milkshake."

Jayden başını sallıyor. Siparişimizi almak için durduğunda Jo'yu kendime çekip öpücüğe boğuyorum. Hem yüzünü saklamak hem de aptalca bir şey yapmasını engellemek için. Bana karşı koyuyor ama pencereyi geçene kadar kalkmasına izin vermiyorum. Yemeğimizi aldıktan sonra otoparkın kameraların göremeyeceği bir yerine gidiyoruz ve Jayden park ediyor.

Jo hâlâ kekeliyor ama bir poşet yiyecek kapmaya çalışıyor. "Hayır," diye hafifçe tokatlayarak uzaklaştırıyorum. "Seni besleyeceğim." Jo yüzünde dehşete düşmüş bir ifadeyle geri çekiliyor. "Ne?"

Kıkırdıyorum. "Ben. Gidiyorum. Gidiyorum. Besleyeceğim. Besleyeceğim." Nugget kutusunu açıyorum. "Şimdi iyi bir kız ol ve aç."

Jo daha da geriye yaslanıyor, yanakları kızarıyor. "Bu çok aptalca, kendi karnımı doyurabilirim."

"Yapabileceğini biliyorum, seni inatçı kadın." Bir kaşımı kaldırıyorum.
"Bırak ben yapayım."

Jo dudaklarını kapatıyor.

"Bu bir seçim değil." Bir kaşımı kaldırdım. Onunla ilgilenmeme izin vermesi için onu zorlamam mı gerekecek?

Bu fikirle sikim seğiriyor. Evet, sanırım bu hoşuma giderdi.

"Sizin için her şey bir seçenek mi?" Jo'nun güzel mavi gözleri benimle yemeğin arasına bakıyor.

"Hayır." Sırıttıyorum.

Jo'nun yüzü güzel bir hırıltıya dönüşür. Ancak midesi yine gurulduyor. Yüksek sesle.

Öfkelendi ve kollarını kavuşturdu. "Peki."

Daha geniş sırtıyorum. "Aç o güzel küçük ağzını."

Jo tereddüt ediyor, sonra kısmen açıyor. Sanki utanmış ya da ne kadar açacağından emin değilmiş gibi.

Ona göz kırptıyorum ve külçeyi içeri kaydırıyorum. "Isır."

Yapıyor, hemen geri çekiliyor ve aşağı bakıyor.

Onun teslimiyeti doğrudan sikime gidiyor ve ben tamamen sertleşiyorum. Lanet olsun, bu kadın neredeyse hiçbir şey yapmadan beni etkiliyor.

Onun için mahvoldum.

Jo bir sonraki ısırığı daha istekli bir şekilde alıyor, külçenin geri kalanını da alıyor. Artık yüzündeki açlığı görebiliyorum.

Kıkırdıyorum. "Gördün mü? Her fırsatta benimle kavga etmene gerek yok, Jo."

Jo'nun bakışları hemen sertleşir. "Bunu sadece başka türlü yememe izin vermediğin için yapıyorum."

"Shhhh." Ağzına bir lokma daha attım. "Aferin kızıma. Çabuk öğreniyorsun."

Yutkunduğunda başka bir şey söyleyecek oluyor ama onun yerine ağzına biraz daha patates kızartması tikiyorum. Jo küçük bir inilti çıkarıyor ve gözleri kafasının içinde geri dönüyor. Aletim nabız gibi atıyor.

Ön koltuktan usulca "Tanrım," sesi geliyor. Jayden'ın gözleri aynaya sabitlenmiş, bizi izliyor.

İçeceği alıp Jo'ya veriyorum. Dudaklarını hevesle pipetin etrafına sarıyor ve emiyor. Kahretsin, dudaklarının bu kadar hevesle etrafımda olması için neler yapmazdım.

Jo içkisini bitirdiğinde yiyecek torbalarına bakar. "Biraz daha."

Kıkırdıyorum ve onu beslemeye devam ediyorum. Parmaklarımı yemeğin kenarına yeterince yaklaştırıyorum, böylece her ısırık aldığımda dudakları parmaklarıma değiyor.

Pantolonuma prekum sızıyor ve her değişim içime bir heyecan gönderiyor. Her fırsatta bizimle savaşılan kadın, onunla ilgilenmeme izin veriyor. Açlıktan öldüğünü biliyorum ama bir an için bana güvendiği için böyle davrandığını hayal ediyorum.

Bana güvenmesini istiyorum.

Jo arkasına yaslanıp karnını ovuşturuyor. "Kahretsin, tıka basa doydum."

"Bitmedi." Milkshake'e uzandım. Onu bütün gece siktik ve koluna baş harflerimizi kazımış. Daha fazlasına ihtiyacı var. Ona verdiğim hap acısını dindiriyor olmalı ama iyileşmek için enerjiye ihtiyacı var.

"Çok fazla," diye beni başından savmaya çalışıyor Jo.

"Hayır," diye ters ters bakıyorum ona. "En azından birkaç ısırık."

Jo inliyor ama benim kaşık dolusu için açılıyor. Dudaklarının kaşığının üzerine kapanışını, her bir parçayı çekişini izliyorum. Yutkunurken narin boynunun sallanışını izliyorum.

Jayden Ön koltukta kayarak kendini ayarlıyor.

Ona sırtıyorum. "Gözün arabalarda olsun, aşık çocuk. Bir plaka arıyoruz, unuttun mu?"

Jayden bana kara bir bakış fırlattıktan sonra ön tarafa dönerek mırıldandı: "Onu ilk ben buldum; bunu unutma."

Bir kaşımı kaldırıyorum. "Vay be, ne kadar da ikinci sınıfsın." Jo'ya dönüyorum, aklımı sinsi bir düşünce dolduruyor. "İçimizden birini seçmek zorunda olsaydın kimi seçerdin?"

Jo elimdeki milkshake'i almaya çalışıyor. "İkisi de değil. Ver şunu bana." Gülüyorum, geri çekerek ulaşamayacağı bir yere götürüyorum. "Seç!"

"Lanet olsun!" Jo koltuğuna geri yığıldı. "İkiniz de beni kaçıran çekilmez pisliklersiniz... iki kez."

Omuz silkiyorum. "Tamam, huysuz. Sen biraz uyuduktan sonra bu tartışmayı tekrar gözden geçirebiliriz." Ona göz kırpmıyorum. "Ama ben olduğumu biliyorum."

Jo başını sallıyor ve ben de milkshake'i onun ulaşabileceği bir yere koyuyorum. Kimi seçeceği gerçekten umurumda değil. İkimizden başka birini seçme şansı yok. Ama yine de ikisini de kızdırmak hoşuma gidiyor.

Bagaja yaslanıp çantamı karıştırıyorum. Aradığım şeyi bulduğumda arkamı dönüyorum. "Gözlerini kapat ve ağzını aç."

Jo homurdanıyor. "Sikeyim hayır."

Kıkırdıyorum. "Jayden isterse bunu *yapmamamı* şiddetle tavsiye *etsem* de, benimle güvendesin."

Jayden bana tehlikeli bir bakış attı.

Jo'nun bakışları gözlerimin arasında gidip geliyor. "Nedir bu?" "Bir ikram. Hoşuna gidecek."

Uzun zamandır bana güveneceğini düşünmüyorum ve kalbim sıkışıyor. Bana güvenmiyor.

Kendimi ikna etmeye çalışıyorum. İçimi dolduran öldürücü öfkeye karşı konuşmaya çalışıyorum. Tam çenesini açmaya zorlayacakken, Jo bitkin görünerek vazgeçiyor. Gözlerini kapatıyor ve ağzını açıyor.

Lanet olsun. Eğer bu en güzel manzara değilse. İkramı içine bırakıyorum. Jo hemen gözlerini açtı ve emmeye başladı. "Ne... bu... bir limon damlası mı?"

Ona göz kırpıyorum. Jo'nun gözlerinde ufak bir gülümseme kırıntısı belirliyor ama sonra tekrar kapatıyor. İyi beslenmiş ve yorgun. Bunu ben de hissediyorum.

"Buraya gel." Jo'ya uzanıyorum, bana yaslanıp uyuyabilmesi için onu kendime çekiyorum.

Beklediğim gibi, uzaklaşmaya çalışıyor.

"Şşşt," kolunu okşayarak onu yanımda sabit tutuyorum. "Dinlen."

Jo bir süre daha mücadele etmeye çalışıyor ama bir yere varmasına izin vermiyorum.

Sonunda oflayıp pufluyor ve bana karşı gevşiyor.

Bana isteyerek boyun eğmeyecek. Şu an için. Ama ben sabırlı bir adamım. Onu yıkacağım.

Benden saklanmaya çalışmaya devam etmeli. Çünkü onun kalbini bir kez ele geçirdim mi, bir daha asla geri vermem.

Yalvarsa bile.

JO BAYILIR VE JAYDEN UYGUN BİR TABAK BULUR. DEĞİŞ TOKUŞU YAPAR. sorunsuz, ve hemen sonra ayrılıyoruz. Çalıntı plakalı sürücü muhtemelen aradaki farkı anlamayacaktır bile. Polisler plakalarımızı şimdi araştırırsa, araba çalıntı çıkmayacak ve bizim araba tipimizle kırmızı bayrakları kaldırmayacak kadar yakın eşleşecektir.

Tekrar yola çıktıktan sonra Jayden "Uyumalısın." dedi.

Tekerleklerin huzurlu uğultusu arabayı dolduruyor ve ben Jo'nun saçlarını okşamaya devam ediyorum. "Sen de öyle."

Jayden homurdanıyor. "İyi olacağım."

Ona ters ters bakıyorum. Hep bu saçmalığı yapmaya çalışıyor. Sert, ağabey, hiçbir şeye ihtiyacım yok saçmalığı. "Hayır, yapmayacaksın. Bir yere çek de uyuyalım."

Jayden'in gözleri uyku ve endişeden ağırlaşmış. Ben de Jo'yu bulduktan ve polislerden kaçmak zorunda kaldıktan sonra adrenalinin çöktüğünü hissediyorum. Hay sikeyim. Bunun eninde sonunda olacağını biliyordum ama şimdi olmasını istemiyordum.

Jayden aynaya bakar. "Sen uyu, sonra yer değiştiririz."

"İyi," diye mırıldandım. Jo'nun sıcak bedeni üzerimde ve motorun gürültüsü beni sandığımdan daha çabuk uyuşturdu. Bir noktada kendimden geçtim.

"COLE. En sevdiğim oğlum nasıl?"

İrkildim. Pat oturma odasına geldi. Geceyi Jayden'la geçirdikten sonra bugün hastayım, bu yüzden okula gitmek yerine onun evinde kaldım.

Pat saçımı karıştırıyor. "Eminim başını her türlü belaya sokuyorsundur?" Ona ters ters bakıyorum. Boğazım berbat hissediyor ve hiç havamda değilim.

Hiç olmadığımın değil.

"Bugün sadece sen ve ben, dostum." Pat kasıkları yüzüme gelecek kadar bana yaklaşıyor.

Uzaklaşıyorum. "Kendimi iyi hissetmiyorum."

Pat'in tavrı değişir. "Haftalardır oyun oynamıyorsun."

Kanepenin minderine dik dik bakıyorum, bu adama duyduğum nefret kadar ona da nefretle bakıyorum.

"Cole," diyor uyarırcasına.

Ateşim var. Onunla her dövüştüğümde, benim için daha da kötüleşti.

"Cole." Pat yanıma kayıyor. "Bu oyunun düzenli olarak oynanması gerekiyor."

Bu gerilim serbest bırakılmadığında kötü yan etkileri olur."

Onu hâlâ görmezden geliyorum.

"Oyunu birlikte oynamak için başkalarını bulmak zorunda kalacağım." Donup kaldım.

"Jayden benim için iyi bir çocuk olur, sence de öyle değil mi?"

Korku içime hücum etti. Hayır! Hayır! Hayır, hayır, hayır. Jayden'ın da bunu yaşamasını istemiyorum.

Bakışlarımı Pat'e çeviriyorum.

Sırıttıyor. "Ah, işte yine benim oğlum. Daha iyi hissediyor musun?" Ona ters ters bakıyorum. Bu adamdan her şeyden çok nefret ediyorum.

Bir gün, büyüdüğümde, onu öldüreceğim. Bana hissettirdiği her şeyi ona da hissettireceğim. Ve bunu sürdüreceğim.

"Aferin oğlum," Pat bir bıçak çıkardı. "Şimdi bana sırtını göster. Eminim geçen seferden beri iyileşmiştir."

IRKILEREK UYANDIM. Nefesim ağırlaşıyor ve etrafıma bakarken kalbim hızla çarpıyor. Arabanın içindeyim. Jo başını kucağıma koymuş uyuyor. Anında biraz rahatlıyorum. Güvendeyim. Sadece bir rüyaydı.

Arabanın uğultusu ve yorgunluk beni tekrar aşağı çekene kadar bir süre Jo'nun saçlarını okşuyorum.

ON İKİ YAŞINDA

Kulaklarım çınılıyor ve ağzıma toz doluyor. Etrafımdaki dünya netleşirken öksürüyorum. Yerde yatıyorum, ATV baş aşağı duruyor ve tüm göğsüm ağrıyor.

ATV'yi ters çevirdim.

İçimden küçük bir coşku geçiyor. Siktir, bu eğlenceliydi.

Babam beni öldürecek. Adrenalinim yükseliyor.

Ayağa kalkıp makineye doğru ilerliyorum. Baş aşağı durduğu halde hâlâ çalışıyor. Omzumun üzerinden eve bakıyorum. Annem ön pencereden beni görebiliyor. Keşke dikkatini bana verse. Sadece bu seferlik. Belki benim için endişelenirdi. Yaralı olup olmadığımı sorardı. Bir anne tavuk gibi etrafımda koşuşturur, sıyrıklarına yara bandı yapıştırır ve alnımdan öperdi.

Evet, aptallık ediyorum.

ATV'yi ters çevirmeye çalışıyorum ama sonunda yere yığılıyorum, kollarım ve bacaklarım titriyor ve ter içinde kalıyorum. Ellerimin ve sağ omzumun derisi yüzüldü ama onun dışında iyiyim. Babamın yoldan aşağı doğru sürdüğünü duyduğumda güneş gökyüzünde alçalmaya başlamıştı.

Onu bekliyorum. ATV'yi çevirmek bir saniyeliğine yaşadığımı hissettirdi, ama şimdiden solmaya başladı. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Araba durdu ve bir kapı çarptı. "Mary!"

Ayağa kalktım.

"Mary!" Babam koşup beni omuzlarımdan yakaladı ve kaldırdı. "İyi misin? Ne oldu?"

"Ben iyiyim."

Babam her yerimi kontrol etti. "Ne oldu böyle? İyi olduğuna emin misin?"

"Ben iyiyim!" Ondan uzaklaşıyorum.

Babam geri çekilir, ATV'ye bakar. Ellerini saçlarında gezdiriyor. "Mary. Ben yokken bunu sürmemeni söylemiştim!"

Bana bunu söylemişti. Ama rüzgarı saçlarımda hissetmek istedim. Beni canlı hissettirecek bir şey yapmak. Ayrıca, zaten ne yaptığımı nadiren dikkat eder. Kimse etmez. Ben çuvallayana kadar.

Babam ATV'ye bakar. "Lanet olsun. Berbat etmişsin."

Ağzımda hafif bir sırıtma belirliyor ve bu beni şaşırtıyor. Bu kötü bir şey.

Yanlış. ATV'yi ters çevirdim ve o çok kızdı.

Ama o burada. Dikkatini dağıtmaktan daha fazlasını söylüyor: Okul nasıl? Notlar nasıl? İçimi bir sürü duygu dolduruyor ama hiçbirisi yalnızlık değil.

Babam bana baktı. Ben eğilmeme fırsat vermeden eli yüzüme öyle sert çarpıyor ki beni yana doğru sarsıyor. Acı yanağımda patlıyor ve kusmak istiyorum.

Nefes alıyorum. Babam bana daha önce hiç vurmamıştı. "Bana sırıtma. Ve asla bana itaatsizlik etme."

İçimi öfke doldururken gözlerimdeki yaşları kırıpıştırıyorum. Kollarımı sallayarak sırıtıyorum. İçlerinden elektrik akıyor. Canlı. Kendimi canlı hissediyorum.

Babamın üzerinde dönüyorum, o bana tekrar vuramadan ben ona vuruyorum, ulaşabildiğim her yerine vuruyorum. Neşe içime işliyor. Beni öldürecek.

Güçlü eller beni kavırıyor, kollarımı sabit tutuyor. Babam beni sarsıyor, başımı ileri geri sallıyor, sonra beni yüzüne yaklaştıırıyor.

"Neden hep itaatsizlik ediyorsun?"

"Siktir git," diye tükürdüm.

Babam beni tekrar öyle sert sallıyor ki başım dönüyor.

Dünyam dönüyor. Babam beni ayaklarımdın üzerine

öyle sert bırakıyor ki midem sarsılıyor.

"Velet. Sen lanet olası bir veletsin." Benden uzaklaşıyor ve bir elini saçlarında gezdiriyor.

Kan tadı alıyorum ama hiç bu kadar canlı hissetmemiştim. Babam beni görüyor. Ben bir veledim ama o beni görüyor.

Ben nefes nefese kalıyorum, babam da ellerini dizlerine koyuyor ve o da nefes nefese kalıyor.

Düzelتيyorum. Ben iyi bir sürücüyüm. Yıllarca pratik yaptım, gösterecek kimsem olmadan numaralar öğrendim. İtiraf etmekten nefret ediyorum ama babamın lanet telefonunu bırakıp bana dikkat etmesini istedim. Ama hiç yapmıyor. Başım belaya girmedikçe.

Babam başını sallıyor ve yanımdan uzaklaşıyor. "Seni seviyorum Mary. Bana bunu bir daha yaptırma."

Peşinden koşmak istiyorum. Beni sevmesi için ona bağırarak. Yüzümdeki morluğa bakıp benimle ilgilenmesini.

Ama o sadece uzaklaşıyor.

Ondan sonra hiçbir şey değişmedi. Gittikçe daha fazla uzakta zaman geçirdi. Bunun için aylarca ağladım. Fırsat buldukça onunla daha çok kavga ettim. Her seferinde bana vurdu. Ve her seferinde, küçük parçalarım ölürken kendimi biraz daha canlı hissettim.

GÜNÜMÜZ

Uyandığımda irkildim. Gözlerimi kırıştıtırıp nerede olduğumu anlamaya çalışıyorum.

Yavaşça alıyorum. Arabayı. Siktir. Jayden ve Cole beni geri götürdü.

İçimi bir adrenalın dalgası dolduruyor. Hafifçe doğruldum, Jayden'ın hala sürdüğünü gördüm.

Gün ortası gibi görünüyor ve ıssız bir yerdeyiz. Jayden beni görmüyor ve gözleri ağırlaşıyor. Başı öne eğik ve lastikler yolun kenarındaki şeritlerin üzerinde gümbürdüyor.

"Kahretsin," diye küfrediyor Jayden ve ben sıçırıyorum.

Hâlâ yorgunum ve şimdi de kolum fena halde ağrıyor. Başım da ağrıyor. Uyandıkça gerçekler daha çok yüzüme vuruyor ve kalbim çarpmaya başlıyor.

Adamlara geri döndüm. Tıpkı kulübede oldukları gibi acımasız ve merhametsizler. Biraz uyuduktan sonra kırmızı bayrakları gördüm. Aynada onlarla tekrar karşılaşma provası yapmışım ve zihnimde yeşil bayraklardan başka bir şey yoktu. Zihnimde, kendimi savundum ve onlar da bana açıldılar. Hatta biraz yalvardılar. Bana eşitmişim gibi davrandılar.

Şu anda yaptıkları şey kesinlikle bu değil.

Yutkunuyorum. Ne halt ediyorum ben? Her zamankinden daha canlı hissediyorum ama eski sevgililerini öldüren biriyle birlikte oluyorum.

Kaçtıktan sonra Jayden'in eski sevgilisi mi oldum? Bu beni de öldüreceği anlamına mı geliyor? Nereye gittiğimizi bile bilmiyorum.

Kalbim yeniden çarpmaya başladı. Cole inliyor ve beni sııcacık kavrayışını sıkılaştırıyor. Tekrar uzanıyorum, uyuyormuş gibi yapıyorum.

"Siktir et," diye mırıldanıyor Jayden ön koltuktan. Arabanın yolun kenarından saptığını hissediyorum ve bir anda sanki toprak üzerindeymişiz gibi sarsılıyoruz.

Cole'un nefes alış verişi değişiyor ve sonra sesi gürleyerek üzerime geliyor, "Neredeyiz?"

Gözlerimi kapalı tutuyorum.

"Sığır tarlası. Ben biraz kestireceğim. Uyumaya devam et." Cole inliyor. "Ben sürebilirim."

"Hayır, yorgunsun. Zaten gece araba kullanmak daha iyi."

Cole homurdanıyor ve elinin kolumda aşağı yukarı gezindiğini hissediyorum. Yavaşlayarak duruyoruz ve Jayden derin bir iç çekiyor.

Araba sessiz, sonra Cole mırıldanıyor, "Nereye gidiyorsun?"

"Annenin evine."

Cole huffs. "İyi bir tane."

"Ciddiyim. Onu aramaya çalıştım ama açmadı."

Cole yine ofluyor. Bir dakika sessiz kaldıktan sonra "İyi misin?" diye sorar. "Tabii ki iyiyim."

"Tamam, şey, sen sadece... sanki, bilmiyorum. Önceden."

"Tanrım, Cole. Biraz uyu."

"Bunun bir sorun olmasına izin verme. Jo'yu korkutup kaçıracaksın." Jayden sadece homurdanıyor.

"Ciddiyim dostum. Onu daha yeni geri aldık ve sen tam bir pislik gibi davranıyorsun."

"Git uyu," diye homurdanıyor Jayden.

"Biliyor musun? Denemediğimi söyleme," diye homurdanıyor Cole, parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve içimi bir zevk ürpertisinin kaplamasına neden oluyor. "Sadece eski haline geri dönme. Bunu aştığımızı sanıyordum."

Sessizlik çok gürültülü.

Sonunda Jayden mırıldandı, "İtaatsizlik etti. İtaatsizlik edersen olacağı budur."

Adrenalin beni dolduruyor ve rüyama geri dönüyorum. Babam da aynen böyle söylerdi. Kıçımı tekmeledikten sonra.

Lanet olsun. Bunların hiçbirisi düzelmeyecek. Sadece tarihi tekrar ediyorum. Ama bu sefer bir katille.

Bir süre sonra Cole'un nefesi altımda dengeleniyor. Onunki düzeldikçe benimki daha da düzensizleşiyor. Jayden itaat etmem için beni taciz edebileceğini düşünüyor. Ve bu benim için işe yaramayacak.

Cole da güvende değil. O da Jayden kadar hızlı bir şekilde benimle uğraşacak. Jayden'ın Sage'i öldürmesine seyirci kaldı.

Benimle buna izin vereceğine inanmayı reddediyorum. Ama yine de... Bir sonraki Sage olmayı reddediyorum.

Jayden kışımı öpebilir. Jayden uykuya dalar dalmaz buradan gideceğim. Bacaklarım kaçma ihtiyacıyla sarsılıyor.

Arabadaki sessizlik sonsuza dek sürecekmış gibi geliyor. Jayden arabayı çalışır halde bıraktı, ki bunu beklemiyordum. Ama dışarısı taşak gibi sıcak ve bırakmasa muhtemelen pişerdik. Sonunda Jayden'a bakmaya cesaret ettim. Koltuğunu arkaya yaslamış, düzgün, yavaş ve derin nefes alıyor. Cole hafifçe horluyor.

Yavaşça doğruluyorum. İki adam da hareket etmiyor.

Etrafa bakıyorum. Görebildiğim kadarıyla hiçbir şey yok. Gerçekten de hiçliğin ortasındayız ve güneş arabamızın üzerine pırıl pırıl vuruyor. Sıcaklığın yerden yuvarlandığını görebiliyorum.

Hay sikeyim. Su olmadan uzun süre dayanamam. Bagaja baktım. Çocukların çantaları var. Benimki arkada, ulaşamayacağım bir yerde, ama içinde su olduğunu biliyorum.

Yakalama riskine mi gireyim, yoksa kaçayım mı?

Kalbim küt küt atıyor. Bir ana yola çıkabilirsem, birilerine işaret verip kaçabilirim. Suyu unut, ben yaparım.

Çocuklara tekrar baktım. Hâlâ uyuyorlar.

Yavaşça, acı verici bir yavaşlıkla Cole'dan uzaklaşıyorum ve kapı koluna uzanıyorum. Olabildiğince yavaş, kolu kendime doğru çekiyorum.

Hiçbir şey.

Tekrar deniyorum.

Hay sikeyim. Çocuk kilidi açık mı?

İçimden küfrediyorum. Siktir, siktir, siktir. Bu hiç iyi değil. Orta konsolun üzerinden sürünmem gerekecek. Yakalanacağım.

Jayden'ın nefes alışını tekrar kontrol ediyorum. Yavaş ve sabit, ağzı hafifçe açık. Uyurken bile çok seksi görünüyor ve bu ondan daha çok nefret etmeme neden oluyor.

Ellerim titriyor ve yumruk yapıyorum. O güzel suratına bir yumruk atmalıyım. Ama yapmadım. Çünkü bu kaçamayacağım anlamına geliyor.

Yavaşça, iki ayağımı da altıma alıyorum. Ayağa kalkıp konsolun üzerine çıkarsam, yolcu tarafına kayabilirim.

Sırtımın arabanın tavanına sürtünmesini engellemeye çalışarak yavaşça bacağımı uzatıyorum. Sırtımı Jayden'a dönmek zorundayım, bu da heyecanın omurgamdan aşağı fırlamasına neden oluyor.

Yaşıyorum. Hayattayım ve yine öfkeliyim. Peşinden koşmaktan asla vazgeçmeyeceğim bir şey bu.

Üzerinde durduğumda koltuğun kumaşı ayakkabımın altına sürtünüyor. Yarı y o l d a donuyorum.

Hiçbir şey.

Yolun geri kalanını adımlıyorum, ön koltuğa çömelip birinin uyanmasını bekliyorum.

Hiçbir şey.

Kolu tutup yavaşça açıyorum. İşe yarıyor ve kapı çatırdayarak açılıyor.

Sonra araba ötmeye başlar.

Yerimden sıçradım. Anahtarlar hala kontaktayken araba çalmaya devam ediyor.

Arkamda biri vites değiştiriyor ve kendimi arabadan dışarı atıyorum.

Kavurucu sıcak beni bir dalga halinde vuruyor. Kör bir deparla havalanıyorum, koşabildiğim kadar hızlı koşuyorum. Sıcak rüzgar kulaklarımın dibinden geçiyor ve uçuyormuşum gibi hissediyorum.

"Jo!" Derin bir ses arkamdan bağıriyor.

Lanet olsun! Uyandılar. Daha da zorluyorum, önümde kuru otlarla dolu bir meradan başka bir şey yokken düz bir çizgide koşuyorum. Biliyorum ki çakıllı bir yol ya da asfalt bir çizgi aniden ortaya çıkabilir. Ve belki bir araba gelir. Kahretsin, bir arabanın gelmesine ihtiyacım var.

Arkamdan bir ses geldi. "Bir koşucumuz var, Jay!"

Lanet olsun, Jo. Daha hızlı gitmek için bacaklarımı itiyorum.

Bir motor sesi duyuyorum. Bir an için içimde bir umut belirliyor. Bir araba mı geliyor?

Omzumun üzerinden bakıyorum. Bir araba var, ama bizim arabamız. Tanrım, Jo, nasıl bu kadar aptal olabilirsin? Bir arabadan kaçamazsın.

Sağımda bir anlık bir hareket yakaladım. Cole bana doğru koşuyor.

Sola döndüm. Araba hızla yanıma geliyor. Cole beni içeri sokuyor. İçimden bir coşku geçiyor. Yön değiştirdim, arabanın geldiği yöne geri döndüm. Jayden frene bastı.

"Saklanacak bir yer yok, değil mi?" Cole benimle birlikte yön değiştirdi. "Siktir git!"

"Buraya gel, güzel kız." Cole bana bir yumruk atacak kadar yaklaştı. Tekrar yön değiştirerek uzaklaşıyorum.

"Benim için tekrar çığlık at, Jo." Cole beni yine başından savdı. Döndüğümde Jayden'in arabadan indiğini görüyorum.

İkisinden de uzaklaşıyorum ama Cole bir gölge gibi bana yapışıyor, ara sıra beni yakalamak için uzanıyor ve beni sürekli Jayden'a yaklaştırıyor.

"Vazgeç." Cole'un yüzünde tembel bir sırıtma var. "Bizden kaçamazsın."

Kalbim hızla çarpıyor ve sıcaklık bunalıcı. Nefes nefese kalıyorum. Ağır ağır yavaşlıyorum. Cole da benimle birlikte yavaşlıyor, nefes bile almıyor. Bana doğru yürüyor ve ben geri çekiliyorum.

Arkamdan bir el kolumu kavıyor ve çığlık atıyorum, adrenalin içimde hızla yükseliyor.

"Yakaladım seni," diyor Jayden. "İşte senin o güzel çığlığın."

Jayden beni Cole'a doğru itiyor ve o da beni yakalıyor, iki eliyle kollarımı kavıyor. "Kahretsin, korktuğunda sesin muhteşem çıkıyor."

"Bırak beni." Cole'un sert göğsüne doğru geri itiyorum.

Cole bana acımasızca gülümsedi. "Asla, Mary Jo Hall. Sonsuza dek benimsin." Mavi gözleri ateş saçıyor ve beni yüzüne yaklaştırıyor. "Sen benden kaçtıkça, ben seni daha çok istiyorum." Beni kollarımdan acı fişkıracak kadar sert sıkıyor.

Jayden'in sesi arkamızdan bağıyor, "Dizlerinin üzerine çöktürün."

Cole beni çekiştiriyor ve kabaca aşağı itiyor. Dizlerim yere çarpıyor ve Cole'un ağır elleri omuzlarıma indiğinde acı içime yayılıyor.

Jayden'in elinde bir şey var. Bu bir tasma. "Belli ki tek başına güvenilmezsin."

Geri çekilmeye çalışıyorum ama Cole beni itiyor. "Hayır, hayır. İyi bir evcil hayvan gibi cezayı kabul et."

Jayden benimle göz hizasına gelecek şekilde çömeliyor. Boş ifadesinde hiçbir şey yok. Öfke yok, nefret yok, hiçbir şey yok.

Yakıcı sıcağa rağmen içimi ürpertiyor.

"Belli ki biraz daha eğitime ihtiyacın var." Jayden tasmayı göz hizama kadar kaldırıyor. Beni izlerken duraklıyor.

Ona ters ters bakıyorum.

Jayden'ın koyu renk gözleri küçük bir zafer ifadesiyle parlıyor. "Bu bundan sonra senin olacak. Sakın çıkarma, gevşetme, dokunma."

Ona dudak büktüm. "Bana bir bok yaptıramazsın."

Jayden'ın yüzünde yavaş bir gülümseme belirir. Hiçbir şey söylemiyor; sadece bağlardan birini çözüyor.

Boynuma tasmayı takmak için eğildiğinde ona tükürdüm.

Jayden donuyor. Soğuk metal tenimde kayıyor ve tükürüğün boynundan aşağı süzülüşünü izliyorum.

Cole sessizliği gülerek bozar. "Sıradaki benim, tükürük ateşi. Lanet olsun." Jayden bakışlarımı yakalıyor. Bu sefer içinde ateş ve duygu var. "Bunun bedelini ödeyeceksin, kedicik."

Bağlantıları birbirine tutturuyor ve Cole saçımı altından çekiyor. Rahat ama sıkı değil ve sıkıştırmıyor da.

Jayden tasmaya bir kayış takıyor, kayış yumruğuna doluyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Tasma anında boynumu bir mengene gibi sıkıyor. Jayden baskıyı sürdürüyor ve boş bir ifadeyle bana bakıyor.

Birkaç saniye sonra başım dönmeye başladı. Başımın dönmesini engellemek için gözümü kırpmıyorum.

Jayden tekrar gülümsüyor ve gerginliğin bir kısmını serbest bırakıyor. "Aferin kızıma." Ayağa kalkıyor. "Şimdi, sana ayakların üzerinde güvenemeyeceğimize göre, sürün."

Ne? Hayatta olmaz. Yer, tozluklarımın içinden beni yakıyor. "Çok sıcak," diye tıslıyorum.

"Güzel. Bu sana kaçmamayı öğretir."

Cole başımı okşuyor. "Kaçtığında beni sertleştiriyorsun ve bunun için seni cezalandırdığımda daha da sertleşiyorum."

"Onu cesaretlendirme." Jayden tersledi. "Gidelim, Jo." Tasmaını çekerek yürümeye başlar.

Tasma tekrar boynuma dolanıyor ve beni Jayden'a doğru çekiyor. Ellerim sıcak toprağa değerken homurdanıyorum. Jayden bırakmıyor, beni arkasından sürünmeye zorluyor.

Aşağılanmışlık içimde kükrüyor. Kayalar ellerime ve dizlerime batıyor ve yaz güneşi toprağa işlemiş, ellerimi her yere koyduğumda beni yakıyor. Kolumdaki kesiklerin üzerindeki baskı da acıtıyor.

Cole yanımda yürüyor. Dizim bir kayaya takılınca tıslıyorum ve sıcak bir acı içimde patlıyor.

"Aferin kızıma. Bak bizim itaatkâr sürtüğümüz oluyorsun," diyor Cole.

Durmaları için yalvarmayı reddediyorum, bu yüzden çenemi sıkıyorum ve devam ediyorum. Sıcak tenimi kabartıyor ve sürünmem sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyor ama sonunda arabanın gölgesi üzerime düşüyor.

Dizlerimin üzerine oturdum, nefes nefese kaldım. Güneşten, aşağılanmadan, her şeyden yanıyorum. Dizim zonkluyor. Kolum zonkluyor. Ellerim zonkluyor.

"Gördün mü, o kadar da zor değilmiş." Jayden bagajı açıp içine uzanıyor. "Susadın mı?"

Başımı sallıyorum. Öyleyim. Ağzım kurudu ve ter içinde kaldım.

Jayden tişörtünü çıkarıyor, yırtık karın kasları ve dövme göğsü ortaya çıkıyor. Bir su şişesi aldı ve kırarak açtı. Ağzımda tükürük olsaydı, sulanırdı.

Jayden yanıma geldi. "Cezan için hazır mısın?" Az önce almamış mıydım? Dudaklarımı yaladım.

Jayden yüzüme bakıyor ve kıkırdıyor. "Bu sadece kaçmak için yaptığın bir şakaydı. Kapıyı üzerimize kilitlediğin için henüz cezalandırılmadın."

Dehşet mideme çöküyor.

"Kalk bakalım." Jayden beni tuttu ve arabanın bagajına oturttu. "Uzan."

İkisinin de gözlerindeki bakışları sevmiyorum. Karanlık, heyecanlı ve kötü görünüyorlar. Aynı zamanda, yardım edemem ama hoşuma da gidiyor.

Kaçmak için çabalıyorum, ama Cole benimle birlikte kayıyor, pantolonumu indiriyor ve kalçalarımın oturuyor.

İlkel beynim devreye giriyor ve çırpınıyorum. Tırmalıyorum, tırmalıyorum ve kaçmak için savaşıyorum.

"Sakin ol, limon damlası." Cole omuzlarımı tutuyor, yüzü benimkinin üzerinde. "Sakin ol, shhhh."

Ama rahatlamayacağım. Kazanmalarına izin vermeyeceğim. "Siktir git! Bırakın beni!" Jayden çırpınan kollarımı tuttu.

Cole, "Koluna dikkat et," diyor.

"Dikkat ediyorum."

Cole kollarımı Jayden'dan alıp karnıma yapıştırıyor.

"Gözlerini benden ayırma," diyor Jayden. "Cole seni becerecek. Ve sen de benim için boğulacaksın."

Ne? Cole'un sikinin ucunu amımda hissediyorum.

"Hayır. Siktir git!" İçimi gerçek bir korku kıvılcımı dolduruyor. Karşı koyuyorum ama işe yaramıyor. Cole yavaşça içeri itiyor, kendini içeri oturtuyor. Tekmeleyip kaçmaya çalışıyorum ama o acımasız baskısına devam ediyor. "O bir kız. Bırak gireyim."

"Siktir git," diye bağıriyorum. Başım adrenalinden dönüyor. Hafif acıya rağmen, sonuna kadar iterken ne kadar ıslak olduğumu hissetmek beni dehşete düşürüyor.

"Şimdi." Jayden bir su şişesi kapıyor. "Hadi oynayalım, sen ve ben." Bakışlarım Jayden'a kayıyor. O karanlık bakış hâlâ orada.

"Benimle savaşmayı bırakmak mı istiyorsun?" "Asla," diye dişlerimi gıcırdatıyorum.

Jayden bana ters ters bakıyor ve tişörtünü yüzüme fırlatıyor. Hemen kaçmak için güreşmeye başladım.

Çırpınıyorum. "Bırak beni -"

Su yüzümü yıkıyor, ağzımı dolduruyor. Öksürüyorum, nefes almaya çalışıyorum ama ıslak bez engel oluyor.

Başımı yana atıyorum. Su.

Ciğerlerim suyla dolu.

Saf panik beni dolduruyor. Nefes almaya çalışmak acıtıyor. Nefes alamıyorum. Bulanık sesler var.

Öksürüyorum, sonunda ağzımdaki suyu çıkarıyorum, göğsüm kabarıyor. Hava. Lanet olası havaya ihtiyacım var.

Cole'un tekrar içime girip çıktığını hissederek nefes almaya çalışıyorum. Yavaş daireler çizerek klitorisime baskı uyguluyor.

"Siktir," diye öksürüyorum.

"Şşt," diye mırıldanıyor Jayden, "biraz daha."

Yüzüme, ağzıma, burnuma daha fazla su doluyor ve yine nefes alamıyorum. Ciğerlerim sıkışıyor, açılmıyor. Sular altında kaldılar.

Başımı bir o yana bir bu yana sallıyorum, zihnimi bulanıklık dolduruyor. Suyu tekrar öksürerek çıkarıyorum, titrek bir nefes alıyorum.

Korku, yumuşak dairelerin ovulduğu klitorisime doğru ilerliyor. Tüm enerji tek bir noktada toplanıyor ve içime bir his yayılıyor.

"Cole," diye nefes nefese kaldım.

Jayden inliyor, "Biliyorum, biliyorum... sadece bir tane daha."

Yüzüme bir kez daha su sıçırıyor ve yine nefes alamıyorum. Çırpınıyorum, çırpınıyorum ve tüm sesler kesiliyor. Boğulacağım. Boğulacağım amina koyayım.

Hayal meyal gömleğin yüzümden çıktığını hissediyorum ve öksürerek ciğerlerimdeki suyu dışarı atıyorum. Basınç klitorisime saldırmaya devam ediyor ve tüm vücudum uğulduyor.

"Benimle dövüşenlere böyle olur, Jo. Onları kırarım."

İlk gerçek nefesimi içime çekiyorum ve kıkımda bir baskı hissediyorum. Kaçmak için mücadele ediyorum. Lanet olsun, nefes almak istiyorum!

Güçlü kollar sırtıma dolandı. "Shhhh. Tuttum seni. Sana göz kulak olacağım."

"İhtiyacınız olan şeyi size verecek tek kişi biziz."

Parmaklar klitorisimi okşuyor ve zevk beni bir his dalgasıyla dolduruyor. Tenim tüylerim diken diken oluyor ve inliyorum.

"İşte böyle, bana doğru rahatla."

Yüzüstü Cole'un göğsüne yatacak şekilde çevrildim. Kıkıma bir şey bastırıyor. Duyguların yıkaması bana aynı anda çarpıyor. Gözlerimi kırıştırıp bagajın zeminine odaklanıyorum.

Kıkımda daha fazla baskı hissediyorum. İnledim, yer değiştirdim.

"İyisin," diye mırıldanıyor Jayden'in sesi. "Sadece bu güzel küçük kıkı beni almak için hazırlıyorum."

Tekrar göz kırpmıyorum. Cole beni izliyor ve onunla göz teması kurduğumda, klitorisimle oynamak için bir elini aşağı indirerek altımda itmeye başlıyor.

"İyi hissettireceğim, Jo."

Her şeye rağmen kendimi sıkıyorum, bu da zevkin içimden geçmesine neden oluyor. Cole inliyor.

Jayden'in parmakları çekiliyor ve kıkıma bir kez daha baskı uygulanıyor.

"Onu çek, Cole."

Birden boynumda bir sıkışma oluyor ve dikkatim kıkımdaki hafif sancıdan uzaklaşıyor. "Gözler, ufaklık."

Bakışlarımı Cole'un mavi gözlerine dikiyorum. Yakamdaki gerilimi hemen serbest bırakıyor ve içimden bir vınlama geçmesine neden oluyor.

"Aferin kızıma. O güzel gözlerini benden ayırma."

Kıkımda bir acı hissediyorum ve nefesim kesiliyor.

"Hey." Cole bir kez sertçe çeker. "Bana odaklan."

Nefesimi içime çekiyorum. Jayden arkamdan inliyor ve içimi yakıcı bir acı dolduruyor. "Siktir, kedicik. Çok iyi hissediyorsun. Benimle savaşmaya devam et. Aletimin etrafında iyi hissettiriyor."

Boynumdaki tasma tekrar sıkılıyor ve başım hafifliyor. Zihnim acı ve zevk dışında her şeyden boşalmaya başlıyor. Duygular ileri geri savaşıyor, Jayden kıcımlı ittikçe daha da güçleniyor. Tekrar sıkıyorum, orgazmım hemen köşede. Görüşümde noktalar dans ediyor ve uğultular kulaklarımı dolduruyor.

Cole aniden baskıyı azaltıyor ve kan hücumu kafama geri dönüyor. Tek bir nefes veriyorum ve her ikisini de sıkarak boşalıyorum. Dalga dalga gelen coşku beni dolduruyor, üzerime çöküyor ve beni de kendisiyle birlikte aşağı çekiyor. Kendimi hafif hissediyorum, zevk ve hislerle uğulduyorum, kafam ışıklar ve seslerin yüzen bir karışımı.

Hayatımda hiç olmadığım kadar uzun süre boşalıyorum. Cole'un altımda gerildiğini hissediyorum ve sonra Jayden arkamda homurdanıyor. Ellerinin vücudumu aşağı yukarı okşadığını hissediyorum. Yumuşak seslerini. Birden Cole'un kucağına oturuyorum.

"Çok iyiydin, Jo. Çok iyiydin. Sana bakacağımızı söylemedim mi?"

Birdenbire yoruldu. Çok, çok yorgunum. Şu anda uyuyabilirim. Cole'un kollarında rahatlıyorum. Onların yanında rahatlamamalıyım ama şu anda umurumda değil. Şu anda umursayamam.

Jayden'ın sesi başımın hemen yanındaki havayı dolduruyor. "Ben senin her şeyin olacağım, Jo. Soluduğun hava olacağım. Ve bunu her unuttuğunda, sana bunu hatırlatacağım." Sesi alçalıyor, "Biz olmadan yaşayamazsın. Sana izin vermeyeceğiz."

Güçlü kollarla sarıldığımda göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor.

JO BIRAKIYOR. TÜM VÜCUDU ÇÖKÜYOR VE BU BENI SERTLETIRIYOR. I onu bu haldeyken becermelisin.

Cole baı ne dmesin diye onu karıtırıyor. Bana bir bakış attı. "Bence çok ileri gittin."

İlk yardım çantasını aldım. Jo'nun dizleri sıyrılmış ve kanıyor, elleri de su toplamı. Çok güzel görünüyor, bizim için tamamen parçalanmış.

"O iyi."

Bir su açıyorum.

Jo'nun gözleri birden açıldı ve elimdeki suya odaklandı. Tüm vücudu kilitlendi. "Hayır! Hayır, hayır, hayır."

"," Cole tutuunu sıkılatırır. "Seni temizlememiz gerek."

Dizlerine su sıratıyorum. Jo mücadele ediyor, gözlerindeki berraklık kayboluyor, yerini saf korku alıyor.

"Sakin ol," diye mırıldanıyor Cole.

Jo dinlemiyor. Ya da dinleyemiyor. Tüm vücudunu

ırpıyor. "antamı getir," diye homurdanıyor Cole.

Jo bana bakıyor ama beni görmüyor. Sanki benim üzerimden bakıyor.

Hayranlıkla izliyorum. Jo'nun korktuğunu daha önce de görmüştüm ama her seferinde daha da ilgi çekici oluyor. Bu sefer onu kıracak mıyım? Kırdıktan sonra ne yapacak? Ellerimde parçalanacak ve parçalarını tutmama izin verecek mi?

Şüpheli.

Bu da onu henüz doğru şekilde çalıştıramadığım anlamına geliyor. "Bana bir şeker getir."

Cole'a bakıyorum.

"Bir limon damlası." Eliyle sabırsızca işaret ediyor.

"Sonra yiyebilirsin," diye homurdanıyorum. Dikkatimi Jo'nun düşüşünden uzaklaştırıyor ve bu beni sinirlendiriyor.

"Benim için değil, pislik. Onun için."

Cole'un çantasını ona fırlatıyorum, o anın dışına çekildiğim için iyice sinirleniyorum. Cole onu sabit tutmaya çalışırken etrafta dolanıyor.

"Ne yapıyorsun?"

"Ekşi onu panik halinden çıkaracaktır." Cole, Jo'yu sabit tutmak için çabalıyor ama eliyle ağzını kapatarak dudaklarının arasına bir şeker sıkıştırıyor.

Jo'nun bunu fark etmesi bir saniye sürüyor ama fark ettiğinde burun delikleri alevleniyor. Gözleri benimkilere kayıyor ve kısmen geri dönüyor. Gözlerinde teslimiyet yerine ateş görüyorum.

Sinirlerim tepeme çıkıyor. Kendisi için neyin iyi olduğunu bilmiyor mu? Onu kolayca öldürebilirdim, ama o hala ayıyı dürtüyor.

Cole, Jo'nun kulağına mırıldanıyor: "Kıpırdamadan duracaksın ki kesiklerini tedavi edebilelim."

Jo tekrar Cole'un kollarından kurtulmaya çalışarak mücadele eder.

"Hayır," diye irkildi, yüzünde bir kırılmanlık ifadesi belirdi. "Seni tutmama izin ver."

Cole'a bakıyorum. "Yaralandın mı?" Yaralı olup olmadığını kontrol ediyorum. "Hayır," yüzü kızarıyor.

Kaşlarımı çattım. "Neden irkildin?" "Siktir git." Cole

bana ters ters baktı.

Yine kaşlarımı çattım. Onunla kavga ettiği için kızgın mı? Siktiğimin kulübüne katıl.

Jo'nun dizlerini tedavi etmeye başladım. Birkaç açık sıyrık var ve geri kalanı sadece pürüzlü deri. Kolundaki bandaj sıırsıklam ve kirli. Bandajı çıkarıp altındaki zar zor kabuk bağlamış yaraları kontrol ediyorum - sahip olduğu şeylerin izleri.

Ne zaman duracağını bilmediği için bizi yapmaya teşvik ettiği işaretler.

Cole, "Çantamda daha fazla ağrı kesici var," diyor.

Kaşımı kaldırıyorum. Bunlara ihtiyacı yok. Doğal sonuçlar. Başka nasıl öğrenecek?

Cole bana ters ters bakıp çantasını karıştırıyor.

"Gittikçe yumuşuyorsun," diye mırıldandım.

Cole tek eliyle hap şişesini tutuyor. "Ve sen bir pislik gibi davranıyorsun. Bana bir su ver."

Jo hemen tekrar panikler.

"Boş ver, sorun değil. Onsuz da alabilirsin."

Ben kolundaki kesikleri temizlerken Cole da Jo'ya ilaçları veriyor. İyi görünüyorlar, hâlâ kızgın ve iltihaplılar ama enfeksiyon kapmamışlar. Küçük pembe yara izleri halinde güzelce iyileşecekler. Hayatının geri kalanında baş harflerimizi taşıyacak.

Sikim kalkıyor.

Jo'nun fotoğrafını çekebilmek için telefonumu almak üzere arabanın etrafında dolaşıyorum. Bunu yaparken aynadaki yansımama bir an gözüm takılıyor ve bir anlığına Pat'in yüzünü görüyorum.

Dünyam durma noktasına geliyor. Yansımama bakıyorum.

Yine gitti. Sadece ben varım. Yıllardır baktığım aynı yüz.

Gözlerimi kısarak onu görmeme neden olan şeyin ne olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Yansımamda hâlâ bir sorun var.

İçim çalkalanıyor. Pat burada değil. O burada değil, onu ben öldürdüm.

Parmağımın arabadaki yansımaya vuruyorum. "Seni ben öldürdüm, orospu çocuğu."

Tanıdık geliyor ve onu görüyorum. Gözler. Acımasız ve heyecanlı görünüyorlar. Tıpkı onun gibi. Pat gibi.

Korku içimi sarıyor ve yumruğumu yansımaya çarpıyorum. Bir, iki, üç kez, ta ki acı elime ve koluma saplanana kadar.

"Jayden?" Cole diyor.

Geri çekildim, nefes nefese kaldım.

Lanet olsun. Pat'i öldürmenin bunu ortadan kaldırması gerekiyordu. Her şeyi unutturması gerekiyordu.

O zaman neden hala burada?

YINE BOĞULUYORUM. SU BENİ ÇEVRELİYOR. İÇİNDE YÜZÜYORUM, VE BEN nefes alamıyorum.

Kollarımı çırparak tepeye doğru ilerliyorum ve kafam sudan çıkıyor. Bir otelin kapalı havuzundayım ve annem bir şezlongda oturmuş telefonuyla mesajlaşıyor.

Özlemle anneme bakıyorum.

"Anne?" Törpüledim.

Bana el salladı. "Meşgulüm, bebeğim." Ayaklarının dibinde bir doğum günü hediyesi var. Bugün benim doğum günüm.

Hâlâ annemin dikkatini çekmeye çalışıyorum.

Annem tepki vermiyor. Çaresizlik odayı dolduruyor ve ben ona sığıyorum.

Annemin nefesi kesildi, anında bana çıktı, "Tanrım, Mary. Lanet telefonumu ıslatma."

Daha sormadan cevabı biliyorum. "Benimle oynar mısın?"

Annem bana acıyan bir bakış atıyor ve bu bakış içimi buz gibi yapıyor ama bir sonraki sözlerinin bunu yapacağını bildiğimden değil. "Hayır." Annem ayağa kalkıyor. "Senden nefret ediyorum, Mary Jo. Keşke seni hiç doğurmasaydım."

Dünyam üzerime çöküyor ve aniden tekrar boğuluyorum. Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum.

Sarsılarak uyandım, nefes nefese kaldım. Bir şey boynumu sıkıyor.

"Nefes alamıyorum." Boğazımı tırmalıyorum. "Hey," diyor alçak bir erkek sesi.

Bakışlarımı çeviriyorum. Cole arabayı sürüyor ve elini uzatıp kalçama koyuyor. Kendime hakim olmaya çalışıyorum. Ön koltuktayım, kâbusumda değil.

"Sen iyisin. Sorun yok, sadece bana odaklan." Cole bir, iki kez sıkıyor ve tekrar bana bakıyor.

Bakışlarım arabanın etrafında geziniyor. "Neredeyiz biz?"

"Yine bayıldın." Cole yola bakıyor, başparmağı bacağımda daireler çiziyor. "Oklahoma'da bir yerde."

Koltuğa sertçe yaslanıyorum, hâlâ o otel havuzundaymışım gibi hissediyorum. Boğulma bu rüya için yeniydi ama diğer her şey aynıydı. Çok gerçekçiydi.

Arka koltuğu kontrol ediyorum. Jayden uzanabildiği kadar uzanmış, gözleri kapalı.

Kalçamda daha çok dönüyor. Cole'un elini üzerimden itiyorum. "Dokunma bana."

Birden Cole'un eli bacağıma geri dönüyor ve daha sert sıkıyor. "Bana ne yapacağımı söyleme, ufaklık."

Öfke içimi yakıyor. Hiçbir şey olmamış gibi davranabileceğini mi sanıyor? Her şey yolundaymış gibi?

Ona doğru döndüm. "Ben senin küçüğün değilim; ben senin tutsağınım. Farklı göstermeye çalışmayı bırak."

Bir an için Cole tepki vermiyor. Sonra bakışları yavaşça bana dönüyor ve bacağıma acıtacak kadar sert sıkıyor. "Bu doğru mu?" Gözlerinde öfke parlıyor.

"Evet." Elini iki elimle kavrayıp çekiyorum. İçime bir acı şimşegi göndermekten başka bir işe yaramadı.

"Canımı yakıyorsun," diye tıslıyorum.

Cole hemen elini gevşetiyor. Çenesi kasılıyor ve sonra yavaşça beni bırakıp elini esnetiyor.

Ondan uzaklaşıyorum. Rüyam zihnimde taze ve her şey çok gerçek ve bunaltıcı geliyor. Annemin beni reddetmesi, onların beni reddetmesi, hepsi üzerime çökecek ve beni duygularında boğacak dev bir dalga gibi geliyor.

Cole'un çenesi tekrar sıkılır.

Duygularımın durmasını istiyorum. Pencereye dönüyorum. "Neden beni öldürmüyorsun? Sage'e yaptığın gibi beni de öldür ve işi uzatma."

"Jo..."

"Hayır," diye karşılık veriyorum. Cole'un sesi çok sakın ve bu beni daha da sinirlendiriyor. Bundan sonra ne cüretle yumuşak olmaya çalışır? *Bu ne cüret?*

Gözlerim yanıyor ve manzaranın geçişini izliyorum. Dev rüzgâr türbinleri manzarayı süslüyor, parlak güneşin altında tembelce dönüyorlar. Neden biraz yumuşak olamıyorlar? Şiddetlerini seviyorum ama lanet olsun. Ben seviyor muyum?

Tek bir sıcak gözyaşı yüzümden aşağı akıyor. "Limon damlası," Cole tekrar deniyor.

Onu görmezden gelip türbinleri izliyorum. Yalnız, devasa makineler. Bazıları bozulmuş ve hareket etmiyor. Carissa bana insanların bir kez bozulduklarında onları yıkmadıklarını, bunun çok pahalı ve tehlikeli olduğunu söyledi. Onları yalnız makinelerden oluşan dev bir mezarlık gibi öylece bırakıyorlar.

Nedense bu beni daha da üzüyor. Daha fazla gözyaşı sessizce yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve boğazımın arkası acıyor.

Uzun bir süre sessizlik içinde araba sürdük. Cole benimle konuşmaya çalışıyor ama ben her seferinde onu duymazdan geliyorum. Ona bakmayı da reddediyorum. Beni konuşturmak için her türlü taktiği deniyor.

Sonunda, "Şu anda biraz kaltakça davranıyorsun." dedi. Az önce ne dedi?

Yavaşça, ona bakmak için başımı çeviriyorum.

Cole bana kibirli bir bakış fırlattı. "Oh, işte orada. Ne yani, dışarı çıkıp oynaman için küçük bir pisliğe mi ihtiyacın vardı?"

"Oynamak mı?" Sesimi yükseltiyorum. Duygularımı bastırdığımı sanıyordum ama yüzeyde kaynıyorlar. "Bu küçük bir oyun değil Cole. Bu benim *hayatım*. Sen benim hayatımı çaldın! Beni kaçırdın ve bana bok gibi davrandın. Baktan da beter."

"Biraz sessiz olur musunuz?" Jayden arka koltuktan homurdanıyor.

Cole bana bir bakış fırlattı. "Sen bizimsin, Jo. Sana istediğimiz gibi davranabiliriz ve sen de bundan hoşlanıyorsun."

Acı acı gülüyorum. "Gerçek bir erkek gibi konuştun. Umursamaz. Senden kaçmayı asla bırakmayacağım."

Cole aniden arabayı yolun kenarına çekti. Arabanın yan tarafına çarpmamak için kapı kolunu tutuyorum.

"Ne oluyor be?" Jayden homurdanıyor.

Cole arabayı park eder, dışarı atlar ve ön tarafa doğru döner. Bir an eğilip yerden bir şey alıyor. Adrenalin beni dolduruyor. Kaçmalı mıyım yoksa savaşmalı mıyım emin değilim, bu yüzden gerginleşiyorum ve her ikisine de hazırlanıyorum.

Cole kapımı çekerek açtı ve sıcak arabaya hücum etti. Elinde yolun kenarından topladığı bir avuç çiçek var.

"İstedğin bu mu Jo?" Cole başını eğiyor. "Sana çiçek verecek bir adam mı istiyorsun? Her akşam saat beşte evde olacak, haftada bir kez seks teklif edecek ve bunun dışında seni görmezden mi gelecek?"

Çiçekleri almıyorum ve Cole onları kucağıma bırakıyor, her iki elini de iki yanıma koyuyor. Burun buruna gelene kadar kişisel alanıma doğru eğiliyor. Toprak ve nane gibi kokuyor.

"Hayır, istediğinin bu olduğunu hiç sanmıyorum. Bence sen itme ve çekmeyi seviyorsun. Öfkeyi, nefreti. Bence bunu seviyorsun. Bence bu seni canlı hissettiriyor." Cole'un mavi gözleri ateş ve heyecanla parlıyor. Elini uzatıyor, tasmaya bağlı tasmayı kapıyor ve yumruğunun etrafına sarıyor. Beni kendine daha da yaklaştıyor, yüzümü yüzüne çarpıyor ve boynuma ani bir baskı uyguluyor. "Bence sahiplenilmek ve zorlanmak istiyorsun, Jo. Bence seni harekete geçiren şey bu. Bu yüzden hoşuna gitmiyormuş gibi davranmayı ve kaçacağını söylemeyi bırak, çünkü bir daha kaçmana asla izin vermeyeceğim."

Aklım başıma geliyor ve Cole'un omuzlarına yaslanıyorum. Bir saniye bile kımıldamıyor, gözlerimin içine bakıyor ve beni bütün gün burada tutabileceğini bildiğimden emin oluyor. Bakışları gözlerim ve ağzım arasında gidip geliyor. Sonra boğazımdaki baskıyı gevşetiyor.

Bir nefes çekiyorum, sonra onu tekrar itiyorum. Adrenalin içime hücum ediyor. "Siktir git Cole. Senden nefret ediyorum."

Sırıttıyor. "Güzel. Benden istediğin kadar nefret et bebeğim, ama sakın bir daha beni görmezden gelmeye kalkma."

Cole arabanın etrafında yürür ve tekrar biner. Saçlarını düzeltir ve aynaya bakar. "Uyan bakalım, günüşiği."

Jayden huffs. "Lanet yolun kenarından çekilip dikkatleri üzerimize çekmeyi kesmek ister misin?"

Cole sahte bir selam veriyor.

Çiçekleri kucağımdan itiyorum.

Cole otoyola geri çekilir ve sürmeye devam eder. Araba uzun bir süre sessiz kaldı. Boynumdaki tasmayı çıkarıp camdan dışarı atmak istiyorum. Kimseye ait olmadığımı haykırmak istiyorum.

Tüm bunların altında nefret ettiğim bir heyecan var. Dikkatini veriyor ve ben bunun sürebileceğini düşünmek istiyorum. Gerçekten istiyorum.

Ama tekrar incinmeyi reddediyorum.

Cole'un sesi beni ürkütüyor. "Beni duydun mu?" "Neyi?" Ona baktım.

"Neden dangalaklarla takılıyorsun?" diye sordum.

Cole'a bakıyorum. Sırıttıyor ve ben o güzel ağzına bir şaplak atmak istiyorum. "Sen söyle. Sen tanıdığım en büyük pisliksin."

Cole gözlerini devirir. "Lütfen. Kyle'ı çok inceledim," diye dişlerini gıcırdatıyor, "ve hâlâ anlamıyorum. Senin için hiçbir şey yapmadı ama sen yine de kaldın. Hem de isteyerek."

Yanaklarımdaki sıcaklık artarken kollarımı kavuşturuyorum. "Benim için hiçbir şey yapmadığını nereden biliyorsun?"

"Çünkü seni izledim, Jo! Son birkaç aydır ne yaptığımı sanıyorsun? Seni tanımadan önce neredeyse internette yaşıyordun ve ben son altı ayın her saniyesini seninle yaşayarak geçirdim." Cole direksiyonu o kadar sert kavırıyor ki eklemleri bembeyaz oluyor. "Gözlerini ölü gibi gösterdi, Jo."

Cole'dan gözlerimi kaçırıyorum, savunmaya geçiyorum. "Neden umursuyorsun ki?"

"Çünkü ben biliyorum!"

"Öncelikle, Kyle beni hiç kaçırmadı."

"Kulağa sıkıcı geliyor." Cole radyoyu açıp bir rock kanalına geçiyor ve başını sallayarak dinlemeye başlıyor. "Babana benziyordu."

"Ne?" Çırpındım. "Hayır, lanet olsun yapmadı!"

Cole rock yapmaya devam ediyor. "Sana hiç mücevher vermedi. Ya da verdiyse bile sen hiç takmadın. Hediyeleri sever misin?"

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Sessizliği severim."

"Benim uzmanlık alanım değil. Çok kötü. Ama güzel hediyeler veriyorum. Ve sırt masajı." Cole bana göz kırpmıyor.

"Üzgünüm," diye çıkıştım. "Bunları beni kaçırıp boğdukları için ödeme olarak kabul etmiyorum."

Cole arka koltuğa bakar. "Görünüşe göre şansın yok Jay. Sırt masajlarını listenizden çıkarın."

İçimden inançsızlık geçiyor. Her şeyi şakaya vuruyor. Hayatım onun için lanet bir şaka. Çok ukala ve kendinden emin, sanki çoktan kazanmış gibi.

Bana. "Bana eski sevgililerini bu şekilde kaçııp işkence yaptığını ve bunun işine yaradığını söyleyemezsin."

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz donup kaldım. Jayden'ın eski sevgilisine nasıl davrandığını çok iyi biliyorum. Ve birlikte takıldıklarını da biliyorum. Ya seri katillerse? Bir kızı kaçırıyorlar, hayatını mahvediyorlar, aynı zamanda onu beceriyorlar, sonra da öldürüyorlarsa?

Birden midem bulandı.

"İlla bilmek istiyorsan, benim eski sevgilim yok." Cole bana baktı.

Yutkunmak istiyorum ama ağzım çok kuru. Öldükleri için mi?

"Bilmiyorum." Cole omuz silkiyor. "Hiç kimse bir geceden fazla kalmadı." "Döner kapı gibiydiler," diye homurdanıyor Jayden.

İçimden bir ses bu düşünceye ürperiyor. Tabii ki birçok kadın Cole'u istedi. Dışarıdan bakıldığında ideal bir erkek. Ve bazı mantıksız nedenlerden dolayı, bir grup kadının Cole'a yaltaklandığı düşüncesi beni kızdırıyor.

Cole bana göz kırıyor. "Yerleşemedim. Mesele hâlâ geçerli. Bana bir ilişkide ne istediğini söyle çünkü bu boku daha önce hiç yapmadım."

Ağzım kurudu. Radyo dışında araba sessizliğe bürünüyor.

Az önce bir ilişkimiz olduğunu mu ima etti? Tüm bunlardan sonra mı? Bu ilişkiden çok uzak bir şey.

Alay ediyorum, o kadar kızgınım ki hiçbir şeyi kelimelere dökemiyorum. Pencereden dışarı bakıyorum. Arabayı sürerken düşüncelerim geçmiş ilişkilerim, bu adamlar ve aslında ne istediğim arasında gidip geliyor. Kahretsin, beni gerçekten önemseyen bir erkek arkadaş istiyorum. İlişkilerimde hiç mutlu olamadım. İlk erkek arkadaşım eşcinseldi ve Kyle beni hiç umursamadı. Sadece umursamalarını istedim, bana ilgi göstermelerini.

Ama Cole'a bunu söylersem lanetlenirim. Kimseye umursaması için yalvarmayacağım. Artık yalvarmayacağım. İstedikleri için umursamalarını istiyorum, yalvardığım için değil.

"Jo," Cole'un sesi gergin. "Sana bir soru sordum. Ne istiyorsun?"

Tekrar pencereden dışarı bakıyorum ve alaycı bir şekilde "Yatakta kahvaltı istiyorum" diyorum.

"Tamam. Başka ne var?"

Gözlerimi deviriyorum. "Markete yakın bir yerde yaşamak istiyorum, böylece istediğim zaman istediğim şeyi alabileceğim. 24 saat açık bir market."

"Tamam," diyor Cole, sanki ciddi olmasam da bu gayet mantıklıymış gibi.

Gülüyorum. Bu şimdiye kadar yaptığım en aptalca konuşma. "Dünyayı gezebilmek için çok zengin birini istiyorum. Çalışmak istemiyorum. Erkeğim beni el pençe divan beklerken dünyanın her yerinden yemekler yemek istiyorum." Ya da erkekler. Uydururken onlardan bir haremim olabilir.

"Bu kadar mı?"

Gözlerimi deviriyorum. "Ve bir tek boynuzlu at istiyorum."

"Tek boynuzlu bir at yapamam. Gerçek bir hayvana ne dersin?"

"Tek boynuzlu atlar gerçektir." Bahsettiğimiz bu sahte fantezide öyleler.

Cole kıkırdar. "Amazon'da bir tane var mı diye bakacağım. Bu arada, bir köpeğe ne dersin?"

Cole'a gizlice bir bakış attım.

"Bana köpekleri sevmediğini söyleme."

Ben seviyorum. Bayılıyorum onlara. Uzun zamandır bir tane istiyordum. Kendime bir omuz silkme izni veriyorum. "Bir köpek iyi olurdu." Bu hayali dünyada.

"Güzel." Cole'un eli kalçamın üzerine düşüyor ve beni kavırıyor. "İster inan ister inanma, Jo, ama seni mutlu etmek istiyorum."

Anında rahatsız oldum. Cole bana bakıyor. Ona bakmayı reddediyorum ama gözlerini yüzümde hissediyorum.

"Tamam, duyguları sevmiyorsun. Buna ne dersin?" Cole'un sesi bir oktav düşer, "Bununla savaşabilirsin. Bizimle. Ama gerçekten kaçmaya çalışma. Bizi tekrar terk etmendense ikimizi de öldürmeyi tercih ederim."

Donuyorum. Her şey donuyor ve nefes almayı bırakıyorum.

Cole geri çekiliyor, yüzündeki ciddiyet yerini mutlu maskesine bırakıyor. Bana göz kırpmıyor. "Capiche?"

ON YEDİ YAŞINDA

Telefonu Öyle sert kavırıyorum ki kenarlarının elimi kestiğini hissediyorum. Dizlerim zıplıyor ve bu aptal takım elbisenin içinde sırtımdan aşağı ter damladığını hissediyorum.

Telefon çaldı, çaldı ve çaldı. Tıpkı bildiğim gibi.

"Lanet olsun." Telefonu kapattım ve kanepeye fırlattım.

Jayden'ın annesi yanımdan geçti.

Hemen sahte gülümsememi takındım, beni öyle gördüğü için kızmıştım. Fark etmiş gibi davranmıyor. Mezuniyet için giyiniyor, yürürken bir küpe takıyor. Annesi Pat'le tanıştıktan sonra hayatını topladı. Annemle takılmayı bıraktı. Kesinlikle hayatını toparlayamadı.

"Cevap vermedi mi?" diye soruyor annesi.

Çenemi sıkıyorum ve sonra gülümsüyorum. "Her şey yolunda. Muhtemelen meşguldür."

"Ah, tatlım." Koyu renk gözlerine dolan acıma hissi midemi bulandırıyor.

Gözlerimi ayaklarıma dikiyorum, herkesin sevdiği çekici kişiliğimi takınıyorum. "Bugün çok hoş görünüyorsun."

Gülümsüyor. "Oğlum her gün liseden mezun olmuyor. *Oğullarım.*"

İçten içe utandım. Jayden ya da benim başarabileceğimizi düşünmüyordum. Jayden neredeyse her gün kavgaya karışırdı. Ben yapamazdım çünkü güreş takımından atılırdım ama yapmak istiyordum. Jayden bana maske fırlattığında ve yardıma ihtiyacı olduğunu söylediğinde birkaç kez ona yardım ettim. Dersleri o kadar kötüleşti ki bir yıl geri kaldı. Zamanımın çoğunu avlanarak geçiriyordum, evde kimseyi öldürmemek için saldırganlığımı ormanda dışarı çıkarıyordum.

İkimiz de şu anda burada olmamalıydık. Ama buradayız işte.

Annem de burada olmalı. Ondan fazla bir şey istemedim. Bu ona son kez sürünerek gelip beni terk etmemesi için yalvarışım olacak.

Jayden'ın annesi orada durmaya devam ediyor, gözleri yaşlarla doluyor. "Burada olmadığı için üzgünüm."

"Buraya gel." Kollarımı açtım. Annemin burada olmaması canımı acıtmıyormuş gibi davranmaya çalışıyorum, tıpkı onun tüm çocukluğum boyunca burada olmamasının canımı acıtmaması gibi.

Ondan nefret ediyorum. Bir daha asla başka bir kadına beni terk etme gücü vermeyeceğim.

"BİR KÖPEK HAKKINDA NE DÜŞÜNÜYORSUN, JAY?" COLE ARKASINA YASLANIP lakayt. Ama onu tanıyorum. Omuzlarındaki gerginliği görüyorum.

"Köpek sahibi olmak için kalacak bir yere ihtiyacımız var," diye homurdanarak Jo'nun telefonunu çantasından çıkarıyorum. Polisler onda bu telefonun olduğunu bilmedikleri için sadece onunkini saklayabildik. Bizden bu kadar uzun süre böyle saklandı.

Jo'nun sosyal medya hesabını açıyorum ve fotoğrafındaki beğenileri kontrol ediyorum. Gönderi patlamış. Meraklıdan endişeliye ve şüpheliye kadar her türlü yorum var.

Zafer içimi dolduruyor ve sırtıtıyorum. "Bir bak, Jo."

Jo bana ters ters bakıyor ama dediğimi yapıyor. Şöyle bir göz gezdirdi. "Ve?" "Ve? Ve senin için yaptığım iki gönderi en iyisini yaptı."

Jo homurdanıyor ve arkasını dönüyor. Yanaklarının pembeleştiğini görüyorum.

İçimden bir öfke fırtınası geçiyor. "Bizden utanıyor musun, kedicik?"

Başını sallıyor ama kaskatı kesilmiş. Onun rahatsızlığı sikimin canlanmasına neden oluyor.

Odaklanmakta zorlanıyorum. "Cole. Anneni tekrar aramayı dene." Ülke dışında faturamızı ödeyebilecek tek kişi o. Para için Ohio'ya kadar gitme fikrinden nefret ediyorum ama mecbur kalırsak gitmek zorundayız. Bu, yol kenarında birini soyup alabileceğim türden bir para değil. Yüz binlere ihtiyacım var.

Elimi Jo'nun önünden aşağı kaydırmak için uzandım.

Cole, "Onu çoktan denedim," diyor.

Jo kıpırdanmaya çalışıyor ve ben bir meme ucunu sertçe çimdikliyorum.

"Siktir!" Jo elimi uzaklaştırmaya çalışıyor. "Tam bir pisliksin!"

"Tamam. Onu tekrar arayacağım."

"Hayır," diye tersler Cole. "Seninle konuşmayacak. Polislerden nefret ettiğini biliyorsun." "İyi ki polis değilim." Jo'nun telefonunu Cole'a fırlatıyorum ve

Jo'nun koltuğu.

"Nerede kalmıştık?" Sağ elimle tasmayı tutuyorum ve sol elimi gövdesinden aşağı kaydırıyorum. "Ah, doğru ya. Kime ait olduğunu unuttun."

"Doğru," diye homurdanıyor Jo.

Tasmasını sertçe çekiyorum. "Şimdiden küstahlaşmaya mı başladın? Lanet olsun, yavru kedi cezalandırılmak istiyor olmalı."

Jo yine kıvranıyor. Buna bayılıyorum. Bize verdiği tepkilere bağımlıyım. O kadar etkileyici, nefret dolu ve *canlı* ki. Ne zaman savaştırmayı bırakacağını bilmiyor ve kendini yakıp kül ederken gözlerimi ondan alamıyorum.

Bir zamanlar ben de yaşıyordum.

Eğer onu zorlarsam, o da benim gibi patlar mı? Hastalıklı bir yanımla bunu bilmek istiyor; onun da benimle birlikte uçurumdan düşmesini istiyor.

Cole'un göz ucuyla telefona baktığını görüyorum. Tuş takımını yukarı kaldırmış ama çevirmiyor.

İçten içe irkildim. "Ver şunu bana."

"Hayır," diye tersledi. "Ben yaparım." Göğsü kabarıyor. Bu da benim göğsümün sıkışmasına neden oluyor.

"Jo." Cole'un dikkatini dağıtması için ona ihtiyacım var. "İyi bir kız ol ve bizim için bir gösteri yap." Sol elimi pantolonunun altına kaydardım.

"Siktir git!" Jo küçük tırnaklarını bana geçiriyor, beni ondan uzaklaştırmaya çalışıyor. Parmaklarım külotunun üzerinde geziniyor. "Şimdiden benim için ıslandın mı?"

"Sahra kadar kuru aslında," diye homurdanıyor.

Koltuğun üzerine eğilip boynunu yakasının hemen altından ısıriyorum ve nefesini kesiyorum. Kahretsin, eğer onun hızlı küstahlığı beni kızdırmazsa. Bu onun için işleri daha da kötüleştirecek.

Cole bize bakıyor. Onu tamamen görmezden geliyorum, Jo çığlık atıp sarsılana kadar bir ağız dolusu tenini emiyorum. Ağzım ondan ayrılıyor ve üzerinde güzel, koyu kırmızı bir iz kalıyor.

Hay sikeyim. Çok güzel görünüyor. Boynuna kadar uzanan kas hattını ısırarak tekrar içeri dalıyorum.

"Jayden," diye tıslıyor.

Daha sert ısırıyorum ve parmaklarım tekrar amını okşuyor. "Bu senin için Sir.

Bu kukunun sahibi kim

Jo?" "Benim."

İçimden bir zevk ürpertisi geçiyor. Klitorisine daireler çizerken boynunu daha sert ısırıyorum.

Cole'un arama yaptığını duyuyorum ve telefon çalıyor. Göz ucuyla baktım. Bizimle yol arasında bir ileri bir geri bakıyor.

Jo inliyor. İnliyorum ve tasmayı biraz sarsıyorum. "Shhhh. Cole telefonda. Annenin arka planda inleyen küçük bir sürtük duymasını istemezsin, değil mi?"

"Eğer sana böyle diyorsa, yargılamayacağım." Jo dişlerini sıkar.

Bu kaltak. Klitorisine daha sert bastırıyorum, vücudunun tepki olarak sarsıldığını hissediyorum. Onu tekrar sertçe ısırıyorum, onu işaretliyorum. Onu sahipleniyorum. Acıtmasını istiyorum. Acıtmasını ve onu kırmasını istiyorum.

Telefon çalıyor ve çalıyor.

Şöyle bir baktım. Cole'un yüzünde uyarılma ve acı karışımı bir ifade vardı. Bu bakıştan nefret ediyorum. Ona böyle hissettirdiği için annesini öldürmek istiyorum.

"Ne düşünüyorsun Cole? Gelmesine izin vermeli miyim?"

Telefon telesekretere düşerken yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. "Bilmiyorum. Son zamanlarda pek iyi değildi, değil mi?"

"Hayır," diye boynunun başka bir yerine yapışıyorum. Jo acıya bayılıyor. İç çamaşırından sızan uyarılmışlığı hissedebiliyorum.

Lanet olsun. O kadar sertleştim ki aletimin pantolonuma baskı yaptığını hissediyorum. İzlerimin solacak olmasından nefret ediyorum. Onları onun tenine dövme yapmalıyım. Mary Jo Hall'u yavaş yavaş yok edişimin canlı bir yaması.

"Şuna ne dersin?" diyorum. "Eğer annen telefonu açarsa, yavru kedi gelir. Açmazsa, gelmez."

Cole yolu izlerken hemen tekrar arıyor. Jo'nun vücudundaki ellerimi izlerken bize baktığında göz bebekleri kocaman.

Jo boğuk bir ses çıkarıyor. Boynu ve omuzları terlemişti ve kalçaları bana çarpıyordu.

Telefon çalıyor.

Ve çalıyor.

Ve yüzükler.

VÜCUDUM Y A N I Y O R . BOYNUMDAKI BASKININ KARIŞIMI.

Jayden'in emmesi ve klitorisime baskı yapması beni damlayan, terleyen, karışık bir karmaşa haline getirdi.

Boşalmak istiyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. Jayden'in benimle oynamasına izin vermemeliydim, ama ben mücadele ettikçe o daha çok zevk alıyor.

Ve eğer yapmayacağım bir şey varsa, o da Jayden'in kazanmasına izin vermektir.

Cole'un telefonu sesli mesaja geçiyor ve Jayden klitorisimdeki baskıyı hemen bırakıyor.

Sarkıyorum, nefes alıyorum.

"Lanet olsun, ufaklık. Gelmek istiyor gibi görünüyorsun." Cole eğildi, sesi alaycı bir şekilde yumuşaktı, "Onu tekrar arayayım mı?"

"Siktir git." Bir nefesle tıslıyorum. Cole yola bakıyor, sonra tekrar ararken Jayden klitorisimi ovmaya ve omzumu ısırmaya başlıyor. O kadar sert ısıyor ki derimi parçaladığından eminim ve kurtulmak için mücadele ediyorum. İzin vermiyor, beni yakamdan tutup geri çekiyor ve havamı kesiyor.

"Hayır," diye azarlıyor Cole. "İyi bir evcil hayvan ol ve *otur*."

Yapamıyorum. Klitorisime hücum eden hisler ve acı, keskinlik ve coşkudan oluşan dalgalı bir bulutta birbirine karışıyor. Her şey doruğa ulaşmaya başlıyor ve sonra: "Sesli mesaj kutusuna ulaştınız-"

Jayden hemen bırakıyor, omzumdan fırlıyor ve parmaklarının klitorisimin üzerinde fısıldamasına izin veriyor.

"Hayır," diye fısıldıyorum ya da düşünüyorum, emin değilim. İki adam da

kıkırdıyor.

"Üzgünüm ufaklık. Yapabileceğim bir şey yok." Cole kalçamı okşuyor. "Eminim bunu çok istiyorsundur."

Ben biliyorum. Vücudumla bana karşı nasıl oynayacaklarını biliyorlar ve bunu çok zahmetsizce yapıyorlar.

Jayden elini pantolonumdan çıkarıp yukarı kaldırıyor. "Islanmışsın, zavallı şey. Yalvarırsan belki tekrar düşünürüz."

Gözlerimi kısıtıp kapatıyorum, klitorisim boşalma ihtiyacıyla çarpıyor. "Sikeyim hayır."

Jayden sert bir kahkaha atıyor. "Senin için neyin iyi olduğunu bilersen kavga etmeyi bırakırsın."

"Ve eğer bizi mutlu etmek istiyorsan savaşmaya *devam* edeceksin."

Gözlerimi açıyorum. Cole aç bir bakışla beni izliyor. Sonra bakışları Jayden'in parmaklarına kaydı.

"Tadının nasıl olduğunu merak ediyor musun?" Jayden soruyor.

"Tadının nasıl olduğunu biliyorum, orospu çocuğu," diye tersliyor Cole. "Lanet olası cennet gibi."

"İşte." Jayden parmaklarını Cole'un yüzüne götürür. "Ona tadının nasıl olduğunu göster."

Cole'un Jayden'in bileğini tutup ağzına doğru çekmesini dikkatle izliyorum. Ağzını yavaşça açıyor, Jayden'in parmaklarını yalarken bir bana bir yola bakıyor.

Amım tekrar kasılıyor. Zaten boşalmanın eşiğindeyim.

Cole gözlerini benden ayırmıyor, Jayden'in parmaklarını temizlerken göz bebekleri şişiyor ve sonunda bana yavaşça sırtıyor. "İşkencenin tadı nefis, limon damlası." Arkasına yaslandı. "Hayat bize limon verdiğinde ne yaparız, Jayden?"

Jayden parmaklarını birbirine sürtüyor. "Kesiklere sür." Titriyorum.

Cole bana çarpık bir sırtış attı. "Limon damlası yap."

BİR SÜRE DAHA SÜRÜYORUZ VE BEN VITES DEĞİŞTİRMEYEN DURAMIYORUM.

KÜLOTUM

sırılsıklamım, açım, kesiklerim acıyor ve tuvalete gitmem gerekiyor. "O kadar kötü durumda mısın?" Cole kıkırdıyor.

"Tualete gitmem gerek."

"Tamam, kenara çekeceğim." Cole etrafına bakınır.

"Hayır. Yolun kenarına çöelmeyeceğim. Normal bir tuvalet istiyorum." Jayden homurdanıyor. "Yani koşabiliyor musun?"

"Nereye gideceğimi sanıyorsun?" Koltuğuma daha da gömüldüm.

"Nerede olduğumuzu bile bilmiyorum."

"Hayır."

İçimi utanç kaplıyor. Onlara detayları açıklamak istemiyorum ama bir dakikalığına bu arabadan çıkmazsam, sanırım derimden sürünerek çıkacağım. Ayrıca, sıçmam gerekiyor. "Tualete gitmem lazım. Ve bir duşa ihtiyacım var." Rosemarry'nin evinden beri yıkanmadım ve o zamandan beri çok fazla koştum ve seviştim. Kendimi iğrenç hissediyorum.

Cole omzunun üzerinden Jayden'a bakar. "Benzine ihtiyacımız var." İçimden bir umut kıvılcımı geçiyor.

"Günün ortasındayız."

Cole omuz silkiyor. "Herkesin arasına karışmak kolay. Grubun bir parçası olursak kimse bizi fark etmez."

Jayden homurdanıyor. "Bundan hoşlanmadım."

"Acıktım," diyorum. "Taze bir şeyler istiyorum. Meyve, peynir, fast food dışında bir şey."

"Başka bir isteğiniz var mı prenses?"

Evet, ben de gelmek istiyorum. Ama bunu söylemiyorum.

Bir anlık sessizlikten sonra, Jayden muhtemelen hayır demek için her türlü nedeni düşünüürken, iç geçirir. "Cole, bir Loves ara. Kamyoncuların olduğu yere park et, binadan uzağa."

"Anladım."

Otoyol kenarında bir tane bulmamız yaklaşık otuz dakika sürdü. O süre içinde heyecanla vites değiştiriyorum. Bu arabadan çıkmaya bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var. Aynı anda hem çok yorgun, hem aşırı uyarılmış, hem de az uyarılmış durumdayım.

Millet! İnsanların yanına döneceğiz. Karnım çatışma içinde düğümleniyor.

Cole sanki düşüncelerimi hissedebiliyormuş gibi elini kalçamın üzerine bırakıyor. "Kaçmayı mı düşünüyorsun?"

Donup kaldım.

Cole sertçe sıkır. "Her zaman yanımda olacaksın. Bütün bu yolu seni almak için geldik. Kaçmana izin vermek gibi aptalca bir şey yapacağımızı bir an bile düşünme."

Yutkunuyorum. Cole'un tavrı değişti. Ciddileşti. Jayden'a bir bakış attım. Dik oturuyor, tetikte. Oturduğu zaman ne kadar büyük olduğunu hatırlıyorum.

Lanet olsun. Boğazımı temizliyorum. "Hiçbir şey denemeyeceğim. Sadece tuvalete gitmek istiyorum."

Ön tarafta benzin almak için durduk. Cole bana beklememi söylüyor ve ben binaya bakarken arabayı dolduruyor. Cole tekrar arabaya binip arka alana girerken ben sabırla oturuyorum. SUV'umuz diğer yarı araçlara kıyasla küçük geliyor. Cole kamyonlar için ayrılmış uzun park yerlerinden birine yanaşıyor.

"Ben burada kalacağım," diyor Jayden.

Cole sadece başını salladı ve bana döndü. "Bunu çıkaracağız. Sadece şimdilik."

Cole tasmayı çıkarırken kıpırdamadan duruyorum. Çıkardığında derin bir nefes alıp rahatlıyorum. Lanet olsun, nefes alabiliyorum. Heyecan içime işliyor.

"Bekle." Cole iniyor ve arabanın etrafında dönüyor. Otoriter davranıyor ama inmemeye izin verirse kabul edeceğim. Cole bir el hareketiyle kapıyı açıyor. "Hadi gidelim."

Onunla tartışmıyorum bile. Mesanem ağrıyor. Arabadan inip temiz havayı içime çekiyorum. Siktir, evet!

Cole elimi tutuyor. Eli avucumdaki bir sıyrığı sıkarken tıslıyorum. Hemen bırakıyor ve onun yerine bileğimi tutuyor. Beni kendine doğru çekti. "Şu anda benimle taşak geçme, Jo. Gir ve çık, sonra gidiyoruz."

Beni çekmesine izin verdim. Arazi asfalt, kamyonlar ve yağ lekelerinden başka bir şey değil ama gördüğüm en güzel şey.

Dükkâna girdiğimizde zil çaldı. Atıştırmalık bir şeyler alan ve tekrar yola çıkmadan önce tuvalet molası veren insanlarla oldukça kalabalık. Her şey çok normal geliyor.

Cole bir şey soruyor ama onu duymuyorum. Bileğimi o kadar sıkı sıkıyor ki bakışlarımı onunkilere çeviriyorum. Hoş görünüyor ama gözlerinde bir uyarı parıltısı görüyorum. "Ne istiyorsan al."

"Banyo." Mesanem sızlıyor.

"Duşta. Önce yemek."

Tartışmayı düşündüm ama yapmadım. Etrafa bakıp yönümü bulmaya çalışıyorum. Yiyecek reyonuna gidip bir meyve kabı, biraz kuruyemiş ve biraz yoğurt alıyorum. Ağzım sulandı. Hepsi güzel görünüyor.

Cole beni durdurmuyor, ben de içeceklere gidiyorum. Suları görünce midem bulanıyor. Bir meyve suyu almak için diğer elimi kullanmak zorundayım ve o bana yapışmışken garip görünüyor. Cole isteksizce bırakıyor.

"Deodorant." Sağlık bölümüne geçiyorum.

"Hayır." Cole beni tezgâha doğru sürükledi. "Benimkini kullanabilirsin." Etrafına bakıyorum. "Diş fırçası mı?"

"Benimkini kullanabilirsin."

Kaşlarımı çattım. "İğrenç."

Bana sırtıyor. "Bence çok ateşli."

"Tabii ki biliyorsun," diye mırıldanıyorum ve raflardan biraz daha atıştırmalık alarak onunla birlikte hareket ediyorum. "Bekle! Ağrı kesiciler." Tekrar dönüyorum. Kolum, içine yığılmış yiyeceklere karşı bir orospu gibi zonkluyor.

"Onları da al ufaklık. Döndüğümüzde sana bir tane daha vereceğim."

"Peki." Öfkelen dim. Cole her zamanki karizmasını takınarak ürünlerin parasını ödemeye gidiyor. Tezgâhın arkasında güzel bir kasiyer var ve hemen kaskatı kesiliyorum. Cole onunla kolaylıkla havadan sudan konuşuyor. Vücut dilinde flört ettiğini gösteren hiçbir şey yok ama yine de içimi mantıksız bir öfke dolduruyor.

"Biz de duş alabilir miyiz?" Cole kasiyere gülümseyerek soruyor. Tatlı tatlı gülümsüyorum ve ayağına basıyorum.

Cole'un çıkardığı hava, içimde muzaffer bir heyecan yaratıyor. Eşyalarımızı aldı ve kulağıma kıkırdadı, "Sadece duşunu alıyorum, limon damlası."

Ben huff.

"Kıskandın

mı?" "Hayır,"

diye alay

ediyorum.

Cole usulca gülüyor. Beni banyolara ve duşlara doğru sürüklüyor.

"Yalancı."

Cole fişimizdeki şifreyle duşun kapısını açıyor. Merakla içeri girdim.

Bir duvarın karşısında tuvalet, yanında da duş var.

Kapı arkamızdan kapandı.

"Bekle." Döndüm. "Durak yok. Çık dışarı."

Cole kollarını kavuşturdu. "Hayatta olmaz."

"Cole!" Tuvaleti görünce fena halde tuvalete gitme ihtiyacı duyuyorum.

"Gitmem lazım!"

"O zaman git."

İçimi öfke dolduruyor ve dönüp onu itiyorum. "Gidecek hiçbir yerim yok. Şifre sende. Bana iki dakika ver."

Bana bakıyor.

"Lütfen," diye yalvarıyorum, tereddüt ediyorum. Yüzüm yanıyor.

"Tuvalete gitmem lazım." Bu parçamı kendime saklamak istiyorum.

Cole'un bakışları yumuşar. "Tamam. İki dakika." Yiyecekleri bırakır ve dışarı çıkar.

Rahatlayarak fırladım ve kendimi rahatlattım.

İşim bitince ellerimi yıkıyorum ve atıştırmalıkları mideye indiriyorum.

Cole odaya geri döndü. Fıstıkları ağzıma atarak inliyorum.

Cole tişörtünü çıkarıp suyu açtı. Suyun ıslak bir akıntı halinde yere çarparken çıkardığı ses beni zıplatıyor.

Su.

Nefes alamıyorum.

Bir nefes çekiyorum. Neyim var benim böyle? Midem hemen ekşidi.

Büyü artık, Jo. Bu sadece bir duş.

Duşa bakıyorum. Cole sıcaklığı kontrol ediyor, vücudunun üst kısmı tamamen çıplak ve kaslarla dalgalanıyor. Beni avladığı zamanki gibi görünüyor; tehlikeli ve güçlü.

Cole bana baktı. "Bunlar iyi mi?"

"Tamam." Fıstıkları çantaya geri bırakıyorum. Başka bir şey yiyemem. Cole mırıldanır ve ayakkabılarını tekmeleyerek duşa geri döner.

Orada nefes alamayacağım.

Bu düşünce boğazımı sıkıyor ve içimi bir panik kaplıyor. Nefes alamayacağım. Göğsümde bir ağrı hissediyorum. Derin bir nefes almaya çalışıyorum ama tam nefes alamıyorum.

Bunların hepsi kafamın içinde. Bu sadece bir duş. Daha önce de duş almıştım. "Tanrım, bu çok sıcak." Cole elini geri çekerek tısladı.

Yavaşça göz kırpıyorum, bakışlarım ona sabitleniyor.

Bunu bana o yaptı. Bunu bana onlar yaptı.

Birdenbire içimde olabildiğince hızlı ve uzağa koşma dürtüsü belirdi. Beni kendisiyle birlikte boğmaya çalışan kişiden uzaklaşmak için.

Ve yapacak. Yapacağından hiç şüphem yok. Tamamen onların kontrolü altına girmem çok uzun sürmeyecek. Tanrı aşkına, bana her türlü korkunç şeyi yaptılar ve bir şekilde hala burada mıyım?

Tek bir adım geri atıyorum.

Cole bana baktı. "Hazır mısın?"

Yutkunuyorum.

Cole bakışlarını üzerimde gezdiriyor ve hemen sertleşiyor. "Jo..."

Dönüp kaçıyorum. Eğer saklanmazsam, kalacağım. Ve bundan sağ çıkabileceğimden emin değilim.

JO'NUN KAÇMAYA KARAR VERDİĞİ ANI GÖRÜYORUM. GÖZLERİ HEM BOŞ HEM DE Korku dolu ve midemi sıkıştırıyor.

Hay sikeyim! Ayakkabılarımı tekrar giydim. "Jo!"

Kapı arkasından kapandı. Peşinden dışarı fırladım. Koridorda koşmaya başlamıştı bile.

Benden kaçıyor. Benden kaçıyor.

İçim öfkeyle doldu. Onu uyarmıştım. Bunu yapmamasını söyledim. Şu anda olmaz. "Jo!"

Sola, market bölümüne doğru ilerledi. Peşinden gidiyorum. Bir koridorun köşesini dönüyorum ve onun ön kapıya doğru koştuğunu görüyorum. Ve sonra tüm dünyamı donduran bir şey görüyorum.

Orada, tezgâhta bir polis durmaktadır. Jo'nun koşuşunu izler ve bakışları onun panik içindeki yüzünden kolundaki bandaja doğru kayar.

İçimi gerçek bir korku kapladı.

Jo omzunun üzerinden bana baktı, sonra polise çarptı. Hemen yavaşladı.

Polis onun bakışlarını bana doğru takip ediyor ve onu üstsüz kovalıyor.

Yuvarlanışımı yavaşlatıyorum, ona özür dileyen bir gülümseme ve nasıl olduğunu bilirsin der gibi omuz silkiyorum. Sonra Jo ile bakışlarımızı kilitliyorum. "Hadi gidelim, bebeğim."

Kapılardan birine doğru geri gidiyor. Geldiğimiz kapıya değil.

Korku damarlarımı dolduruyor. Gözlerimin içinde ona yalvarıyorum. Yapma bunu. Benden kaçma. Gerçekten kaçma. Beni terk etme.

Jo dönüp ön kapıdan dışarı fırladı.
Dünyam durma noktasına geldi.
Onu kovalayamam. İkimizi de izleyen polisin önünde olmaz.
O kayıp bir kişi ve ben de cinayetten aranıyorum.

Onu kovalayamam.

Çaresizlik beni yıkıyor. İçime kramplar giriyor. Yıllardır böyle hissetmemiştim. Annem mezuniyetime gelmediğinde hissetmeyi bıraktım. O zamandan beri her kızı seviştikten hemen sonra kovarak bundan kaçındım. İnsanların benden kaçmasını sağlayarak. Bilerek zehirli oldum ki kaçsınlar.

Kimsenin bu kadar yaklaşmasına izin vermedim. Tek istisna Jayden ve o benden bile daha zehirli. Ve şimdi kalbime girmeyi başaran tek kadın kaçıyor. Ve ben söylediğim için değil.

Çünkü beni istemiyor.

Arka kapıya doğru ilerliyorum. Polisin görüş alanından çıkar çıkmaz arabaya doğru koşuyorum. Jayden beni görmüş olmalı ve dik oturuyor.

Yolcu kapısını çekip açıyorum ve ezici farkındalığım iki kelimeyle özetleniyor: "Kaçıyor."

COLE'UN ÜSTSÜZ KOŞTUĞUNU GÖRÜR GÖRMEZ MİDEM BULANIYOR.

Jo. Hemen odaklanıyorum ve görüşüm daralıyor. Önemli olan tek şey o.

Arabayı vitese taktım. "Ne oldu?" Cole

homurdanıyor, "Bir polis var."

"Ne oluyor lan?" Sesim kesildi. "Nerede?" "Ön
otoparkta."

Cole çıldırmış durumda. Uzun zamandır onu görmediğim kadar çıldırmış
durumda.

Gaza basıyorum, gaza basıyorum. Ön tarafa doğru uçuyoruz ve
insanlar önümden geçerken küfrediyorum.

Polisi fark ettim. Karşı tarafa bakıyor, ben de bakışlarını takip ediyorum.

Jo görünüyor her ikisi de yollar Önce çalışan karşısında
ve meşgul sokak için Bir McDonald's.

Polisin dikkatini çekmeyecek kadar yavaşladım ve Jo'nun peşinden gittim.
Yol kalabalık ve durup trafiğin açılmasını beklemek zorundayım.

"Lanet olsun. Sadece git!" Cole bağılıyor.

"Yapamam." Dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Tanrım." Cole yumruğunu gösterge paneline vurur.

"Sorun yok, onu geri getireceğiz." Daha iyiyiz. Sonunda trafik açıldı ve
ben yolun karşısına uçtum.

Onu otoparkta göremiyorum. Restoranda olmalı. Ya da
arabalardan birinde.

Midem bulanıyor. Birinin arabasına binerse onu bulmak çok daha zor olacak. Bunu yapmadan önce onu yakalamalıyım.

"Arka tarafa park et. Ben içeri giriyorum." Arabayı park ediyorum ve kapıyı kapatma zahmetine katlanmadan dışarı fırlıyorum. Umarım aceleci davranıyordur ve içeride saklanıyordur. Onu bulabileceğim bir yere saklanıyordur. Restoranın kapısını yırtıp açıyorum.

Saklansa iyi olur, iyi saklansa iyi olur. Çünkü bunun için onu cezalandırmayı bırakacağımı sanmıyorum.

Jo lobide değil. Olmasını beklemiyordum. Doğruca banyoya gittim ve kapıyı açtım.

Lavabodaki orta yaşlı bir kadın bana bakıyor ve nefesi kesiliyor.

"Çık dışarı," diye bağıryorum, sesim karanlık. Bu işle işim bitti. Kadın yanımdan geçip gidiyor.

Sadece bir durak kapısı kapalı ve o da arkadaki büyük kapı. Ona doğru yürüyorum ve kapıyı açıyorum.

Gürültülü bir çatırtı oldu ve sonra patlayarak açıldı. Kapı daha geri sekmeden içerideyim.

Jo tuvaletteki yerinden bana doğru atladı. Kafama vurmadan önce eğilmek için zar zor zamanım oluyor.

"Siktir git! Siktir git, Jayden."

Onu sarıyorum ve duvara çarpıyorum. "Bizden kaçabileceğini mi sandın, Jo?" Bana kıyasla o kadar küçük ki kaçma çabalarını zar zor hissediyorum. Eğilip omzumu karnına koyuyorum ve onu yukarı kaldırıyorum.

Jo sırtıma vuruyor ve ben onu banyodan çıkarırken çığlık atıyor. Zaten çok fazla olay çıkardık ama artık bir önemi yok. Onu arabaya atıp kaçacağız.

Lobiye adımımı attığımda, bakışlarım benzin istasyonundaki polisle kilitlendi.

Jo'nun omzumda savaştığını görünce donup kalıyor ve bir anlığına ben de donup kalıyorum.

Sikeyim.

Daha önce döndüm ve çalışanlardan kaçarak mutfağa doğru daldım. Biri bana bağılıyor. Hepsini görmezden geliyorum ve Cole'un arka tarafta bekliyor olması için dua ediyorum.

"Durun! Polis!"

Durmadım. Bir fritözün etrafından dolanıyorum ve neredeyse kayarak arka çıkışa yöneliyorum. Jo omzumda zıplıyor, ben de onu sabit tutuyorum.

"Jayden!"

"Polis! Dur!"

Jo ılık atıyor, başını omzuma gömüyor. ıkış kapısına çarpıp dışarı fırladım. İşte orada! Araba tam orada. Ona doğru koşup kapıyı atımd.

"Dur, yoksa ateş ederim!"

Her şey yavaşlar. Beni vurursa, Jo'yu da vurur. Birden sıkıştımd. Pat Cole'a bakıp onu hedef haline getirdiğinde merdivenlerde olduğum gibi sıkıştımd.

Arabanın içine bakıyorum, etrafımdaki dünyanın sesleri bulanıklaşıyor.

Bir şey yavaşça görüş alanıma düşüyor. Yavaşça izliyorum. Bu Jo. Koltuğa tırmanıyor.

Başımı eğiyorum. Neden bu kadar yavaş gidiyor?

"Jay." Ses sanki suyun içinden geliyor gibi. Pop!

Gürültülü bir şey sisi yarıyor ve solumda patlıyor. Gözümü kırıp baktım. Arabanın B stnunda bir delik vardı.

Pop! Pop! Pop!

Başımın yanında iki delik daha belirdi.

Kahretsin, bize ateş ediyor.

Bacaklarım çamura saplanmış gibi hissediyorum. Birini arabaya koydum. Omuzlarımda bir şeyin ekiştirdiğini hissediyorum. Jo bana şaşkın şaşkın bakarken diğer bacağımı içeri sokuyorum. Bir şeyler haykırıyordu ama ne olduğundan emin değildim.

Geri dönüp kapıyı kapatmak sonsuza kadar sürecekmiş gibi geliyor. Bunu yaptığımda, araba çoktan otoparktan uçup gitmişti.

Ses geri geliyor. Jo nefes nefese, hâlâ omuzlarıma tutunuyor. "Lanet olsun! Ateş ediyor! Ateş ediyor!"

"Yere yat!" Jo'nunzerine atlıyorum, vücudumu onunzerinde tutarak diğer atışları bekliyorum. Hiçbir şey gelmiyor.

"Yaralandın mı?" Biraz geri çekiliyorum ve ellerimi Jo'nun vücudunda aşağı yukarı gezdiriyorum. Ellerim biraz titriyor. Kalbim hızla atıyor. Hâlâ her şey çok yavaş ilerliyormuş gibi hissediyorum. Kan yok. Kan hissetmiyorum. Neden kan hissetmiyorum?

"Ben iyiyim, Jayden." Jo ellerimi itti.

"Jo!" enesinden tutup bana bakmaya zorluyorum. "Yaralandın mı?" İyi olamaz.

Üç el ateş ettim. Görev sırasında o adamı öldürdüğümde de bu kadar ateş etmiştim. İkisi vücuduna, biri kafasına.

"Cole?" Ona dönüp kafasına bakıyorum. Kanla kaplı değildi. Konsola doğru eğilip onu koltuğa doğru itiyorum, böylece vücuduna bakabiliyorum.

"Ben iyiyim, Jay." Cole trafiğe girip çıkıyor. Bana dönüp bakıyor. "İyi misin?"

Ona inanmıyorum. Üç atış. Üç atış. Eskiden, biri yeni vurulduğunda bu kadar az kan olmasına şaşırdım. Şimdi şaşırmıyorum.

Bir şeyleri kaçırmış olmalıyım. Birisi yaralanmış olmalı. Jo'yu tekrar kontrol ettim.

"Siktir, Jayden!" diye bağıyor, sonra başını kollarının altına saklıyor. "Sadece beni yalnız bırak." Hıçkırıklara boğulurken omuzları titriyor.

Cole'a tekrar bakıyorum. Çelik gibi görünüyor. Kızgın. Vücuduna iki tane. Bir tane de kafasına.

O polis iki masum insanı vuracaktı. Lanet olsun, nasıl bu kadar aptal olabilir?

Koltuğuma geri gömülüyorum ve bir anda donup kaldığım için neredeyse değer verdiğim iki insanı kaybettiğimi fark ediyorum. Tekrar.

İçimi hastalıklı bir his dolduruyor. Ne zaman umursasam, sonunda sevdiğim insanlara zarar veriyorum.

Ve ben buna sahip olamam. Umursamayı bırakmalıyım.

EYALETLER ARASI YOLDA UÇUYORUM. İBRE 125'I ZORLUYOR VE BEN Basmaya devam et.

Jayden, "Otoyoldan çekil," diyor.

"Ne?" Kafamın içindeki karmaşadan onu zar zor duyuyorum.

"Eyaletler arası yoldan çıkın! Buradaki tüm polisler bizi arıyor olacak ve bu uzun açık yolda dünyanın sonuna kadar peşimizden gelecekler."

Yavaşlamak için kendimi bilinçli olarak zorlamam gerekiyor. Arkama bakıyorum. Jo ağlıyordu. Öfkeme rağmen içimi bir telaş kaplıyor. "O iyi mi?"

Jayden onu tekrar kontrol eder. "Sanırım öyle."

"Ne demek istiyorsun, öyle mi düşünüyorsun?" Ya öyledir ya da değildir. Öfke içime hücum ediyor, ardından korku geliyor.

Bizden kaçmaya çalıştı. *Benden*. Tekrar.

Elimi direksiyona çarpıyorum, canımı acıtacak kadar sert vuruyorum. Tekrar yapıyorum, umarım beni yere serer.

Yetmez. Bu yeterli değil. Daha fazla acıya ihtiyacım var.

Bir süre araba sürdük -ne kadar sürdüğünden emin değilim- ve içimdeki her şey çalkantı içindeydi. Jo'yu daha yeni geri aldık ve neredeyse yine oluyordu.

Ve geçen seferki kadar acıtıyor.

Bir noktada Jo uykuya dalıyor ve Jayden gözlerini kapatıyor ama uyumadığını biliyorum. Bakmadığımı düşündüğü zamanlarda beni kontrol edip duruyor.

Güneş battıkça manzara daha ağaçlık bir hal alıyor.

Bacağım zıplıyor. Park edip dışarı çıkmalıyım. Yalnız kalmaya ihtiyacım var. Bastırmaya çalıştığım anılar ve duygular zihnimde yaşamaya çalışıyor.

Sikeyim. Lanet bir sigaraya ihtiyacım var. Başımı sallıyorum. Kendine gel.

Sen böyle değilsin.

Pat'in yüzü görüş alanıma giriyor ve ben de yönümü değiştiriyorum.

Lanet olsun. Park etmem lazım. Sonra da uyumalıyım. Son 48 saatte ne kadar uyudum? Bir saat mi? Başım çatlıyor ve bacağımın zıplamasını durduramıyorum.

Sonunda ıssız bir yolda kenara çekebileceğimiz bir yer buldum. Ormanın içinde, sanki yıllardır üzerinde araba sürülmemiş gibi görünen engebeli bir patikayı takip edip park ediyorum. Arabayı kapattığımda tam bir karanlık çöküyor ve ışıklar sönüyor.

Çantamı kaptığım gibi dışarı fırladım. Jayden nereye gittiğimi sormaya çalışıyor ama ben işediğimi söyleyip ormana doğru ilerliyorum. Yeterince uzaklaştığımda nefes alabileceğimi hissediyorum ve elimi çantama daldırıyorum. Titriyorum, hava karanlık ve görmek zor.

Aferin oğlum. Benim için çok güzel kanıyorsun.

Hay sikeyim! Başımı sallıyorum. Kahretsin, uyumam lazım.

Babanı gururlandırmak ister misin? Benim için daha çok ağla.

Yumruğumu bıçağın etrafında sıktım. Benim bıçağım. Annemin çocukken bana verdiği son şey.

Kaçmadan önce bıçağı Jo'ya verecektim, ilk seferinde.

Keskin bir nefes çekiyorum ve bıçağı çevirerek açıyorum. Pantolonumu, bazıları diğerlerinden daha taze olan bir dizi gümüş çizginin bulunduğu uyluğumun üst kısmını ortaya çıkaracak kadar aşağı kaydırıyorum.

Elim titriyor ve onu sabitlemek için bir nefes alıyorum.

Keser kesmez, bir inilti çıkardım. Hay sikeyim. Bu lezzetli acı kafamın içindeki sesleri ısıtıyor. Onları susturuyor. Onları susturuyor.

Bir kesik daha atıyorum, bu seferki daha derin.

Siktir. Aletim esnedi, sonra utanç içime işledi.

Seni keserken baban için gelecek misin?

Homurdanıyorum, bıçağa sarılı yumruğumu bir ağaca saplıyorum, parmaklarım ağaç kabuğu ile sap arasında eziliyor. Acı, güzel acı, tekrar patlıyor ve Pat'in sesini bastırıyor.

Jo kaçtıktan sonra Jayden'a tekrar kesmeye başladığımı söylemedim. Otel odasında fark edeceklerini düşündüm, ama ışık yeterince loştu ve ikisi de

bir Şey söylemediler.

Kan bacağımdan aşağı damlıyor ve hafif rüzgâr üzerinden geçerken soğuyor.

Jo benden korkuyor. Yine kaçtı. İŞleri düzeltmek için verdiğim s z  tutmadım.

AŞağı uzanıyorum, parmaklarımı kesiklere batırıyorum, tekrar tıslıyorum. Hissedebildiğim tek Şey acı olana kadar kazıyorum.

Diğer her Şey yok olana kadar.

BİRKAÇ DAKIKA ÖNCE

Arabanın kapısının çarpmasıyla uyandım. Bir an panikledim. Kalbim hızla çarpıyor ve yüzümü deri döşemeden sıyrıyorum.

Dışarısı karanlık. Cole ormana doğru yürürken Jayden arabadan iner. "Kal," diye emrediyor, sesi acımasız.

Bir kez olsun dinliyorum. Başka ne yapabilirim ki? Kaçacak mıyım?

Vücudum yorgunluktan sarkıyor. Çok yorgunum. Kaçmaya çalışmanın bedelini ödeyeceğimi biliyorum ve Jayden bunun her saniyesinden zevk alacak. Beni öldürebilir bile.

Bir şekilde, sıcak yapacaklarına eminim.

Kendi kendime gülüyorum. Lanet olsun, Jo. Senin neyin var böyle? Yorgunum. O kadar yorgunum ki doğru düzgün düşünemiyorum.

Jayden'in bagajı karıştırdığını duyuyorum. Arkama bakıyorum, bagajı yere çarpıyor ve camdan bana bakıyor. Gözleri vahşi ve hayvani.

Donup kaldım.

Jayden yüzünde tuhaf bir ifadeyle bakmaya devam ediyor. Sanki benim içime bakıyor.

Kalbim tekrar çarpmaya başladı.

Yer değiştiriyorum. Jayden'in gözleri beni takip etmiyor.

O..? Onu izliyorum. Pencereden kendine mi bakıyor?

Jayden orada donmuş bir şekilde duruyordu. Sonunda kendine geliyor ve arabanın benim olduğum tarafına doğru ilerliyor.

Olabildiğince geri çekiliyorum.

Jayden kapıyı açıyor ve benim acınası kaçma çabamı görüyor. Gözlerinde zafer yerine, çelişkili duyguların tuhaf bir karışımını görüyorum. "Buraya gel, Jo."

Başımı sallıyorum.

Tekrar bastırmadan önce gözlerini bir ateş parıltısı dolduruyor. "Şimdi zamanı değil. Koluna bakmama izin ver."

Tereddüt
ediyorum.

"Yavru kedi.

Şimdi."

Yutkunuyorum. Nereye gideceğim ben? Yenilgiyle çöküyorum ve ona doğru kayıyorum. Jayden sıcak elleriyle kolumu kavırıyor ve bandajı görebilmek için nazikçe çeviriyor.

"Sorun değil," diyorum, kolumu onun elinden çekmeye çalışarak.

Jayden beni tanımıyor bile; sadece tutuşunu sıkılaştırıyor ve bandajı dikkatlice soyuyor.

Derim kıpkırmızı, kabuk bağlamış ve tahriş olmuş. Bazı kabuklar Jayden'la kavgam sırasında açıldı. Yaltaklanıyorum. Çok acıyor.

Jayden başını sallıyor ve sırt çantasından bir ilk yardım çantası çıkarıyor. Antiseptiği alıyor ve bakışlarımı yakalıyor. "Acıyacak."

Çenemi sıkıyorum. Jayden sıkıyor ve gerçekten acıtıyor. Acı içime işliyor ve beni uyandırıyor. Jayden beklediğimden daha nazik bir şekilde temizlemeye devam ediyor, sonra temiz bir bandaj yapııştırıyor. Koluma bantlıyor, sonra dizlerime uzanıyor. Oradaki küçük kesikleri kontrol ediyor, sonra başparmaklarını nemli avuçlarımın üzerinde yumuşatıyor.

Onları çekmeye çalışıyorum ama Jayden izin vermiyor. Avuç içlerimde açık kesik yok, sadece çizikler ve acıyan yerler var.

Jayden başparmağını avucumdaki kırmızı noktalardan birine bastırıyor, ben irkilirken bana bakıyor. Daha sert bastırıyor, gözlerini kırpmadan beni izliyor, gözbebekleri büyüyor. Sonra elimi ağzına götürüyor ve hafifçe öpüyor. Bir kez ısırıyor, sonra beni bırakıyor ve ön koltuğa uzanıp yakamı tutuyor.

"Hayır," diye sertleşiyorum.

Jayden beni görmezden gelip boynuma geçiriyor. Soğuk metal tenime yerleşiyor ve hemen nefret ediyorum. Kapana kısılmış gibi hissediyorum. Boğulmuş. Sanki

nefes alamıyorum.

Jayden çantasını karıştırıyor ve ipleri çıkarıyor. Yumuşak görünen ince, mavi, kırmızı ve mor ipler.

"Bu da ne?"

"Uyumamız gerek. Kaçmayacağına güvenmiyorum." Jayden kırmızı ipi çıkardı.

"Ne?"

Jayden elime uzandı. Geri

çekiyorum.

"Jo," Jayden gözlerimin içine bakıyor. "Benimle kavga edersen, bunu doğru yapamam ve gecenin geri kalanında rahatsız olursun."

Donup kaldım.

Jayden beni anlamaya çalışıyormuş gibi başını eğiyor. Gözlerinin arkasında gizlenen karanlığı görüyorum, dışarı çıkmak için savaşıyor. Ama nedense kendini tutuyor.

Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilemiyorum.

Sonunda rahatlıyorum. Jayden'in gözleri ilgiyle parlıyor ve ipi bileğimin etrafından geçirerek nazıkçe ama güvenli bir şekilde doluyor. İpi kalçalarımın etrafına sarıyor, aynı şeyi diğer bileğime de yapıyor, bandajımın üzerinden geçirmemeye dikkat ediyor. Bileklerimi belimin yanlarına bağlıyor, sanki bunu daha önce yüzlerce kez yapmış gibi akıcı ve aşına bir şekilde çalışıyor.

"Beline çok mu dar geliyor?"

Başımı sallıyorum. Oldukça gevşek.

Jayden parmaklarını ip ile vücudum arasına sokuyor. "Daha da sıkılaşacak, seni rahatsız ediyorsa şimdi söyle."

"Öyle değil." Gözlerimi kısıyorum. Rahatsız olmamı istemiyor mu? Tüm hayatının amacı bu değil mi?

Jayden, bileklerim kalçalarımın her iki yanına güvenli bir şekilde sabitlenene kadar sarmaya devam ediyor. Jayden daha sonra ipi önümden aşağı ve bacaklarımın arasından geçiriyor.

"Ne-"

"Çok sıkıysa söyle." Jayden ipi diğer ucundan bağladı. İp şortumun dikişine baskı yapıyor ve klitorisime bir heyecan gönderiyor. Hafifletmek için yer değiştiriyorum. "Çok sıkı."

"Sürtünmesi gerekiyordu. Amaç da bu zaten. Ama eğer sıkıyorsa, bu bir sorun." Jayden parmaklarını ip ile vücudum arasında gezdiriyor.

Sıkıştırmıyor. Sadece klitorisime sabit bir baskı uyguluyor.

Arkamdaki kapı hızla açılıyor ve ben de elimden geldiğince zıplayıp dönüyorum. "Ne yapıyoruz biz?" Cole içeri kayıyor, bana yukarı aşağı bakıyor, açık gözlerinde parlıyordu. "Oh. Lanet olsun."

Pilot lambasının loş ışığına rağmen Cole'un gözlerindeki manik parıltıyı görebiliyorum. Cole parmağını iplerin üzerinde gezdiriyor. "Bizden kaçamaman için her şey bağlandı."

Ben tepki vermeden kalçalarımın tutup beni kendisine doğru savurdu. "Onu ödünç alıyorum, Jay. Ona ihtiyacım var."

Cole normalde olduğu gibi görünmüyor. Vahşi ve çaresiz görünüyor. İçimde korku uyandırıyor ve aynı zamanda klitorisimin titremesine neden oluyor. Yorgunluğuma rağmen kendimi yeniden canlı hissetmeye başlıyorum.

Jayden inliyor, "İpimi kirlletme."

Cole bana sırtıyor, gözlerinde vahşi bir bakış var. "Söz vermiyorum." Eğiliyor, ter ve *kendisi* kokuyor. Kasıklarımın üstündeki ipi tutuyor ve yavaşça çekiyor. Zevk hemen klitorisimden fışkırıyor.

Cole sırtıyor, beyaz dişleri parlıyor, dudaklarımı dudaklarına bastırıp onu ısırarak istiyorum. Bana yapmaya cüret ettiği şey için o dudakları kırmızıya boyamak.

"Siktir, Jo." Cole beni yere itti, kafam Jayden'in kucağına çarptı. Bir saniye içinde üstüme çıktı, alt dudağımı dişlerinin arasına aldı ve çekti.

Ona uzanmaya çalışıyorum ama ellerim kalçalarımın sıkıca yapışmış durumda. Cole dudağımı acıtacak kadar sert çekerken inliyorum.

Kıkırdıyor.

"Siktir git," diye inliyorum.

Cole bana göz kırpmıyor, arkasına yaslanıp bıçağını gösteriyor. "Bu şortlar yoluma çıkacak."

"İpim," diye uyarıyor Jayden.

"Lanet olası ipine dokunmayacağım." Cole ipi amımdan çekip alıyor ve bıçağını onun yerine oraya koyuyor.

Donup kalıyorum, bıçak klitorisime çok yakın. Cole orada duruyor, tepkimi izliyor.

"Bunu seviyorsun," diyor.

"Hayır." Enerji içimde vızıldıyor.

Cole küt ucunu klitorisime bastırıyor. "Evet, hatırlıyorum." Bakışlarını benimkilere dikeyiyor ve birden sinirleniyor. "Her şeyi hatırlıyorum, Jo."

Şortumu kavradı ve bir anda bıçağını şortuma sapladı.

"Cole!" Nefes nefese kaçmaya çalışıyorum. Ama kapana kısıldım. Kollarım bağlı ve kalçalarımı bacaklarının arasına almış.

Şortumu ve külotumu kasıklarımdan sıyırıp amımı ona gösteriyor.

"Tavuk ve adaçayı yemeklerini, en sevdiğin mısır gevreğini ve her gün giydiğin atletleri hatırlıyorum."

Cole kafasını amıma gömüp uzun uzun yalıyor. "Soğan tozunu, tahta dondurma kâseni ve lanet midolünü hatırlıyorum."

Cole klitorisimi ısırarak beni zıplatıyor. "Bizim için yaptığın yemekleri yeniden yapmak için aylarımı harcadım. Ayrıca aylarca seni internette takip ettim. Senin hakkında bir şeyler öğrendim. Aileni."

Bana kızgın bir bakışla bakıyor, aletini çekip çıkarıyor ve klitorisime sürüyor. Çoktan ıslanmıştım ve o da bunu biliyordu. Bana şeytani bir sırıtışla bakıyor.

"Bizi de unuttuğunu sanmıyorum." Cole amımın hizasına geldi ve içine girdi.

İçimi sonuna kadar doldururken haykırıyorum. Cole geri çekiliyor ve başını geriye atarak tekrar sokuyor.

"Evet," diye homurdandım, onun altında sıkışmıştım. "Sizi hatırlıyorum çocuklar. Ne yaptığınızı."

Bana yaşattıkların."

"Öyle mi?" Cole uzanıp meme ucumu sertçe sıkıyor. "Boşaldığın tüm zamanları hatırlıyor musun? Çünkü ben hatırlıyorum."

Jayden'in altımda kaydığını ve kendini okşadığını hissediyorum.

Cole tıslıyor, "Şimdi iyi bir kız olacaksın ve beni boşaltacaksın. İstesen de istemesen de boşalmak için bu küçük güzel vücudu kullanacağım. Anladın mı, limon damlası?"

İçimden bir sıcaklık akıyor.

"Evet, sanırım anladın." Cole bana sinsi bir gülümseme veriyor. "Ve bizden kaçamayacağını öğrenene kadar bunu tekrar tekrar yapacağım. Asla. Bunu o güzel, inatçı küçük kafana sokana kadar seni deli gibi becereceğim." Cole'un gözleri öfkeyle parlıyor ve eğiliyor. "Hayır diyemezsin. Kararları sen veremezsin. Biz karar veririz. Seninle ilgileneceğiz. Seninle savaşağız. Sizi besler, giydirir, yıkar, sizin için nefes alırız. Bizimle savaşımayı bırakın."

Cole'un gözlerinin içine bakıyorum. Kötü görünüyor. Kızgın. Baskıcı. Bu bende onunla savaşıma isteğı uyandırıyor. Bana verdiği zevki geri püskürtmek için. Ona tatlı bir gülümseme veriyorum. "Seninle savaşımdan asla vazgeçmeyeceğim."

Cole neredeyse tamamen çekip çıkarıyor ve bana sertçe çarpıyor. "Siktir, Jo. Bu vazektomiye tersine çevireceğim ve seni döllerimle o kadar dolduracağım ki bu göbeğe bir bebek daha koyacağım. O zaman beni asla terk edemezsin."

Nefesim kesiliyor, göğsüme acı doluyor.

Bebeğimiz. Arabadaki herkes hareketsiz.

Cole üzerime eğiliyor, sesi çatlak, gözleri hâlâ vahşi. "O bebeği istedim, Jo. Jayden'ın ya da benim olması umurumda değildi; o *bizim bebeğimizdi* ve ben onu istiyordum. Son altı ayımı hiç tanımadığımı birini özleyerek geçirdim."

Göğsüm yarılmış gibi hissediyorum. Geçtiğimiz altı ayı unutmaya çalışarak geçirdim. Hazır değildim. Ama lanet olsun, bunu her düşündüğümde kendimden saklanmaya çalışmadıysam.

Cole boğazını temizliyor ve tekrar içime bastırıyor. Klitorisimle oynamak için elini aşağıya uzattı. "Şimdi o pis sürtük gibi boşalacaksın ve seni öyle bir dolduracağım ki, her hareket ettiğinde DNA'm senden damlayacak," diye sahiplenici bir tonda homurdanıyor Cole ve bu sözler içimde bir heyecan yaratıyor. "Seni şimdi hamile bırakamayabilirim ama bırakacağım. Yakında. Ve sonra asla ayrılamayacaksın."

Her şeye rağmen, vücudum onun bana yaptıklarını seviyor. Benimle oynama şekli diğer tüm düşüncelerimi uyuşturuyor. Parmaklarının ve aletinın üzerine boşalana kadar beni daha da yükseltiyor.

Cole inliyor, sürekli içime pompalıyor. "Daha işin bitmedi."

Ben aşağı inerken benimle oynamaya devam ediyor ve beni hemen ayağa kaldırıyor.

"Cole," diye inliyorum, uyarılma ağır ve ezici.

"Çok kötü, Jo." Çalmaya devam ediyor. "Ben acı çekeceksem, sen de çekeceksin."

Bu işte birlikteyiz."

Bağlardan kurtulmaya çalışıyorum ama ellerim kalçalarımın sıkıca tutturulmuş. Tekrar boşalmanın eşiğine gelene kadar his ve zevk artıyor.

Cole canımı yakmaya başlayana kadar beni defalarca boşalmaya zorluyor. Kızgın ve bu ruhumun derinliklerinde bir şeyleri acıtıyor.

"Cole, lütfen," diye inliyorum.

"Yalvarıyor musun, Jo?" Cole bana doğru eğiliyor, alnını benimkine yaklaştırıyor ve başını eğiyor. Hemen sertleşiyorum.

"Ne için yalvarıyorsun?"

Çenemi sıkıyorum.

"Söyle bana," diye

fısıldar Cole. "Asla

yalvarmayacağım."

Ama ilk defa bir parçam bunu istiyor. Onu incitmek istemediğimi söylemek istiyorum. Sadece yorulduğumu. İncinmemek için savaşmaktan yorulduğumu.

Cole yüzümü izliyor. Gözlerinde acıya benzer bir şey parlıyor. "Görüyorum ki hâlâ benden saklanıyorsun."

Cole hala sert bir şekilde içimden çıkıyor ve pantolonunun içine geri sokuyor. "Saklanma, Jo. Çünkü her küçük sırrını zorla dışarı çıkaracağım. güzel küçük kafam, onları almak için seni ne kadar incitmek zorunda kalırsam kalayım."

Cole koltuğa geri kayar ve sonra kapıyı açar. "Tasmayı çıkar, Jay. O takılıyken uyuyamaz."

Sonra Cole arabadan inip kapıyı çarpıyor.

BİR YIL ÖNCE

"NE OLUYOR LAN?" Cole, Pat'in garajda bir sandalyeye bağlandığını görünce nefesini tuttu. Cole'a kulübesini birkaç günlüğüne kullanmak istediğimi söylemiştim ama bunun için değil. Arabayı park ettim ve Cole'a baktım. Son birkaç gündür Pat'e işkence ediyordum ama bu yeterli değildi. Asla yetmeyecek.

"Jayden?" Elleri ve ağzı bağlı, soğukta çırılçıplak oturan Pat'e bakan Cole'un gözlerinde bir an için ıstırap parlar.

Acı yine içime işledi. Bu ıstırabı önleyebilirdim. Keşke çocukken daha fazlasını yapsaydım. Pat'in gözlerinin Cole'un üzerinde gezindiğini görür görmez taş gibi kilitlenmeseydim. Yeterli olduğunu düşündüğüm şeyi yaptım, ama değildi. Bunun telafi edebileceğini düşünmüştüm. Ama belli ki bu onu tekrar incitiyor.

"Üzgünüm, gidebilirsin. Onu bugün öldüreceğim ve her şey bitecek."

"Jayden." Cole'un gözleri Pat'e kilitlendi. "Sanırım aklını kaçırdın." İrkildim.

Cole'un yüzünde bir gülümseme belirir. "Gidebiliriz."

"Hayır." Cole arabadan indi ve kapıyı çarptı. Ben de onu takip ettim. Son bir yıl içinde, iş başında birini öldürdüm, o işi bıraktım ve işimi terk ettim.

uzun zamandır kız arkadaşım. Eminim bazıları aklımı kaybettiğimi söyleyecektir. Ama ben yaşamaya başladığımı düşünüyorum.

Cole her zamanki gibi korkusuzca garaja girer. Cole, Pat'in etrafında dönüyor, onu bir aşağı bir yukarı süzüyor. Yaraları önemsiz tutmaya çalıştım. Artık el ya da ayak tırnağı yok. Bayılmadan önce onun önünde birkaç tane yedim.

"Merhaba üvey baba," diye gülüyor Cole. "Soğuk görünüyorsun. Jayden sana iyi davranıyor mu?"

Pat inliyor. Cole sırtıtarak etrafından dolaşıyor. Kızgın ve canlı görünüyor.

Bir an için kendimi hafiflemiş hissettim. Cole mutlu. Bunu ona ben verdim. Yine de mutluluk uzun sürmedi.

Cole, Pat ile birkaç saat geçirir. Çok sevdiği inci saplı bıçağı kullanarak Pat'in göz kapaklarını, sünnnet derisini, dudaklarını ve göt deliğini keser. Cole, Pat her bayıldığında durur ve ancak geri döndüğünde tekrar başlar. Hiç tereddüt etmiyor. Aslında, bu konuda biraz manik.

Cole ne kadar sinirlenirse, ben de o kadar suçluluk hissediyorum. En iyi arkadaşım burada ve olmamalıydı. Ve hepsi benim yüzümden.

Tüm hayatım boyunca uğraşsam bile bunu ona asla telafi edemeyeceğim.

GÜNÜMÜZ

Arabadan çıkarken gözüm Cole'un kalçasına takılıyor. Koyu bir leke var ve kana benziyor. Kafamda hemen uyarı zilleri çalıyor. Yaralanmış. Neden bir şey söylemedi?

Hiçbir şeyin çok sıkı olmadığından emin olarak Jo'daki bağlarımı çabucak bitiriyorum. Cole'un çalışması sayesinde bacaklarının arasındaki ip şimdi çıplak amının üzerine oturuyor. Jo'yu arabaya sabitliyorum, böylece daha fazla kaçamıyor ve Cole'un peşinden gidiyorum.

Onu karanlıkta, arabadan yaklaşık on adım ötede volta atarken buldum. "Beni yalnız bırak, Jayden." Cole bana el salladı.

Bacağına bakmak için hareket ettim. "Yaralanmışsın." Çok fazla kan yok ama yeterli. Vuruldu da polis ateş ettiğinde bana söylemedi mi?

"Ben iyiyim."

"Hayır, değilsin." Cole'un omzunu kavriyorum ve y ü z ü m e bakması için onu döndürüyorum. Gözleri vahşileşmişti.

"Jay! Yemin ederim, eğer sonuna kadar siktirip gitmezsen!" Cole elimden kurtuluyor ve sanki benden bir şey saklamaya çalışıyormuş gibi dönüyor.

"Neler oluyor Cole?"

Cole iki eliyle saçlarını karıştırarak dik durmasını sağlıyor. Çılgınca gülüyor. İçimi gerçek bir korku kaplıyor.

Bir sorun var.

Cole benden kaçmak için yol arıyormuş gibi etrafına bakınıyor. İleri atıldım ve Cole'u bir ağaca çarptım.

"Ne oluyor lan?"

Onu görmezden geliyorum. Yaralandı ve bana söylemedi. Pantolonunu kavradım ve yarasını görmek için yırttım. Cole beni bir saniyede atlattı ama ihtiyacım olan tek şey buydu.

Kalçasının üstünde iki derin, temiz kesik var.

Dünyam yavaşlıyor. Bu bir kurşun yarası değil. Kesik gibi görünüyor.

Hay sikeyim. Cole kendini mi kesiyor? Yine mi?

"Bana öyle bakma, Jay."

Bakışlarımı onunkilere dikiyorum. "Ne yapıyorsun Cole?"

Pantolonunu yukarı çekiyor ve gözleri benimkilere dikiliyor. "Beni yargılama.

Hepimiz olaylarla farklı şekilde başa çıkıyoruz."

"Şeyler mi?" Başarısızlık ve öfke içime işliyor. Onu korumak için çok uğraştım. Son yılımı ona yanlış bakan herkesle kavga ederek geçirdim ve bu yüzden neredeyse okuldan atılıyordum. Şimdi, onu kimsenin mahvettiğini görmediğim kadar mahveden bu kadını hayatına soktum.

"Seni ilgilendirmez Jayden," diye tersledi. "Artık çocuk değilim; bana çocukmuşum gibi bakmak zorunda değilsin."

Öfke görüşümü bulandırıyor. Kendini bu şekilde yok etmesine izin vermeyeceğim. "Ver şu lanet bıçağı bana."

"Siktir git." Cole gülüyor. Akıl almaz bir şey. Bu Cole değil. Onu hiç bu kadar çözülmüş görmemiştim. Çocukluğumuz hariç. Pat ile olan hariç.

Göğsümden keskin bir ağrı geçiyor. Bununla başa çıkmak zorundayım.

Cole'a doğru bir adım attım. "Eğer bıçağı bana vermezsen, senden alırım."

Cole acı acı gülerek bir adım geri çekiliyor. "Dediğim gibi, siktir git Jayden."

Ona bakıyorum. Kendisi için neyin iyi olduğunu bilmiyor. Uykuya ihtiyacı var. Ne zamandır uyanık? En az bir buçuk gündür, küçük bir şekerleme hariç.

Cole her hareket ettiğimde benimle birlikte hareket ediyor, beni yakından izliyor, kasları gergin.

O iyi kararlar veremiyor, bu yüzden onun yerine ben vereceğim. "Seninle dövüşmek zorunda bırakma beni Cole. Aklın başında değil."

Cole yere tükürür. "Kesmem beni deli yapmaz Jayden. Amcıklık yapmayı bırak."

Eğer kendi başının çaresine bakmazsa, ben bakarım. Sakince ona doğru yürüyorum. Kendimden eminmişim gibi davranıyorum ama değilim. Ben liseyi dövüşerek geçirdim ama Cole güreşerek geçirdi. Bunu kazanmamın tek yolunun kirli dövüşmek olduğunu biliyorum. Ve onu incitmek istemiyorum.

"Biraz uyuduktan sonra geri vereceğim." Vermeyeceğim.

Cole başını sallıyor.

Arabadan hafif bir ses geliyor ve Cole hafifçe dönüp bakıyor

o.

Saldırıyorum. Kafasına hızlı ve hafif bir darbe indirdim. Cole eğilmedi. ve yüzünün yan tarafından parlıyor. Bacaklarını altından çekiyorum ve bir anda üstüne çıkıyorum.

"Tanrım," Cole hemen aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve bizi çevirmek için kollarımdan birini kavıyor. Kolumu onun elinden kurtarıyorum ama o da aynı hızla karşı bacağımı kavıyor. Cole ikimizi de havaya kaldırıyor ve ben farkına varmadan diğer kolum onunkinin altında sıkışıyor ve bizi çeviriyor, böylece ben onun altındayım. Cole tüm ağırlığıyla üzerime bastırarak beni sert zemine sabitliyor. Bıçağı almak üzere cebine uzanmak için elimi kurtarmaya çalışıyorum.

"Elbette, benimle savaşılmaya devam et, Jayden." Cole sıkılmış görünüyor.

"Acıtıyor.

Bunu sevdim."

Duruyorum.

Cole tiksintiyle başını sallar. "Sen b o k u yemişsin, bunu biliyor musun? Bana yardım etmeye çalışmayı bırak ve kendine odaklan." Dişlerimi gıcırdatıyorum. Ben önemli değilim.

"Gördün mü? Tam şurada." Cole beni itiyor, ellerinin tozunu alıyor ve ayağa kalkıyor. "Geçmiş telafi edemezsin, Jayden."

Ona ters ters bakarak ayağa kalkıyorum.

Cole bana sinirli bir bakış attı. "Pat beni de yakaladı, Jay. Boktan bir annem vardı. Bu benim taşımam gereken bir yük. Özür dilerim ama beni düzeltmeye çalışmayı bırak." Arkasını döndü ve arabaya doğru yürüdü.

Hay sikeyim. Kelimeler göğsüme çarptı. Bu konuyu sadece bir kez açıkça konuştuk. Son sınıfın başında bana anlattığı gün. Aramızdaki eski bir yarayı deşti.

Cole'un arabanın kapısını çekip açmasını ve içeri girmesini izliyorum. Duygular. Kafamın içinde çok fazla duygu dönüyor.

Kendimi düzeltmeme gerek yok. Sadece hissetmeyi bırakmalıyım. Bu

her şeyi düzeltecektir. Ne kadar çok hissedersen, değer verdiğim insanlar o kadar çok incinir. Ve ben buna izin veremem.

Hissedemiyorum. Yumuşak olamıyorum.

NE KADAR UYUDUĞUMUZDAN EMİN DEĞİLİM. COLE İLE BİRÇOK KEZ UYANDIM

Bir pozisyonda ya da başka bir pozisyonda etrafımda kıvrılmıştı. Dönüp durabilseydim dönerdim ama ipler, onun ağırlığı ve küçük koltuklar bunu imkânsız kılıyordu. Buna rağmen, ipler rahatsız edici değildi ve Cole uyumadan önce tasmayı çıkardığından emin oldu, bunu ona söyleyeceğimden daha çok takdir ettim.

Kalktığımızda hava yine kararıyordu. Beni çözüyorlar ve bacaklarımdaki katılığı silkeliyorum. Cole diğerini mahvettiği için son şortumu giymem gerekiyor ve beni dışarıda işlemeye zorluyorlar. Tüm bu süre boyunca iki adam da sert ve sessizdi. Olmayı bekleyen bir fırtına gibiler.

Acıktım ve susadım ama boğucu sessizliği bozmak istemiyorum. Kimse konuşmuyor. Jayden yine kolumu giydiriyor ve Cole bana takıntılı bakışlar göndermeye devam ediyor. Tüylerim diken diken oluyor.

Arabaya döndüğümüzde, Jayden ön koltuğa oturdu. "Şu lanet çantayı bana ver."

Cole yanıma kaydı ve bıçağını ileri geri sallayarak yavaşça başını eğdi.

"Tanrı aşkına." Jayden kocaman vücudunu sağa sola sürüyerek ayaklarımın dibindeki sırt çantasını kapıyor.

Cole ayağıyla tekmeleyerek uzaklaştırır. "Neden her şeyi güç kullanarak halletmek yerine kibarca yardım istemeyi öğrenmiyorsun?"

Jayden sertleşiyor.

Arabanın içinde yuvarlanan enerji kollarımdaki tüyleri d i k e n diken ediyor.

Yanlış bir anda midem gurulduyor. Sessizliğin içinde yüksek sesle geliyor.

Cole yavaşça başını bana doğru eğiyor. "Aç mısın ufaklık?"

Yutuyorum. Hay sikeyim. Jayden'la ne hakkında kavga ettiklerinden emin değilim ama birden Cole bana sanki radarındaki tek kişi benmişim gibi bakıyor.

Cole bana yavaş ve acımasız bir gülümseme veriyor. "Sana göz kulak olacağımızı söylemedim mi?"

Çenemi sıkıyorum. Bir cevap bekliyor.

"Evet," diyorum.

"O zaman neden," diye eğildi Cole, "bize aç olduğunu söylemedin?"

Ona ters ters baktım. "Kendim alacaktım. Lanet bir çocuk gibi su ve atıştırma istemek zorunda mıyım?"

Jayden homurdanıyor. Ona bakıyorum ve hemen sırtıtsını gizliyor.

"Oh?" Cole arkasına yaslanıp ikimizin arasına bakıyor. "Biliyor musun Jo, Jay ile çok ortak nokta var. Hayatını kurtarmak için yardım isteyemezsin."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum.

Cole bıçağı tekrar döndürür ve bıçak kayarak parmaklarından birini keser.

Tıslıyor.

Kahretsin, kendini kesti.

Jayden etrafında dönüyor. "Ver şu lanet bıçağı bana, Cole!"

"Al benden de o kadar." Cole parmağını ağzına götürerek göz kırpmıyor.

Jayden arka koltuğa atlayacakmış gibi görünüyor.

"Bak sana ne diyeceğim." Cole bıçağı bana uzattı. "Bunun için bir oyun oynayacağız."

Onu kim yakalarsa cezasını çeker."

Elimdeki bıçağa bakıyorum. Bu, kulübede yonttuğum bıçağın aynısı. Beni kovaladığında onunla dövüştüğüm ve sonra hayatımın bir santim içinde beni becerdiği bıçak.

Jayden bana doğru hamle yapıyor ve içgüdüsel olarak elimi kolun etrafına kapatıp koltuğun içinde geri çekiliyorum.

"Jo," diye homurdanıyor Jayden. "Ver onu bana." İri vücudu iki ön koltuğun arasına sıkışmış.

Sahip olduğum azıcık kontrol içimden akıp gidiyor.

Cole çantasını karıştırır ve Jayden'a bir şey fırlatır. "Maske takmalısın. Daha eğlenceli olur."

"O boku yapmayacağım. Bıçağı bana ver, Jo."

"Eğer takmazsan, anlaşma iptal olur. Ne yani, onu yakalayamayacağından mı korkuyorsun?" Cole bana yırtıcı bir bakış attı.

"Kaçsan iyi olur, Jo."

"Yapma," diye homurdanıyor Jayden.

Eğer buradan çıkmazsam, bana bir şey olacak. Üzerimdeki baskı çok fazla.

Arabadan fırladım ve ormana doğru yola çıktım. Güneş yeni batıyor, ağaçların ve çalıların üzerine altın rengi ışıklar saçıyor. Gidebildiğim kadar hızlı koşuyorum, ağaç dalları ve çalılar yüzümü kamçılıyor. İçimde bir heyecan patlaması oluyor ve yaşadığımı hissediyorum.

Tekrar nefes alabiliyorum. Arabanın içindeki boğucu basınç gitti.

Arkamdan bir uğultu ve ağır ayak sesleri geliyor. Sağa, sestən uzağa kaçıyorum.

Kahretsin, beni kovalıyorlar. Orman yaz büyümesiyle sıklaştı, bu da koşmayı zorlaştırıyor.

Saklanacak bir yer bulmalıyım. Bir tepeden aşağı inerken çalılara takılıyorum. Elbiselerimi tırmalıyor ve yakalıyorlar.

Küçük bir çıkıntının üzerinden atlıyorum ve ağır bir şekilde yere iniyorum. Yuvarlandım, sonra çıkıntının altına sıkışmam için yeterli olduğunu fark ettim. Ağır ağır nefes alarak altına giriyorum.

"Neredesin ufaklık? Yakalanmak istemiyor musun?" Bu Cole'un sesi ve nefes nefese bile değil. Gözüme bir hareket çarpıyor ve nefesimi içime çekiyorum.

İçlerinden biri ormanda sinsice ilerliyor. Kar maskesi takmış.

"Gel pisi pisi."

Bu Cole. Sesinden anlayabiliyorum.

Yavaşça dönerek etrafı tarıyor. Tamamen donuyorum.

Cole'un mavi gözleri benimkilere kilitleniyor ve yüzünde bir sırıtma belirliyor. "Oh, merhaba."

Yaklaşık bir metre ötede. Saklandığım yerden çıkıyorum ve olabildiğince hızlı koşuyorum.

"Sanırım yakalanmak istiyor," dediğini duyuyorum Jayden'ın.

Bir çığlık attım. Jayden'ın sol taraftan bana doğru koştuğunu gördüm. Onun da kar maskesi vardı.

Kaçıyorum. Lanet olsun! Çok yakınım dalar. Onlardan kaçamayacağımı ve saklanamayacağımı biliyorum. Ve bu içimde bir heyecan yaratıyor.

Dönüyorum, bıçağımı önümde tutuyorum, nefes nefese kalıyorum.

İki adam da yavaş.

"Ne kadar iyi bir kızsın. Sana söylediğim anda koşuyorsun." Maskeleri neredeyse aynı görünse de sesi Cole olarak tanıyorum. Cole'un sesi nefes nefese bile gelmiyor. "Ben atla diyorum, sen de ne kadar yükseğe diyorsun?"

"Siktir git," diye nefes nefese kalıyorum. Yüzlerinin sadece bir kısmını görebiliyorum. Sanırım Jayden sağ tarafta ve kara gözleri tehditle parlıyor.

"Daha fazla yaklaşma." Jayden arkamdan yaklaştırmaya çalışırken bıçağı ona doğru savuruyorum.

"Bize ne yapacağımızı söylemeye devam edersen, uzun, çok uzun bir süre gelmeyeceksin."

"Bize ne yapacağımızı söyle, limon damlası," diyor Cole. "Bu seni cezalandırmayı daha da eğlenceli hale getiriyor."

"Ona söylediklerimin tersini yapmasını söylemeyi keser misin?" Jayden tersledi.

"Neden? Bu çok eğlenceli."

İki adam da iki yanımdan yaklaştı. Sırtımı bir ağaca dönecek şekilde manevra yapıyorum ki arkamdan sinsice yaklaşmasınlar. Jayden'in Cole'a kötü bir bakış attığını gördüm.

Tepkisini görmek için Cole'a baktığımda Jayden bana saldırıyor. Bıçağı çekip çıkarıyorum ama o yana savrulup koluma vuruyor. Tekrar sallamaya çalışıyorum ama Jayden üstüme çıkıyor ve beni ağaca doğru itiyor.

O kadar sert vurdum ki nefesim ciğerlerimde patladı. Jayden bir saniye içinde üzerime atladı, bana doğru bastırdı ve bıçağı elimden çekip aldı.

"Siktir." Dizimi yukarı kaldırdım. Jayden zamanında hareket etmedi ve onu sıyırdım.

"Tanrım," Jayden iki büklüm oldu ve ben de kaçmaya çalıştım.

"Uh uh." Saçımın bir el var ve aşağı doğru keskin bir çekiş beni ağlatıyor. Cole aramıza girdi ve Jayden'i tuttuğu gibi beni saçımdan çekti. "Sen kendi eğlenceni yaşadın; şimdi sıra bizde."

Ellerini tırmalıyorum, ama Cole beni yere çekiyor, gözlerimin yaşlarla dolmasına neden olacak kadar sert çekiyor. "Aferin kızıma. Bizim için dizlerinin üstüne çök. Seni tanıdığımız iyi bir fahişe gibi boyun eğ."

Cole'un beni tuttuğu yerdeki kiri ve yaprakları görerek gözyaşlarımı siliyorum.

"Ver şunu," diyor Jayden, Cole'a doğru soluk soluğa. Maskenin içinden bir nefes çektiğini duyuyorum.

"Hayır, hayır. Daha oynamayı bitirmedim." Cole beni yere itti ve kendimi ellerimin üzerinde yakaladım.

Onlarla yüzleşmek için dizlerimin üzerinde dönüyorum. İkisi de üzerimde duruyor, maskeleri tehditkâr ve karanlık.

"Kıyafetlerini çıkarman için sana bir şans vereceğim ufaklık." Cole elindeki bıçağı çeviriyor. "Ve eğer bu şans kullanmazsan, onları keseceğim. Sadece bir çift şortun kaldığını biliyorum."

Yutkunuyorum. Beni ele geçirdi ve bunu biliyor. Kendime rağmen amım zonkluyor. Onlara ters ters bakıyorum ve parmaklarımı pantolonuma sokuyorum.

Cole bakışlarını bana dikti. "Sizin için soyunmama izin verdiğiniz için teşekkür ederim efendim."

Gözlerimi daha da kısıyorum.

Cole başını eğiyor ve sesi alçalıyor, "Söyle, Jo."

"Teşekkür ederim. Teşekkür ederim." Dişlerimi sıkıyorum.

"Teşekkür ederim, kim?"

Ona vurmak için ulaşabilseydim, vururdum. "Kıyafetlerimin bende kalmasına izin verdiğiniz için teşekkür ederim *efendim*" diye ısıırıyorum. Pantolonumu indirirken sesimi alçalttım ve "Sık" diye mırııldandım.

"O da neydi?" Jayden bir anda üzerimde, eli boğazımda, başımı kaldırıp ona bakmaya zorluyor. Gözleri maskenin ardında kısılmıştı. "Ne dedin sen?"

"Teşekkür ederim." Jayden'a gözlerimi daha da kısıyorum ama parmaklarının altında nabzımın yükseldiğini hissedebiliyorum.

Jayden eğiliyor, boynumu sıkarken maskesinin kumaşı burnuma değiyor. "Yani kavga ediyoruz diye ona saygısızlık edebileceğini mi düşünüyorsun?" Maskesinin kumaşını boynuma sürterek kıkırdıyor. "Ne aptal bir kedi yavrusu. Şimdi pantolonunu çıkar da bu küçük yorumun bedelini ne kadar ödeyeceğini görelim."

Beni bıraktı. Amımın içinde sıcaklık zonkluyor. Hala diz çökmüşken pantolonumu çekebildiğim kadar çekiyorum. Jayden'ın gözlerindeki o karanlık bakış geri geldi. Maskesinin altından sırttığını görüyorum ve sonra arkama geçiyor. Jayden aniden gömleğimi başımın üzerinden çekip kollarımı da onunla birlikte yukarı kaldırıyor. Kıpırdanmaya çalışıyorum ama omuzlarımdan geri çekiliyorum. Kendimi tutamayıp geriye düşerken çığlık atıyorum.

Başım Jayden'ın üzerine düştü. Gömlek gözlerimi kapatıyor ve onu tamamen çıkarmak için mücadele ediyorum. Panik içimi sarıyor. En son başımı örttüklerinde beni boğmuşlardı.

"Hayır, hayır." Ellerimi kollarımın üzerine koyup başımın üzerinde sabitliyorum. "Görmeyi hak etmiyorsun. Şu anda, senin acınası küçük

ığlıklarını duymak istiyorum.

Cole sana bir ders veriyor."

Kıpırdanıyorum ve sırtımı kamburlaştırıyorum, ama sıcak bir el kalçama iniyor ve beni tutuyor. "Ohhh, Jo. Şimdiden ıslanmışsın. Aletlerimizi almak için bu kadar hevesli misin?" Bir tsk var. "Ne kadar utanç verici. Bizden nefret ettiğini ve kaçmak istediğini sanıyordum."

"İstiyorum," diye nefes alıyorum. Bu sonuncusu mu olacak? Beni yine boğacaklar mı?

"Çok ıslak." Bir parmak amımı okşuyor ve ben bu temasla sıcıyorum. Parmaklar klitorisime iniyor ve yavaşça ovuyor. "Benim için tam bir sürtüksün. İşte böyle. Benim iyi küçük kızım gibi al."

Başımı öne arkaya atarak kaçmaya çalışıyorum. Jayden acımasızca gülüyor. "Ne oldu, kedicik? Korkuyor musun?"

Bir sopanın şaklamasıyla zıplarım. Yanlarında su getirmişler mi? Getirdiklerini sanmıyorum.

Sol kulağımın yanında bir nefes alma sesi duyuyorum. Jayden kıkırdıyor. "Korkuyorsun. Büyük laflar ediyorsun ama seni elimize alır almaz parçalanıyorsun. Zavallı."

Klitorisimde zevk oluşmaya başlıyor. Tamamen farklı bir nedenle savaşımaya başlıyorum.

Cole'un parmakları kayboldu. Gerildim.

Sert ve küt bir şey girişime bastırıyor. Yabancı bir şey.

"Cole!" Mücadele ediyorum.

"Sakin ol. Sadece bir bıçak. Baharat kavanozu kadar bile büyük değil."

Nesne içime daha sert bastırılıyor. İçime doğru itildiğini hissediyorum, tüm sert kenarları ve soğukluğuyla.

"Bekle!" Başımı tekrar ileri geri sallıyorum.

"İşte bu," Jayden tekrar kulağıma eğildi. "Yalvar. Merhamet için yalvar."

Kolu içeri kayıyor, kaba ve sert. İçimden acı dolu ısırmalar geçiyor ve gömleğime karşı sıcak bir nefes çekiyorum. Kendimi sıkıyorum ve Cole'un parmakları yine klitorisimde daireler çiziyor.

"Acıyor," diye nefes nefese kaldım.

Birden tişört kafamdan yırtıldı ve Jayden'in maskeli yüzü orada, aşağıya doğru eğildi. Gözleri karanlık ve vahşi. "Benim için döktüğün o güzel gözyaşlarını görmek istiyorum. Devam et. Ağla. Bu beni boşaltır."

Cole bıçağın sapını yavaşça içime sokup çıkarıyor, G noktamı sıyırması için yukarı itiyor ve ben acı ve zevk içinde nefes alıyorum.

Bu adamların bana yaptıklarıyla başa çıkamıyorum. Korkudan nefrete ve bitkinliğe doğru sürekli salınım beni mümkün olan her duyguya sürüklüyor.

Jayden kollarımı hâlâ başımın üzerinde tutuyor ve elini bandajımın üzerine getirene kadar hareket ettiriyor. Sıkıyor ve içimde bir acı dalgasının daha oluşmasına neden oluyor. Nefesim kesiliyor ve sırtımı kamburlaştırıyorum, gözlerim hemen yaşlarla doluyor.

Jayden kalçalarını bana doğru savuruyor ve inliyor.

Cole saldırısına devam ederken klitorisimdeki zevk artıyor. Öfkeli, baskın dokunuşları beni ihtiyaçla dolduruyor ve bıçak sapının etrafında sıkılıyorum.

"Aferin kızıma. İğrenç bir şey ol ve bıçağıma gel."

Sanırım yapacağım. Jayden kesiklerime bir kez daha sertçe bastırıyor. Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

"Aç, Jo. Seni parçalanırken görmek istiyorum," diyor Jayden.

Cole hızını yavaşlatıp beni kenara bırakıyor. Gözlerimi açtım.

Bana göz kırpmıyor. "Ona itaat edersen gelebilirsin."

Başımı geriye atıyorum ama gözlerimi açık tutarak alacakaranlığa bakıyorum.

Cole beni hemen toparlıyor ve Jayden yaramı sıkıyor. "O söylemedikçe Cole'dan kaçmayı bırakacaksın. Anladın mı?"

Çenemi sıkıyorum.

Jayden başını benimkine yaklaştırıyor, kulağıma o kadar alçak sesle konuşuyor ki neredeyse onu duyamıyorum, "Sana güvendi. Sonra sen kaçtın." Jayden kalçalarını içime doğru salladı. "Sahip olduğu her şeyi seni bulmak için harcadı ve sen yine kaçtın. Ve yine." Jayden parmaklarını içime sokuyor ve biraz daha yüksek sesle konuşuyor, "Öyleyse neden nankör bir sürtük olmayı bırakıp durmuyorsun? Sikişmeyi. Kavgaya etmeyi."

Adrenalin ve dopamin hemen kafamın içinde dönüyor ve kalbime bir sızı giriyor. Suçluluk duygusu içimi kemiriyor.

Cole eğiliyor, maskesini yukarı kaldırıyor ve klitorisime tükürüp parmaklarıyla ovuyor.

"Şimdi gel," diyor Jayden.

Orgazm beni sarıyor. Zevk patlıyor ve bıçağın sapını sıkıca kavırıyorum. O kadar yoğun boşalıyorum ki tüm vücudum kilitleniyor.

Cole sikini pantolonundan çıkarıp üzerime sürtüyor. Bir hırıltıyla boşalıyor ve tenime inci taneleri gibi boşalıyor.

"Güzel." Jayden altımdan kalktı. Üzerime eğiliyor ve Cole elini hâlâ amımda olan bıçak sapına götürerek Jayden'dan uzak tutuyor. Yavaşça çıkarıyor ve geri alıyor.

"Şimdi bu halledildi. İlgilenmemiz gereken bir durum var."

YOLCULUĞUN GERİ KALANINDA HEPİMİZ KONUŞULMAYAN BİR ATEŞKESE VARDIK. JO DURDU.

arkamızı her döndüğümüzde kaçmaya çalışıyor, Jayden pislik davranışlarını hafifletiyor ve ben de her fırsatta herkesi iğnelemeyi bırakıyorum.

Ama annemin evine yaklaştıkça daha da sabırsızlanıyorum. Annemi görmek üzereyim. Uzun zamandır onu görmekten ya da onunla konuşmaktan kaçınıyordum. Yeniden yaşamak istemediğim çok fazla acı verici anı var.

Bu korkunun üzerine, diğer tüm sürücülerin arabamıza baktığını hissediyorum. Jayden kimsenin başka bir eyaletten gelen haberlere dikkat etmediğinde ısrar ediyor ama biliyorum ki o sadece beni daha iyi hissettirmeye çalışıyor. Jo büyük bir haber. Manşetlerde olduğunu bilmek için haberleri okumama bile gerek yok.

"Aylardır kayıp olan kız geri döndü ve cinayetle suçlanan iki adamla birlikte zorla bir arabaya bindirildi."

Başka bir plaka değişimi yaptık, bu sefer eşleşmeyen bir araba ile. Ama dilenciler seçici olamaz.

Akşam annemin bölgesine vardık. Ralph'la birlikte kulübeden yaklaşık bir saat uzakta yaşıyor. Bugün bütün gün araba kullanmakta ısrar ettim ama faydası olmadı. Bacaklarım titriyor ve Jayden sürekli hız göstergesine bakıyor. Kendimi yavaşlamaya zorluyorum.

"Ee, Cole." Jo arka koltukta tek başına oturuyor ama arkama geçiyor. "Ailenizden ne bekleyebilirim?"

"Ralph benim ailem değil," diye ısırıyorum. Öfke ve adrenalin içimde

birbirine karışmaya başlıyor.

Jo yüzünü buruşturdu ve arkasına yaslandı. Anında kendimi kötü hissettim. Bunu düzeltmek için ne diyeceğimi bilemiyorum. Ralph aileden değil ve asla da olmayacak. Annem de daha iyi değil.

Jayden ve Jo yolculuğun geri kalanında sessiz kaldılar. Annem uzun zaman önce Ralph'in yanına taşınmış ama daha birkaç ay önce evlenmişler.

Evlerinden önceki son sokağa girdiğimde göğsüm sıkışıyor. Evin önünde durmak için frene bastığımda zar zor nefes alabiliyorum. Ralph çok zengin ve ev de çok gösterişli. İki katlı, süslü dış ışıkları, peyzajlı ağaçları ve çalıları var. İki kişinin ihtiyaç duyabileceğinden çok daha büyük. Hiç içine girmedim. Sadece bir kere annemi bırakmıştım, o da araba kullanamayacak kadar sarhoşken.

Onu asla kucağıma almamalıydım. Bir anlık zayıflık.

Ama şimdi para dilenmek için geri döndüm.

Jayden emniyet kemerini çözüyor ve midemdeki mide bulandırıcı his neredeyse kusmama neden oluyor. Bu gerçek. Gerçekleşiyor.

Jayden dışarı çıkar ve arabanın etrafını dolaşır. Jo'yu dışarı çıkarır ve cama vurur.

Bunu yapabilirim. Her şey yoluna girecek. Emniyet kemerimi çözüyorum ve arabadan iniyorum ama ben inerken araba hareket etmeye devam ediyor.

"Park et!" Jayden tersledi.

Hay sikeyim. Tekrar atladım, arabayı park ettim ve mümkün olduğunca derin bir nefes aldım.

Jayden'a bakmıyorum. Beni herkesten daha iyi tanıyor ve gözlerindeki acıyan bakışı görmek istemiyorum. Beni bu zayıf anımda görmesini istemiyorum.

Düzelتيyorum. Her şeyi transfer edip gideceğiz. Jayden'ın karanlık internete girip bizi ülkeden çıkarması için birine Bitcoin'le ödeme yapma planı var. Hızlı olacağını söylüyor.

Kendimi sisten kurtarıyorum ve ön kapıya doğru ilerliyorum. Büyük ve süslü, süslü oymalarla kaplı. Sertçe vuruyorum. Bir dakika sonra kapı açılıyor ve içimi korkuyla dolduran tek kişi tam karşımda duruyor.

Çenemi kapattım.

"Cole!" Annemin nefesi kesildi. Ne kadar yaşlı görüldüğünü fark ediyorum. Hâlâ ağartılmış sarı saçları var ama dövmeleri artık solmuş ve silinmiş.

Annem kendini toparlıyor. "Burada ne yapıyorsun?" Sesi soğuktu. Hâlâ kapıyı sonuna kadar açmadı.

Pratik gülümsememi takınıyorum. "Selam anne."

"Ne istiyorsun?"

"Ouch. Sert. Bir selam bile vermedin evlat! Seni özledim." Kapının pervazına yaslanıyorum ve annem biraz geri çekiliyor. Boğazım düğümlenirken gülesim geliyor.

Annem hala bana bakmıyor. "Katiller evimde hoş karşılanmaz, Cole."

Sessizlik var. Jayden'ın öfkesini sırtımda hissediyorum. Gülümsüyorum. "Ralph evde mi?"

"Hey anne, kim o?" diye soruyor genç bir ses.

Göz kırpıyorum.

Annem irkilir. "Hemen geliyorum."

"Anne?" diyor ses.

Kulaklarım çınlamaya başladı. Ses küçük bir çocuğa benziyor. Annesini kim arıyor? Benim hiç kardeşim yok.

"Kim o?" Nefes alıyorum.

Annemin kolunun altından küçük bir baş çıktı. Muhtemelen sekiz ya da dokuz yaşında, kahverengi saçlı ve gamzeli bir çocuk bana gülümsüyor. "Oh, hey!"

"Cole, bu Sam." Annemin ağzı sıkıdır. "Sam kim?" Dişlerimi sıkıyorum.

"O bizim oğlumuz. Onu evlat ediniyoruz."

Kulaklarım çınlamaya başladı. Oğulları mı?

Onların lanet oğlu mu? Ben onun oğluyum.

Bir adım geri çekiliyorum. Dünya bulanık geliyor. Şimdi ön kapının yanındaki mavi ve kırmızı çocuk ayakkabılarını fark ediyorum.

Bir adım daha geri çekiliyorum. Annemin ağzının hareket ettiğini görüyorum ama ne söylediğini bilmiyorum.

Annem benim yerime geçti. Aynen Öyle.

BU KALTAĞI DEŞEBİLİRİM.

Cole beyzbol sopasıyla vurulmuş gibi görünüyor. Önüne geçip Marian'ın yüzüne bakıyorum. Sulu mavi gözlerini hemen kaçırıyor.

Bu kadının evlat edinmek gibi bir işi yok. Herhangi bir azılı suçlu kadar sabıkası var ve Ralph ile evli. Eskiden Pat'in en iyi arkadaşı olan bir pislik. Onun da sapık bir pislik olduğundan şüphem yok.

"Marian," diye alay ediyorum. "Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Sanırım en son ne zaman görüşmüştük? İkinci sınıf mı?"

Gözleri sertleşiyor ve bir şey söyleyecek oluyor ama Cole önümüze geçiyor.

"Sadece Ralph ile konuşmak istedik."

Cole'un beni geri ittiğini hissediyorum. Kendimi kaybetmek üzere olduğumu biliyor. "O burada değil."

Cole'un omzuna bakıyorum. "Biz sormuyorduk."

Marian dudak büküyor ama bizi polise ihbar etmeyeceğini biliyorum. Polislerden nefret eder. Çok fazla tutuklanmış ve birçoğunu düşman edinmiş. Ayrıca, şimdi görünüşe göre bir evlat edinme süreci var ve onların radarından uzak durması gerekiyor.

"Jay," diye uyarıyor Cole.

Ne yaptığımı biliyorum. Onu ne kadar zorlayabileceğimi biliyorum. Ona ölü gözülü bir gülümseme veriyorum ve göz kırpyorum.

"Neden bizi içeri almıyorsun?" Cole diyor ki. Marian tereddüt eder.

Omuz silkiyorum. "Ya da arabamızı burada bırakabiliriz. Mahalledeki tüm polisler evinize göz diker."

"Şerefsizler," diye tıslıyor Marian ama bizi içeri sokuyor. "Çekil şuradan."

Yapıyorum, ama sadece başka hangi arabaları var diye bakmak istediğim için. Üç arabalık bir garaj var ve arabayı içeri çekip lüks bir SUV'un hemen yanına park ediyorum. Sıradakini alacağız.

Evden içeri adımımı attığımda, geniş oturma odasında dolaşırken herkesi mutfakta buluyorum. Cole sert bir şekilde mutfak duvarına yaslanmış, Jo da sessizce arkasında duruyor. Marian, Sam'e sarılmış koluyla mutfakta duruyor.

"O burada değil." Marian elini havaya kaldırır. "Sana ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Yarın sabaha kadar bir konferansta." Yere bakıyor. "Tatlım, gidip oyununu oynayabilir misin?"

Sam tereddüt ediyor.

Onu alından öpüyor. "Şimdi, oğlum."

Çocuk itaat etmeden önce bir an bekliyor, oturma odasına gitmek için sert adımlarla yanımdan geçiyor. Cole bu alışverişi yüzünde gergin bir ifadeyle izliyor ve bu beni öldürüyor.

Annesini öldüreceğim.

Sam gittikten sonra Cole, "Onu arayabilir misin?"

diye sorar. "Ona ne için ihtiyacın var?"

Cole omuz silkiyor. "Buna ağzımı kapalı tutma hediyesi diyebilirsin." Marian sertleşir.

"Öyleyse ara onu."

"Yapamam. Canlı yayında vaaz veriyor ve hemen ardından eve dönmesi gerekiyor. Bana zaten ulaşmanın zor olacağını söyledi."

Lanet olsun. Ona ulaşmanın zor olmasının sebebinin bu olmadığına eminim ama alakası yok. Bunların hiçbiri hızlı olmayacak.

Jo'ya bakıyorum ve gözlerindeki yorgunluğu görüyorum. Cole da önce Jo'ya, sonra bana bakıyor, bakışları sert. "Bekleyeceğiz."

Marian bu fikirten memnun görünmüyor, ben de değilim. Ama bu onu rahatsız edecekse, hoşgörüyü karşılarım.

"Büyük, mutlu bir aile gibi olacak," diye kestirip atıyorum.

Cole ve Marian bana ters ters bakıyorlar ve o anda aynı görünüyorlar. Bu beni bir anlığına geçmişe götürdü.

"Koridorun sonunda bir misafir odası var." Marian eliyle işaret ediyor. Misafir yatak odasının bir kayınvalide süiti olduğu ortaya çıkar.

Cole ve Jo'yu içeri sürüyorum, sonra da kapıyı çarpıyorum.

Cole bej kanepeye uzanıyor. Oda sessiz renklerde çocuk oyuncaklarıyla dolu.

"Siktir!" Cole altından bir oyuncak çekip çıkarıyor ve duvara fırlatıyor. Jo nefesini içine çeker.

Yatıştırıcı bir ses tonuyla elimden geleni yapıyorum, "Cole."

"Bir çocuk evlat ediniyorlar." Cole ellerini saçlarında gezdirir. Acı acı gülüyor, sonra tekrar ayağa fırlıyor. "Lanet olası bir çocuk. Aman Tanrım." Adım atıyor. "Leş gibi kokuyorum. Burada duş var mı?"

Etrafa bir göz attım. Süit gösterişli ve aydınlık, birkaç kapıya ayrılıyor. Buraya çok para harcandığı belli.

"Akşam yemeğini ayarladığımızda beni ara."

Cole tuvaleti görür, içeri girer ve kapıyı kapatır.

JAYDEN DONMUŞ BİR HALDE COLE'UN KAYBOLDUĞU KAPIYA BAKMAKTADIR.

Cole'un annesiyle daha yeni tanıştım ama ondan nefret ediyorum.

"Siktir." Jayden yumruklarını sıkar. "Gidip bize yiyecek bir şeyler alacağım." Hışımıla geldiğimiz kapıya yöneliyor, sonra aniden dönüp sert bir bakışla beni süzüyor. "Eğer kaçmaya çalışırsan, Meksika'ya varana kadar seni uyuştururum. Anladın mı?"

Ona ters ters bakıyorum. Durduk yere hıyarlık yapıyor.

"Anladım." Lanet olası pislik.

Jayden bir süre daha bana bakıyor, sonra odadan çıkıyor.

Cole'un duşu açtığını duydum. Gözlerindeki işkence dolu bakış göğsümü acıttı.

Yutkunuyorum, sonra kapıya gidiyorum.

Kapıyı usulca çaldım. "Siktir git, Jay."

Duş kapısının kapandığını duyuyorum ve kapı kolunu kontrol ediyorum.

Kilitli değil.

Kapıyı iterek açtım ve içeri girdim.

Banyo da en az diğer oda kadar süslü, aynalar, yumurta kabuğu aksanlar ve yaldızlı aksesuarlarla kaplı. Cole duşta ve cam buğulanmış.

"Siktir git dedim," diye

tersliyor Cole. Kollarımı

kavuşturuyorum.

"Şerefsiz, yapmadın mı-" Döndü ve beni gördü.

"Jo?" Kaşımı kaldırıyorum.

Cole beni daha iyi görebilmek için duşun kapısını aralıyor. Yüzü işkence görmüş gibi görünüyor ama bunu hemen bir sırtısla örtmeye çalışıyor. "Bana katılmak ister misin?"

"Hayır." Tezgâha yaslanıyorum. Odadaki buhar yüzünden göğsüm sıkışıyor. Kendime nefes alabileceğimi hatırlatıyorum. Ben iyiyim. "Sadece seni kontrol ediyordum."

Cole yüzündeki suyun bir kısmını silkeliyor, sonra kapıyı açıp sonuna kadar dışarı çıkıyor. "Beni mi kontrol ediyorsun? Çok tatlısın."

"Sen ne-"

Cole beni yakaladı. "Buraya gel." Nefesim kesildi, kaçmaya çalıştım.

Cole sırtlıyor. Yüzü manik ve bakışlarım onun görkemli çıplak ve kaslı vücudunda geziniyor. Gözlerim sol kalçasında, kanın damladığı yerde kilitleniyor.

"Cole!" Nefes nefese kaldım.

Aşağı bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor. "Güzel, değil mi?"

"Güzel mi? Ne..." Bacağında derin bir kesik var, koyu renkli kan yuvarlanıp aşağı akan suya karışıyor.

Cole bana doğru atılıyor, beni kollarıyla sarıyor. "Benimle duş al."

"Hayır." Çırpınıyorum ama Cole beni duşa geri çekiyor. Beni içeri sürükledi, kıyafetlerim ve her şeyimle. "Cole!"

Beni duş duvarına çarparken nefesim kesiliyor. Spreyin altında duruyor, gözlerini kırptırırken başından aşağı su yağıyor.

Giysilerime ve kolumdaki bandaja su doluyor ve bir anda nefes alamaz hale geliyorum. Göğsüm kilitleniyor ve nefes alamıyorum.

"Sakin ol, limon damlası. Benimle nefes al." Göğsüm ağrıyor.

"Hey." Cole elini kaldırıp yüzümdeki saçları tarıyor ve ılık damlaların tenimden aşağı süzülmesine izin veriyor. "Sana kötü bir şey olmasına izin vermeyeceğim."

Hızlı, sık nefesler alıyorum. "Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum."

"Evet, yapabilirsin." Cole yüzümü kavradı. "Bana bak."

Suyun spreyi bana çarptığında göz kırpyorum. Kahretsin, nefes alamıyorum! "Jo!" Cole o kadar sert sıkıyor ki yanaklarımdan acı akıyor.

"İşte orada. Aferin kızıma."

Birkaç nefes daha çekiyorum.

Cole'un yüz ifadesi acılı görünüyor. "Özür dilerim u f a k l ı k . Özür dilerim." Bana bir aşağı bir yukarı bakıyor. "Ben...sikmek istemedim."

Sudan çıkmak istiyorum. Buna ihtiyacım var. Çırpınıyorum ve Cole yüzünü buruşturuyor ama gitmeme izin vermiyor.

"İşte." Duş rafından bir şey aldı ve bana uzattı. Göz kırıyorum. Bu onun bıçağı.

"Kes beni."

"Ne?" Bakışlarımı Cole'unakilere çeviriyorum. İlk defa, ukala maskesi düşmüştü. İşkence görmüş gibi görünüyor.

"Kes beni, Jo. Yaptığım şey için canımı yak."

"Hayır!" Geri çekilmeye çalışıyorum ama kollarıyla beni hapsediyor, bıçak duş duvarına büyük bir gürültüyle çarpıyor.

Cole başını benimkine doğru eğiyor, mavi, acılı gözleri benimkilere dikiliyor. "Lütfen." Sonra daha yumuşak bir sesle, o kadar yumuşak bir sesle söylüyor ki, suyun sesini neredeyse duyamıyorum: "Daha iyi olmasını sağla."

Yutkunuyorum.

Cole elimi tutuyor ve bıçağı içine koyup parmaklarımı etrafına sarıyor. Ona bakıyorum.

Cole spreyin içinde durmaya devam ederek beni spreyin çoğundan koruyor. Bir başlangıçla iyi nefes aldığımı fark ediyorum.

"Yap şunu." Cole beni izliyor, bakışları hâlâ açık. Çenemi sıkıyorum. "Yapabileceğimi sanmıyorum."

"Al." Cole beni dizlerimin üzerine itiyor, bıçağı elime tutuşturuyor ve kendine doğru çekiyor.

"Hayır." Çekmeye çalışıyorum. Bu çok yanlış. Onu incitmek istemiyorum.

Cole tutuşunu nazik ama sıkı tutarak bıçağı diğer kesiğinin hemen altındaki deriye yönlendiriyor.

Kalbim küt küt atıyor. Kahretsin, onu incitmek istemiyorum.

Cole ellerimizi ve bıçağı kalçasına bastırıyor ve aleti sarsılıyor.

Bakışlarımı onunkilere çeviriyorum ama su yüzüme dökülüyor ve göremiyorum. Bir an boğuluyorum, nefes alamıyorum.

"Sakin ol, Jo. Sadece ne yaptığımıza bak."

Cole nazik bir sertlikle elimi bastırıyor ve sürükleyerek bıçağı derisine saplıyor. Kan hemen fışkırıyor, su spreyinin altında sıçrıyor ve derisini yıkıyor.

Cole baş döndürücü bir sesle inliyor ve aleti tekrar sarsılıyor, gözlerimin önünde sertleşiyor.

Cole bıçağı kaldırıyor, sonra elini benimkinden çekiyor. "Aferin kızıma. Şimdi tekrar yap."

"Cole," vücutundan aşağı süzülen kanı izliyorum.

"Siktir, Jo." Cole ellerini saçlarıma gömüyor. "İyi hissetmeme yardım et. Lütfen."

Sesindeki yalvarıştan nefret ediyorum. Sesi kırık geliyor.

Bıçağı tekrar Cole'un tenine doğru kaldırıyorum ve çıkardığı inilti rahatlama ve ihtiyaçtan kaynaklanıyor. Derisini delecek kadar bastırıyorum.

"Daha sert," diye homurdanıyor Cole.

Ben de öyle yaptım. Ona doğru bastırıyorum, bıçak derisini keserken zorlukla direniyor.

"Siktir, Jo! Evet. Aferin kızıma." Parmakları acı verecek kadar geriliyor. Aleti sallanıyor, şişmiş ve sertleşmiş.

"Tekrar."

Tekrar yapıyorum, bu sefer daha az tereddüt ediyorum ve Cole'un vücutu titriyor. Çıkardığı alçak hırıltı ilkel ve ısrarı doğrudan çekirdeğime gönderiyor.

"Şimdi yala onu." Cole başımı kalçasına doğru salladı. "Yala onu, yaramaz kız. Her yerinde olmak istiyorum, ağzında, saçlarında ve gözlerinde." Cole yüzümü bacağındaki kanın içine itiyor. "Kafanın içinde, vücutunda, lanet kalbinde olmak istiyorum. Tanrım. Sikimi ağzına al."

Klitorisim zonkluyor ve ondan uzaklaşmaya çalışıyorum. Bana izin vermiyor. "Devam et. Benim yaramaz kızım ol."

Kanını yüzümde hissediyorum. Kaygan, sıcak ve yoğun. "Cole..." "Çık kafandan," diye hırılıyor Cole, yüzümü ona öyle sert çarpıyor ki Bakırın tadını alıyorum. "Bırak beni, Jo." Sonra daha yumuşak bir tonda ekliyor, "Lütfen."

Beni etkileyen son lütfen. Dilimi çıkarıyorum, önce tereddütle yalıyorum, yoğun kan hemen ağzıma doluyor. Cole yüksek sesle inliyor, kalçalarını bana doğru sarsıyor. Daha sert yalıyorum, ondan daha fazla tepki alıyorum, kanını ve tenini tadıyorum. Tadı su, bakır ve ter gibi.

Bu onu daha da çılgına çeviriyor. Cole bir eliyle saçımı bırakıyor, diğer eliyle de öfkeyle kendini sarsıyor. Dilimi kesikler boyunca sürüklüyorum ve dilimin altında daha fazla kabuk hissediyorum. Kalçası altımda titriyor.

"Daha fazla. Lütfen," diye yalvarıyor.

Güç başıma gidiyor ve tenine doğru inliyorum. Cole'un tepkilerinden zevk alarak daha sert yalıyorum. Yaptığım her harekete karşı çok hassas. Sonra elini sikinden çekip kendim yakalamak için uzanıyorum ve yavaşça, çok yavaşça okşuyorum.

"Tanrım, kadın." Cole kalçalarını bana doğru savurdu. "Benimle dalga geçme."

"Ne?" Bıçağı dikkatlice düşün zeminine koyup bizden uzaklaştırıyorum ve diğer elimi karnında gezdiriyorum. Cole kayıyor ve su başımdan aşağı yağıyor.

Bir an panikledim. Ama nefes alıyorum. Ben iyiyim. Kontrol bende. İstersem bunu durdurabilirim.

Cole beni bekliyor. Onu tekrar okşamaya başladığımda, sikini elime doğru sallayarak bir nefes veriyor. "Ne iyi bir kız."

"İstediğin bu mu?" Dudaklarımı kesiklerden birinin üzerine kapatıyorum ve emiyorum. Olabildiğince çok kanı ağzıma çekiyorum, sonra aletine doğru ilerliyorum ve üzerine tükürüyorum.

Cole titriyor, aleti seçiriyor. "Lanet olsun, edepsiz kız. Aynen böyle."

Kesiklerine geri dönüyorum, bir ağız dolusu daha sürüklüyorum ve sonra aletin üzerine tükürüyorum.

Dudaklarımı sikinin etrafına kapatıp emiyorum. Onu boğazımın derinliklerine çekiyorum, coşkuyla yalayıp yutuyorum.

Başımı kaldırdığımda Cole'un başını geriye attığını ve tüm vücudunun gergin olduğunu görüyorum. "Kahretsin Jo, boşalacağım."

Onu ağzıma çekiyorum ve boğazımı onun etrafında gevşetiyorum.

Cole boşalıyor, siki bana doğru sarsılıyor, döller boğazımdan aşağı fişkırıyor. Hepsini alıyorum, onu emiyorum, işi bitene kadar bekliyorum, sonra onu bırakıyorum ve ucunu yalıyorum.

Cole titriyor, duşu kapatıyor, sonra elini boynuma, çenemin altına doluyor. Beni yukarı çekiyor ve görmeye alışık olmadığım bir yumuşaklıkla gözlerimin içine bakıyor. Cole'un mavi gözleri gözlerimi arıyor, sonra alnıma bir öpücük konduruyor. "Kanımla kaplandığında çok güzel görünüyorsun."

Dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

"Tanrım," diye fısıldıyor Cole, başparmağıyla yanağımı okşuyor.

Banyonun dışından isminin bağırıldığını duyuyorum ve sırıyorum. Ayağa kalkmama fırsat kalmadan kapı çarparak açıldı.

"Cole! Jo kaçtı..."

İkimiz de dönüp Jayden'ın nefes nefese kaldığını gördük. Bizi içeri aldı ve doğruldu. "Oh."

"Hey," diye omuz silkiyorum.

"Sana ne oldu böyle?" Jayden yüzünde alarm ifadesiyle duşa doğru ilerliyor.

Göz kırpiyorum. Ne demek istediğinden emin değilim.

"Sadece takılıyordum." Cole duşun zemininden bıçağı almak için eğilir.

"İyi misin?" Jayden yüzümü tutup bir o yana bir bu yana çeviriyor.

Oh lanet olsun. Kan. Dudaklarımı yaladım. "Ben iyiyim."

"Bu da nereden çıktı?" Jayden çılgınca parmaklarını yüzümde gezdiriyor.

"O benim," diyor Cole.

Jayden beni aramaya devam ediyor ve bir şey bulamayınca bakışlarını yavaşça Cole'a çeviriyor.

"Cole." Ses tonunu öfke dolduruyor. "Tanrı aşkına, yeter. Ver şu bıçağı bana."

Cole onu Jayden'dan uzakta tutuyor. "Sonuna kadar sik, Jayden."

Jayden hırlıyor ve ben ayağa kalkmak için mücadele ediyorum. Cole bıçağı tutmayan eliyle kalkmama yardım ediyor ve dışarıdan gelen soğuk hava soğuk giysilerimin etrafından içeri doluyor. Nefesim kesiliyor.

İki adam da göz kamaştırıcı bir maçın içinde yakalandı.

"Yemin ederim, o bıçağı bana verene kadar bu banyodan çıkmayacağız."

Su kesilince Cole'un bacağındaki diğer yara izlerini görebiliyorum ve yaşadıklarından dolayı kalbim sıkışıyor. Bakışlarımı ona doğru kaldırıyorum.

"Neden umursuyorsun ki?" Cole'un çenesi gergin. "Kendimi öldürmeye çalışmadığım çok açık."

"Çünkü, lanet olsun! Sen benim küçük kardeşimsin dostum; bunu yapmaman gerekiyor." Jayden sertçe yutkunur.

Cole gözlerini kısar, vücudu sertleşir. "Pat'i öldürdüğümde senin küçük kardeşin miydim? Hmmm? Peki ya Sage'i kaçırmaya yardım ettiğimde? Ya da Jo gitmeye çalıştığında onu avladığımda? Dur. Denemeyi. Denemeyi. Bebek. Bana." Cole şimdi kaynıyor.

Lanet olsun. Kahretsin, Pat'i mi öldürdüler?

Gözlerimi kırıştıırıp önümdeki katillere bakıyorum. Kalp atışlarım hızlanıyor ama korktuğum için değil. Tam tersi. Klitorisim zonkluyor. Derinlerde bir yerde, onu öldürdüklerini biliyordum. Başkaları da olsaydı şaşırmazdım.

Aklıma aptalca bir şey geliyor. Neden teklif ettiğimden emin değilim ama elimi Cole'a uzatıyorum. "Bıçağı bana ver. İkiniz anlaşımadığınız için bende kalacak."

İki adam da bana baktı. Bir kaşımı kaldırdım ve elimi uzattım.

Sonunda Cole harekete geçti. Bıçağı avucuma koyuyor, parmaklarımı sapın etrafına kapatıyor.

Oda hareketsiz. Jayden beni izliyor, Cole Jayden'ı izliyor ve bakışlarım aralarında gidip geliyor. Bu gerçekten olacak mı?

Birkaç dakika gergin bir sessizlik olur. Sonunda Jayden bir nefes verir ve elini saçlarında gezdirir. "Tamam ama beni kesmeye alışma Jo. Böyle şeylerle işim olmaz ve seni eşek sudan gelinceye kadar döverim."

Cole bana göz kırpmıyor. "Benim üzerimde deneyebilirsin."

Jayden bana bir havlu fırlatıp kapıdan çıkarken, "Onu öldüreceğim," diye mırıldanıyor.

"Bunu yapmak için bıçaktan başka bir şey seçmen gerekecek," diye homurdanıyor Cole, sonra başımın üstüne bir öpücük konduruyor. "Hadi seni temizleyelim."

MISAFIR ODASINDA YATMAYA HAZIRLANDIK. YATAĞA UZANDIM, ve rahatlama beni yıkıyor. Yolda geçen onca günden sonra bir yatakta olmak çok iyi hissettiriyor. Jayden, Cole'un peşinden geliyor ve kapıyı bir tıklamayla kapatıyor. İkisi de yorgun görünüyor, gözlerinin altında koyu halkalar var. Duştan beri birbirleriyle tek kelime konuşmadılar.

Ben de yorgunum. Yorgun ve ıslak saçlarımla üşüyorum. Jayden bana gömleklerinden birini giydirdi ve içinde yüzüyormuşum gibi hissediyorum. Onun gibi kokuyor ve içten içe buna bayılıyorum. Kolumu da yeniden giydirdi.

Cole bıçağı bana verdiğiinden beri elimden bırakmıyorum ve Jayden bana gözlerini deviriyor. Çocuklardan hiçbiri bakmazken bıçağı yastığının altına koyuyorum.

Çocuklar iki yanımda yatağa tırmanıyorlar. İlk başta bir şey deneyeceklerini düşünüyorum ama Cole beni kendine çekiyor ve kısa sürede nefesleri eşitleniyor. Tasma takmıyor olmak çok iyi hissettiriyor. Kısa süre sonra ben de uykuya dalıyorum.

"BURADA, ANNE." Yemek tepsisini annemin komodininin üzerine kaydurdım. Ama bu bir tepsi değil. Bodrumda bulduğum saklama kutularından birinin kapağı çünkü süslü bir tepsimiz yok.

Annem inliyor, hâlâ yar1 uykulu.

Heyecanımı el ve ayak parmaklarımdan uzak tutamıyorum ve aşağı yukarı zıplıyorum. Bu gece o gece! Annem beni yemek kursuna götürecektir ve ben bütün hafta heyecanlıydım. Normalde hiçbir konuda dramatik olmamaya çalışırım ama bu hafta heyecanlıyım. Aylardır bu kursa gitmek için yalvarıyordum ve şimdi göğsüm uçuyormuş gibi hissediyorum.

Minnettarlığımı göstermek için mükemmel haşlanmış yumurtanın nasıl yapıldığını araştırdım ve annem için yaptım. Mükemmel şekilde kızarttığım bir parça kızarmış ekmeğin üzerine koydum. Ayrıca mükemmel olgunluğa yeni ulaşmış bir avokadoyu dikkatlice dilimledim.

"Anne," diyorum kalkmayınca tekrar. İnliyor, gözlerini kırıştırarak açıyor. "Ne oldu?"

"Sana kahvaltı hazırladım." Kapağa tekrar baktım ve sırtıttım. Dışarıda bulduğum birkaç çiçeği bile onun için bir su bardağına koydum.

"Oh?" Annem oturuyor. "Benim için mi?" "Evet." İşliyorum.

Annem bana küçük bir gülümseme fırlatıyor ve uzun zamandır ilk kez onu gururlandırdığımı hissediyorum. Göğsüm garip, çarpınan bir hisle doluyor.

Annem uzanıp çatal bıçak takımını alıyor. Çatalını yumurtanın içine daldırmasını endişeyle izliyorum. Mükemmel olduğunu biliyorum çünkü bütün hafta alıştırtma yaptım ama yumurta sarısını delene kadar emin olamayacağım.

Yaptığında, tostunun üzerine buharlı bir su birikintisi halinde akar. Ne çok akıcı, ne de çok pişmiş.

Sırıltıyorum.

Annem bir ısırtık alıyor. "Çok güzel, tatlım!"

"Teşekkürler!" Kızardım. "Suyu dört dakikadan az bir süre kaynamaya bıraktım. Kendi başlarına pişirdiklerinde daha hızlı oluyor." Heyecanla doluyorum. Annem benimle gurur duyuyor. Sözlerimi tutamıyorum: "Gerçek hayattaki pek çok şefin yumurtayı doğru düzgün haşlayamadığını biliyor muydun? Aslında bunu yapmak gerçekten zor. Bir sürü farklı yol denedim, harcadığım yumurtalar için üzgünüm ama..." Annem telefonunu eline alıp gezinmeye başlayınca sözümü yarıda kesiyorum.

"Yani... evet."

Annem fark etmiyor; sadece telefonuna yazıyor.

Acı içime işliyor. Tabak orada duruyor, bir ısırtık alınmış. Dudağımı ısırdım.

"O neydi tatlım?" Annem kısa bir süre bana bakıyor, sonra tekrar telefonuna dönüyor.

"Hiçbir şey." Gözyaşlarımı tutuyorum.

O önemsiyor. Önemsiyor. Sadece

yorgun.

Annem odadan çıktığımı fark etmedi. Acı tüm göğsümü dolduruyor.

Beni önemsiyor. Beni seviyor. Önemsiyor.

Soğuk terler içinde, nefes nefese uyanımdım. Belimde ağır bir yük var. Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama ağırlık kıtıldamıyor. Kol beni tekrar Cole'un bedenine sürüklüyor ve sesi yatıştırıcı bir şekilde fısıldıyor, "Hey, Jo, hey."

Derin nefesler çekiyorum. Neyim var benim böyle? Sık rüya görmüyorum ama annemle ilgili rüyalar daha sık gelmeye başladı.

"Kötü bir rüya mı?" Cole elini saçlarımda gezdirerek fısıldıyor. "Evet," diye yutkunuyorum.

"Ne hakkındaydı?"

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Uh..."

Cole saçlarımla oynamaya devam ediyor, elini kafa derime masaj yapmak için yukarı kaldırıyor. Cevabımı bekliyor. "Jo?"

"Önemli bir şey değil." Doğrulamaya çalışıyorum ama Cole kolunu etrafımda sıkarak beni sert göğsüne sabitliyor.

Sesi alçak ve sıcak, "Söyle bana. Kimse seni korkutamaz, rüyalarında bile. Kimi öldürmem gerekiyor?"

Nefesim kesildi. "Annemi öldüremezsin."

Cole hafifçe sertleşiyor, sonra tutuşunu gevşetiyor ve saçlarımla oynuyor. Artık beni zorlamıyor, sadece parmaklarını saç çizgimde gezdiriyor ve beni ürpertiyor. Gözlerimi kırıştırıyorum ve keşke telefonum yanımda olsaydı diyorum. Kabus gördüğümde tamamen uyanmam gerekiyor, yoksa tekrar uykuya daldığımda tekrar sürükleniyorum.

Kafamı dağıtmak için çaresizce, "Ben şey yaparken sen ne yaptın..." diye soruyorum. Tereddüt ediyorum. Gittiğimde bahsettiğim için bana kızacak mı?

Cole'un vücudu büyük, sıcak ve benimkine karşı rahatlatıcı. "Sen yokken mi?"

"Evet."

"Bilirsin işte. Duvarlarda delikler açtım, etrafa bir şeyler fırlattım ve sosyal medyayı takip ettim." Cole gülüyor ama sonra sesi yumuşuyor. "Her günün her saniyesinde seni düşündüm."

Oda sessizleşiyor ve ben göğsümde çatışan duygularla yutkunuyorum. Söylediği şey çok boktan... ama aynı zamanda göğsümü ısıtıyor.

"Ne yaptın sen?" Cole beni rahatsızlığımdan çekip çıkararak soruyor.

"Ne yani, öğrenmedin mi?" Sanki işimin her alanına burnunu sokmakla ö v ü n m ü y o r m u ş gibi homurdanıyorum.

"Şey, evet." Cole kıkırdıyor ve beni sıkıyor. "Ama bunu senden duymak istiyorum. Takip etmenin sana vereceği çok şey var."

O aptal sıcaklık yine üzerime çöküyor. İnsanların umursamasından hoşlanmam berbat bir şey, "umursamaları" kocaman bir kırmızı bayrak olsa bile.

İç çektim. "Carissa'nın arkadaşı olan yaşlı bir kadına baktım. Onun için temizlik yaptım, yemek pişirdim ve kendi yapamadığı her şeyi yaptım."

"Pişmiş mi?" Ben ne yaptığını anlamadan Cole beni döndürüp yüzünü ona çeviriyor, başım kollarından birine yaslanıyor.

"Şşşt," diye susuyorum, Jayden'in kıpırdadığını duyuyorum ama yine de bir kıkırdamayı bastırıyorum. Karanlıkta Cole bana sırtıyor. "Bana ne pişirdiğini söyle."

"Bilmiyorum," diye geçiştiriyorum. "Her türlü şey. Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Jo, şu anda çok açım; eğer pişirdiğin her yemeği bana anlatmazsan, o kışını kırmızıya boyayacağım, sonra da doyana kadar seni yiyeceğim."

"Bu bir söz mü?"

Cole'un gözlerinde ısı parlıyor.

Ben de kendiminkini yuvarlayıp hafifçe doğruluyorum. "Jayden atıştırmalık getirdi-"

Cole beni geri çekip gözlerimin içine bakıyor. "*Senin* için açım Yemek. Özlemişim."

Cole'a bakıyorum. "Benim için denediğin tek şey Jayden'in boktan alışverişiyle bir araya getirebildiğim bazı boklar."

Cole dudaklarını yalıyor. "Çok lezzetliydi. Tekrar yapmanı istiyorum." "Daha iyisini yapabilirim."

Cole inliyor. "Benimle dalga geçme. Yerleşir yerleşmez, yani *dakika*, bana bir şey yapıyorsun."

Gözlerimi deviriyorum ama ağzıma bir sırtış yerleştiğini hissediyorum. "En sevdiğin yemek nedir?"

Cole sırtıyor, "Sen."

Ona hafifçe vuruyorum. "Ne demek istediğimi biliyorsun!"

Cole sessizce güler. "İyi. Senden başka..." Gözlerini deviriyor, sonra sesindeki açlığı duyar gibi oluyorum. "Stouffer'in lazanyası."

Gülüyorum. "Asla olmaz." "Evet!"

"Bu çok basit."

Cole omuz silkiyor. "Tamam, Bayan Şef. Standartlarınıza uyamadığım için üzgünüm.

Ne söylememi bekliyordun? Lanet olsun..." diye biraz arar.

Yine gülmekten kendimi alamıyorum. "Süslü bir şey bilmiyorsun, değil mi?"

Cole dramatik bir şekilde sırt üstü uzanıyor. "Ben mikrodalgada ve konserve yemeklerle büyüdüm. Beni dava et."

Ruh halim anında değişti. Yetiştirilme tarzının iyi olmadığını biliyorum. Böyle bir şaka yapmam duyarsızlıktı.

"Oh, hey." Cole bana baktı. "Bu bir şakaydı. Bana biraz en sevdiğin yemek."

Altımızdaki çarşafı karıştırıyorum. "Bilmiyorum."

"Hadi, söyle bana." Cole ellerinden birini benimkinin üzerine koyuyor. Gözlerinin içine bakana kadar bir süre sessizlik oluyor. İlğiden başka bir şey görmüyorum.

"Şey..." Dudağımı ısırıyorum ve düşünüyorum. Hangisi benim favorim? Seçmek çok zor. Pek çok farklı nedenden dolayı pek çoğunu seviyorum. Ama basit olanlara geri dönüyorum. "Mac 'n cheese?"

Cole sahte bir öfkeyle omzumu itiyor. "Ve sen bana basit mi diyorsun?"

Homurdanıyorum. "Normal türden değil! Ama bu da çok güzel. Benimkini özel yapıyorum."

"Anlat bana," diyor Cole. O kadar büyülenmiş görünüyor ki usulca gülüyorum. "Peynirimi kendim parçalıyorum ve tirbuşon erişte kullanıyorum. İçlerini sosla doldurmak daha kolay."

Cole dudaklarını yalıyor. "Satıldı. Tirbuşon erişte nedir?" Gülüyorum. "Normal olanlar gibi ama daha büyükler."

"Pişmiş gibi mi?"

"Evet! Ama kuru değil." Sadece bundan bahsederken bile açlık ve nostaljinin içimde dans ettiğini hissediyorum. "Buharlaştırılmış süt ve krema var ve kendi baharatımı karıştırıyorum. Çıtır çıtır, kremesi ve tel tel. Çok güzel." Düşüncesi bile ağzımı sulandırıyor. Kahretsin, bunu tekrar yapmak istiyorum.

Cole sessiz ve ben ona bakıyorum. Bana bakıyor, gözleri yumuşak. Sonra beni donduran bir şey söylüyor. "Herkesin sana neden aşık olduğunu anlıyorum."

Gözlerimi kırıştırıyorum, ağzım aniden kuruyor. Sessizlik uzayıp gidiyor. "Ne?" Kelime gıcırtilı çıkıyor.

Cole aniden yüzüme uzanıyor ve ben geri çekiliyorum.

"Sadece saçını düzeltiyorum, limon damlası," diyor usulca, saçımı

kenara fırçalayarak. "İnternette herkesin sana neden aşık olduğunu anlayabiliyorum. Sevdiğin şeyler hakkında konuştuğunda çok güzel oluyorsun."

Sertçe yutkunuyorum. Kendime rağmen göğsümde bir sıcaklık hissediyorum. Rahatsızlık da kontrol için savaşıyor. Daha önce hiç kimse böyle bir şeyi ima etmemişti ve ben ne yapacağımı bilmiyorum. Annem ve babam her zaman beni sevdiklerini söylerlerdi ama bunun hiçbir anlamı yoktu. Eski sevgililerim bunu hep dalgınlıkla söylerdi.

Tekrar yutkunuyorum ve usulca soruyorum: "Neden peşimden geldin?"

Cole'un boğazı yavaşça sallanır. "Çünkü seni istedim, Mary Jo Hall. Her zaman öyleydi."

Korku ve sıcaklık beni ele geçiriyor, kontrol için daha da sert savaşıyorum. Hiçbir şey söylemiyorum. Söyleyemem.

Cole'un yüzünde bir parça acı belirir ve "Neden saklandın?" diye sorar.

Karanlık tavana bakıp Jayden'ın nefes alışını dinliyorum. "Çünkü korkuyordum."

"Neyin?"

Midem sıkışıyor ve sessizlik uzuyor. Sonra usulca, çok usulca fısıldıyorum, "Bu."

Cole sessiz. Sonunda ona bakacak cesareti bulduğumda, dikkatle beni izliyor. Gözlerindeki acıyı tekrar görüyorum ve yine keskin bir acı hissediyorum.

"Sen değilsin," diyorum çabucak. "Şey, bilmiyorum. Sanırım..." Aşağı bakıyorum. "Nasıl söyleyeceğimi bilmiyorum."

"Dene," diye fısıldıyor.

Nefes alıyorum. Söyleyemiyorum. Bunun gerçek olmamasından korktuğumu. Kazandığı anda sıkılacağı bir oyundan ibaret olduğumdan.

"Korkuyorum." Tüm söyleyebildiğim bu.

Cole usulca elimi tutuyor. "Seni asla incitmeyeceğim, Jo. Önemli olan yerde değil." Uzandı ve göğsüme dokundu. "Burada olmaz."

Çarşafılara bakıyorum.

"Bana bak," diyor Cole, sesi sert. Başımı kaldırıyorum. Cole'un gözleri yumuşuyor. "Senden asla bıkmayacağıma söz veriyorum. Eğer bıcarsam, yastığının altındaki bıçağı bana saplayabilirsin. Ben yalancı değilim, Jo. Sen ilgilendiğim ilk kadınsın."

"Neden?" Sesim yumuşak çıkıyor.

Cole'un bakışları bir an için uzaklaşıyor, sonra tekrar bana dönüyor. "Çünkü seni görüyorum, Jo. Gözlerinin içine baktığımda *seni görüyorum*. Ateşi ve cesareti olan bir kız görüyorum. Ona verilen her sevgi kırıntısı için savaşmak zorunda kalan birini. Tüm bunlara rağmen hala komik ve şımarık olan birini. Ve sana baktığımda biraz da kendimi görüyorum." Cole boğazını temizler.

Bir sonraki adımda ne söyleyeceğimi düşünürken sessizliğe gömülüyoruz.

Çok hızlı bir şekilde savunmasız hale geldik ve bu beni korkutuyor.

Cole sanki aklımı okuyormuş gibi elimi sıkıyor ve sonra bırakıyor. "Hey, bu kadar yastık muhabbeti yeter. Kalkıp bana o muhteşem peynirli makarnayı yapmak istemiyorsan, hadi uyumaya geri dönelim, olur mu?" Cole kolunu bana doluyor ve beni kendine çekiyor.

Onun içine yerleşiyorum, önce sertleşiyorum ama yavaş yavaş gevşiyorum. İkimiz de bir süre öylece uzandık ve sanırım Cole uyumaya gitti. Belli belirsiz bir ses duyduğumda uykuya dalıp çıkıyorum: "Seni dünyanın öbür ucuna kadar kovalayacağım Jo. Lütfen benden saklanmayı bırak." Sonra, daha yumuşak bir sesle, "Sana ihtiyacım var."

YEDİ YAŞINDA

"PEKİ, EN SEVDİĞİN OYUN HANGİSİ?"

Pat'e bakıyorum. Bizi balığa götürdü ve nehrin kenarına yerleştik. Annemin arkadaşı ve daha yeni tanıştık ama bana karşı çok iyi davranıyor.

Bobber'ımı izliyorum. "Tetris'i severim. Ama pek sık oynamam."

"Öyle mi?" Pat'in salyangozu bir an için batıyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor. "Evet." Oltamı sarıyorum ve tekrar atıyorum.

"Neden olmasın?"

Ona bakıyorum. Israrcı biri. Daha önce hiçbir yetişkin bana bu kadar ilgi göstermemişti.

"Benim Gameboy'um yok."

"Oh! Sanırım bunu düzeltebiliriz."

Sessizce bobber'ımı izliyorum. Annem bana hep böyle şeyler söyler. Asla ciddi olmadığını öğrendim.

Bir süre daha balık tutuyoruz, ikimiz de bir şey yakalayamıyoruz ama huzurlu bir ortam. Pat benimle hayatım, okulum ve arkadaşlarım hakkında konuşuyor. Sonra beni markete götürüyor ve bana bir Gameboy alıyor.

"Seni seviyorum Jayden," diye kıkırdıyor başımı okşarken.

Gerçek olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum.

Bunun ne kadar güzel olduğuna inanamıyorum. Uzun zamandır ilk defa kalbim ısınıyor. Belki bundan sonra her şey yoluna girecek.

GÜNÜMÜZ

Cole ve Jo uyuduktan uzun süre sonra tavana bakıyorum. Kelimenin tam anlamıyla burada yatarken sanki bir mil koşmuşum gibi soğuk terler içindeyim.

Fısıltıyla yaptıkları tüm konuşmaları duydum. L kelimesi ortalıkta dolaşıyordu ve bu beni hasta etti. Jo ona güveniyor. Yani, tam olarak değil, ama güvenecek. Güveneceğini biliyorum. Cole ısrarcı değilse hiçbir şeydir.

Bu iğrenç bir şey.

Nefes nefese yuvarlandım. Benimle asla böyle konuşmaz. Neden konuşmadığını biliyorum. Ben Cole gibi değilim. Olamam da. Onu yakından izlemiş olsam da yumuşak olmak benim doğamda yok. Yaptığı her videoyu ezberledim ki satır satır tekrarlayabileyim. Yapmayı en sevdiği şeyin peynirli makarna olduğunu biliyordum. Morali bozuk görüldüğünde ramen videolarının arasında hep bununla ilgili videolar yapardı.

Lanet olsun, yumuşuyor olabilirim. Yumuşak olamam. İnsanlar yumuşak olduğunda, incinirler.

Bir damla terin alnımdan aşağı süzüldüğünü hissediyorum ve yorganı üzerimden atıp yataktan kalkıyorum.

Cole ve Jo fısıldaşmaya başladıklarında kaçmak istedim. Savaşmak istedim. Elimi Jo'nun ağzına sokup onu susturmak istedim. Ama yapmadım. Donup kaldım,

Onları dinlerken hareket edemiyordum. Sıkışıp kaldım. Donmuş. Kapana kısılmış. Tüm hayatım boyunca olduğum gibi.

Bunu düşündükçe kalbim hızla çarpıyor ve içimde sıcak bir öfke kıvılcımları çakıyor.

Neyim var benim böyle? Bir ileri bir geri yürüyorum. Uyumak istiyorum. Uyumam gerekiyordu. Birkaç gün önce Jo'yu aldığımızdan beri pek uyuyamadım. Doğru düzgün düşünemiyorum.

Ama plan yapmam lazım. Nereye gideceğimizi ve oraya nasıl varacağımızı belirlemeliyim.

Belki bir duş beni uyandırmaya yardımcı olur.

Duşun faydası olmadı. Kafam hala sisli ve tek şampuan, yürüyen bir Bath and Body Works gibi kokmama neden olan aptal, çiçekli bir sabun. Kafamı daha da bulandırıyor.

Banyodan hışımla çıktığımda saat sabahın üçüydü. Daha önce bir dizüstü bilgisayar gördüğüm oturma odasına gidiyorum. Şifre korumalı. Marian'ın çantasını tezgahdan alıp doğum gününü buldum. İlk denemede çalışıyor.

Sırıyorum. Polis olarak çalışırken, insanların telefon şifrelerini onda dokuz tahmin edebilirdim. Eğer 1111 değilse, o zaman doğum günlerinin, sevdiklerinin doğum günlerinin ya da sosyal güvenlik numaralarının bir varyasyonuydu. Aptallar.

Dizüstü bilgisayarı yatağa geri getiriyorum ve karanlık internete girip ülkeden çıkış yollarını araştırıyorum. Ne arayacağımı bulmak bir dakikamı alıyor. Federallerin dark web'in her yerinde gezindiğini biliyorum, bu yüzden insanlar şifreli konuşuyor. Listelerin kendilerini takip etmek zor, ancak hizmetlerini listeleyen insanlar konumlarının reklamını yapmak istemiyorlar.

Konu seyahat olunca bu çok önemli.

Kafamın içinde dönüp durana kadar ekrandaki kelimelere bakıyorum ve doğru düzgün göremiyorum. Sanırım birkaç liste buluyorum ve satıcılara mesaj atıyorum. Üç yolcu için hepsi deli gibi Bitcoin istiyor. Sanki çaresizliğin kokusunu alıyorlar.

Bu lanet olası pis hırsızlar.

Ralph'ın düşündüğüm kadar parası olsa iyi olur, yoksa onunla silahımın ucuyla ilginç bir konuşma yapacağız. Sikim seğiriyor.

Evet, sanırım tam da ihtiyacım olan şey bu. Beni bu sisten uyandıracak küçük bir şiddet.

UYANDIĞIMDA JAYDEN YANIMIZDA DIZÜSTÜ BILGISAYARINI AÇMIŞ YATIYORDU. kucağında.

Başımı sallıyorum. O asla kapanmaz. Jo hayatımıza girdiğinden beri kapandığını sanmıyorum. Dürüst olmak gerekirse, Jo'ya kadar kendini tamamen yok edeceğini düşünmüştüm.

Yataktan kalkıyorum ve bilgisayarı yavaşça Jayden'dan uzaklaştırıyorum.

Dinlenmeye ihtiyacı var. Onu yataklı bir odaya kilitlesem bile dinlenmez. Uyuyabilir ama dinlenmez. En azından kapıya vurmaktan yumrukları kan içinde kalana kadar.

Jayden'ın gözleri faltaşı gibi açıldı. "Uyumaya devam et," diyorum.

"Saat kaç?" Jayden gözlerini kırıştırıp doğruluyor, gözleri kıpkırmızı. "Yedi."

Jo inliyor ve battaniyeyi başının üzerine çekiyor. Bu beni gülümsetiyor. Huysuz olduğunda çok tatlı oluyor.

"Ben kahvaltı getireyim. Sen yatakta kal."

"Ben kalkıyorum." Jayden battaniyeleri atar.

Başımı sallıyorum. Kendine yardım etmek istemiyorsa ona yardım edemem.

Mutfağa geçiyorum. Sessiz olduğu ve herkes uyuyor gibi görüldüğü için minnettarım. Annemi görmek istemiyorum. Kahretsin, ona böyle demem gerektiğinden bile emin değilim. Benim için hiç annelik yapmadı,

Sam için yaptığı gibi değil.

Göğsüm ağrıyor.

Aptal olmayı bırakmalıyım. Marian yıllar önce annem olmayı bıraktı, muhtemelen beni evden kovduktan hemen sonra. Otuz yıl oldu. Şimdiye kadar atlatmış olmalıydım.

Bir sürü yumurta yapmak için işe koyuldum. Nasıl iyi yapılacağını bilmiyorum ama Jo'nun atıştırma malikar ve fast food ile yaşamaktan bıktığını biliyorum.

Ralph'in ne zaman geri döneceğini ve onunla nasıl bir açt yakalayacağımı merak ediyorum. Onunla ilgili hatırlayabildiğim her şeyi hatırlamaya çalışıyorum, ama çocukluğumdan kalma bulanık bir anı. Onu bana bakarken çok yakaladım ama bana hiç dokunmadı ya da bir şey söylemedi - Pat gibi değil.

O tanıdık, hastalıklı his tekrar içime doluyor ve Jo'yu koruma arzum daha da artıyor.

Ama Sam... Bir şey yapıyor mu bilmiyorum ama tüm bu olanlar çok tuhaf. Ve bu sadece kıskandığım için değil. Öyle değil mi?

Dolapta biraz baharat buluyorum, soğan tozu bulduğumda sırtıyorum ve yumurtaların içine rastgele baharatlar atıyorum. Ben bitirene kadar insanlar etrafta dolaşmaya başlıyor.

Yiyecekleri odaya taşıdığımda Jo hâlâ yataktaydı. Yumurtaları dökmemeye çalışarak yanına uzandım.

"Wakey, wakey!"

Jo inliyor.

Kıkırdıyorum ve endişemin bir kısmı geçiyor. "Sana bir şey yaptım." Jo güzel mavi gözlerini kırarak açıyor. "Neymiş o?"

"Yumurta." Tabağı önünde gezdiriyorum. "Çırpılmış."

Oturuyor ve daha uyanık görünüyor. "Çırpılmış yumurtaya bayılırım." "Ama önce," diye soğan tozunu çıkardım.

Jo'nun gözleri büyür. "Ne?"

"Merak etme, seni onunla sikmeyeceğim. Bu seferlik." Ona göz kırpıyorum. "Tabii kafama vurmak istemiyorsan."

"Ver şunu bana." Jo tabağı kaptı.

Güzel bir hareketle bir çatal çıkarıyorum.

Jo küçük bir gülümsemeyle lokmayı benden alıyor. Bir ısırık alırken onu dikkatle izliyorum. Kendimi gerçekten korkmuş hissettiğim garip bir an var. Ki bu garip. Ben hiç korkmam. Ama hoşuna gitmesini istiyorum.

Bir an için Jo donakalır. Gözlerinde bir şey parlıyor. "Bunun içinde ne var?"

"Özel malzeme." Hiçbir fikrim yok. Dolapta ne varsa yumurtaların içine koydum. "Kötü mü?"

"Bu harika." Jo kıkırdıyor ve bana gülümsüyor. Ben de rahatladım.

Jayden yatağın yanından geçerken çiçek kokuları da peşinden gelir. Jo burnunu kırıştırır. "Parfüm mü kullanıyorsun?"

Düşündüm de, uyandığımda ben de kokusunu almıştım.

"Kapa çeneni," diye mırıldanıyor Jayden odadan çıkarken.

"Huysuz piç." Çatalı Jo'dan alıp bir ısırık alıyorum. Bunu yapar yapmaz neredeyse boğuluyordum. Lokmamı tabağa tükürdüm. Yumurtaların tadı acı ve bitkisel. Kesinlikle iğrençler.

Jo kahkahasını bastırmaya çalışıyor, yüzü kıpkırmızı oluyor. "Ne oluyor lan?" Öksürüyorum.

"Özel malzeme mi?"

"Siktir git," diye tabağı kaptım, biraz incinmiş ve utanmıştım. "Hey, ben beğendim." Jo elini koluma koydu.

Ondan uzaklaşıyorum, yanaklarım yanıyor.

"Hayır, ciddiylim." Jo yatakta öne doğru eğildi ve çenemden tutarak yüzümü kendisine doğru çekti. "Bunu benim için yaptın. Bu her şey demek."

Bakışlarını karşılıyorum, gülüp geçmeye hazırım ama samimi görünüyor. Yavaşça omuzlarımı düşürüyorum. "Keşke lanet bir şef tanısaydım."

Jo'nun gözleri parlıyor.

Gözlerimi ona dikiyorum. "Eğer bana gülüyorsan, cezalandırılacaksın."

Jo'nun gözleri parlıyor ve ağzı sıkı.

Kan aletime hücum etti. Oh, bu orospu şaplak yemek istiyor. Yüzümde yavaş bir sırıtış beliriyor.

Dirseklerinin üzerine düşmesini sağlayarak üzerine çıkıyorum. Başımı göğüslerinin arasındaki boşluğa bırakıyorum ve bir nefes çekiyorum. "Seni boğmamı ve ağlatmamı mı istiyorsun? Nefes n e f e s e kalırken o güzel yüzünü kıpkırmızı yapmamı mı?"

Jo'nun göz bebekleri büyüyor.

Banyo kapısı çarptı. Jo hafifçe sığılıyor ve ben omzumun üzerinden bakınca Jayden'ın odadan çıktığını görüyorum.

Jo boğazını temizler ve oturmaya başlar.

"Hayır, yapamazsın." Jo'yu boğazından tutup sıkıyorum. Gözleri benimkilere kayıyor ama şimdiden daha temkinli görünüyor.

Bir yanım Jayden'ı yumruklamak istiyor, bir yanım da Jo'yu daha önce bulunduğu noktaya geri getirmek istiyor. Mutlu olduğu zamanlara.

Jo oturmak için kıpırdanıyor.

"Sikeyim hayır." Onu yere yatırdım, battaniyeleri üzerinden yırttım ve Jayden'ın gömleğini yukarı çektim.

"Cole," diye soluk soluğa bağılıyor Jo ama amcığı çoktan benim için parlıyor. İçine dalıp onu yiyerek umutsuzca unutturmaya çalışıyorum. Onu tekrar mutlu etmeye çalışıyorum. Onun tekrar mutlu olmasına ihtiyacım var. Jo'nun mutluluğu uyuşturucu gibi ve ona bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var.

Jo, ben kalkmasına izin vermeden önce üç kez boşaldı. Nefes almak için çırpınıyor, gözleri sulanıyor ve yanakları kızarıyor.

Ona sırtıtıyorum.

Zayıfça gülüyor ve doğruluyor. "Lanet olsun."

Sırtıtıyorum. "Sana bir şey yapmanı söylediğimde benimle kavga mı etmelisin?" Tatlı tatlı gülümsüyor. "Kesinlikle."

Gülüyorum. Lanet olsun, bu lanet kadın için çıldırıyorum. Çenesinden tutup kendime çekiyorum ve dudaklarına sert bir öpücük konduruyorum.

Sonunda hava almasına izin verdiğimde Jo saçlarını düzeltiyor ve kapıya bakıyor. "Yani... sonsuza kadar böyle mi kalacak?"

İçimi çektim ve yanına uzandım. Jayden hakkında konuşmak istemiyorum. Anlaşmasının ne olduğunu bilmiyorum.

Jo, ben ona uyarıcı bir bakış atana kadar külotunu yukarı çekmeye başladı. Yavaşça durdu. Onun itaati sikimi olduğundan daha da sertleştiriyor. Ona ne söylemem gerektiğini tartışıyorum. Bu benim hayatım değil ama bazı şeyleri bilmezse ona asla güvenmeyeceğinden korkuyorum.

Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum. "Jayden... güven konusunda zor zamanlar geçiriyor.

Pat'ten beri hep
öyleydi." Sessiz
kaldı.

Nefes alıyorum.

"Yani bana güvenmediğini mi söylüyorsun?"

"Ne?" Ona bir bakış attım. "Yani, tam olarak değil. Kimseye tam olarak güvenmiyor. Eminim senin tekrar kaçmaya çalışacağını düşünüyordur." Ona bakıyorum.

Jo da bana bakıyor. "Yapmayacağımı söylesem bana inanır mıydın?" Kıkırdıyorum. "Hayır."

Sırtıtıyor. Bir süre sessiz kaldık. Sonra acı acı soruyor, "Benden nefret etmesi için ne yaptım?"

Göğsüm sıkışıyor. Ondan hoşlanmadığını mı düşünüyor? Onu ülkenin öbür ucuna kadar kovaladıktan, tüm enerjisini onu bulmaya harcadıktan ve tüm rutinini onun etrafında şekillendirdikten sonra mı?

Yutkunuyorum. Ama Sage'e karşı ne kadar dikkatsiz olduğunu bilmiyor. O gelene kadar kimseye ne kadar az değer verdiğini.

"Jayden kâbuslarında sıkışıp kaldı." Jo'nun beline dokunmak için uzanıyorum, elimi yumuşak teninde gezdiriyorum ve ne söyleyeceğimi düşünüyorum. "Sürekli onları yeniden yaşıyor. Senden hoşlanmadığından değil. Sadece... beyninde hayatta kalmaktan başka bir şeye yer yok."

Jo uzun süre bir şey söylemiyor. Ona baktığımda gözleri temkinli. "Hiç olacak mı?"

"Hiç ne, limon damlası mı?"

"Hayatta kalmaktan başka bir şey için yeriniz var mı?"

Yutkunuyorum. Onunla tanışana kadar ben de aynı şeyi merak ediyordum. Bir süreliğine, biraz umut olduğunu düşünmüştüm. Ama şimdi, davranışları beni endişelendiriyor.

Ama bunu ona söylemeyeceğim. Onun yerine, "Sanırım biraz yardımla olacak.

Ama bunu benden kabul etmeyecek." Sessizlik var.

"Pisliğin teki olduğun için olabilir mi?" Jo masum gözlerle bana bakıyor.

Gülüyorum ve ona bir yastık çarpıyorum. Tam bir velet. Ve bu yüzden onu seviyorum.

Ben hıyar değilim.

Belki de öyleyimdir. Ama benim velet bunu seviyor ve bu yüzden asla değişmeyeceğim.

COLE JO'YA YUMURTALARI VERDİKTEN SONRA ODADAN ÇIKTIM. ACIKMIŞTIM, Cole'un Jo için yaptığı yemeği yemeyi reddediyorum. Buna ihtiyacı var. Bu yolculukta yediği tek şey atıştırmalıklar oldu. Ayrıca, sevgi gösterileri midemi bulandırıyor.

Koridorda mutfığa girmek üzereyken bir erkek sesinin "Sam!" diye bağırdığını duydum.

Ralph'i mutfakta gördüm. Buzdolabının kapısını çarparak kapattı. Ralph benim boylarımda, geriye doğru taranmış gri saçları ve yaşına rağmen sıkı bir vücudu var. İyi görünüyor, bu yüzden hâlâ yalnız ev kadınlarına para karşılığı kur yapıyor.

"Sana daha kaç kere söylemem gerekiyor?" Ralph bağıyor. "Lanet evi soğutmuyoruz."

Omurgamdan aşağı soğuk bir şeyler süzülüyor. Arka planda bir shooter video oyununun sesleri patlıyor.

Ralph mutfak adasına bir şeyler fırlatırken, "Belki de şu lanet oyun dikkatimi dağıtıyordur," dedi.

Tüm kaslarım kilitleniyor ve içimi mide bulandırıcı bir his kaplıyor. Kafamın içindeki ses bana kaçmam, savaşmam, kaçmam için bağıyor.

Ama yapamıyorum. Orada duruyorum, donmuş, bakıyorum.

Oyunun sesi daha da yükseliyor, silah sesleri kulaklarımda çınlıyor.

Yürü, Jayden.

Ama sanki bedenim çimentoya saplanmış gibi, zihnim buradan başka bir yere koşmak istiyor. Tıpkı benim gibi.

Tıpkı tüm hayatım boyunca olduğum gibi.

Başımı şiddetle sallıyorum. Benim neyim var böyle?

Zayıf. Lanet olası zayıf! Nefret kalbime yerleşiyor. Pençelerini içime geçiriyor ve görüşümü ele geçiriyor.

Ben zayıf değilim.

Mutfağa girdim, kanımda öfke dolaşıyordu. Ralph mutfak masasında bir kase mısır gevreği yiyordu. Yukarı baktı.

"Hey, Ralph," sesim sert. İstedğimden daha sert ama elimde değil. Kanım alev alev yanıyor. Bu durumu doğru bir şekilde idare edebilmek için sakın kalmam gerekiyor ama vücudumu rahatlatamıyorum.

Ralph yüzümdeki ifade karşısında yarım saniye donup kalıyor, sonra kendini toparlıyor. "Selam Jayden. Marian dün gece içeri girdiğinizi söyledi."

Yanımdaki sandalyeyi çekip arkama yaslanıyorum ve ellerimi titrememesi için başımın arkasına koyuyorum. Öfke tenimi ısıtıyor.

"Yolculuğunuz iyi geçti mi?" Ralph bir ısırık daha alıyor, vaizlerin yaptığı o sahte yumuşak sesi kullanıyor ve ben bundan nefret ediyorum. Bu yılanın yumuşak bir tarafı yok.

"Neden burada olduğumuzu sana söyledi mi?" Göz kapaklarımın yarıya kadar kapanmasına izin veriyorum ama tek görebildiğim o kaşığı burnuna sokmak ve beynini içeriden kazımak.

Tanrım Jayden. Kendini kontrol et, yoksa her şeyi mahvedeceksin.

Ralph rahat davranmaya çalışıyor ama yemek yemeyi bıraktı ve belime bakıp silah olup olmadığını kontrol ediyor. Bu beni heyecanlandırıyor.

Yani korkmuş. Şirinmiş.

"Evet," dedi Ralph, "biraz paraya ihtiyacın olduğunu söyledi." Biraz mı? Ona bir bakış fırlattım.

Ralph, Sam'in oyun oynadığı oturma odasına bakar. "Size yardımcı olabilirim. Tanrı bize iyi davrandı."

Kaşımı kaldırıyorum. "Tanrı senin porno geçmişini onaylıyor mu, Ralphy?"

Ralph tamamen hareketsiz kaldı. Kirpiklerini bile kıpırdatmıyor; sadece kara gözleriyle bana bakıyor. Sonra bir şey kırılıyor ve bir kahkaha atıyor. "Beni bir an için yakaladın, Jay." Gülmeye devam ederek başını sallıyor.

Soğukkanlılığımı koruyorum. Dün gece porno geçmişini bulmaya çalıştım. Tüm bilgisayar tertemizdi. Ki bu garipti. Bir şeylerin peşinde olduğunu biliyorum. Telefonunda olmalı.

"Gördüğüm kadarıyla hâlâ şaka yapabiliyorsun." Ralph gülmeye devam eder.

Ona bakıyorum. Hayatımda bir gün bile şaka yapmadım. Ralph gergin ve soğukkanlı davranmaya çalışıyor.

Ralph onun dizini okşar. "Seni görmeyeli bu kadar yıl olduğuna inanamıyorum! Lisede olmalıydın."

Zayıfken. Beni zayıf olduğum zamanlardan tanırdı.

Cevap vermiyorum. Alnının ters çevrildiğinde nasıl görüneceğini görmek istiyorum. Kafatası beyninden temiz bir şekilde ayrılır mıydı, yoksa hala bağlı parçalar kalır mıydı?

Eğildim, ellerim titriyordu. Yapmak istediğim şeyi yapmak yerine, Ralph'ın mısır gevreği kasesini kapıp kendime doğru sürüklüyorum. Ralph ile göz teması kurarak kaşığı alıyorum ve bir ısırık alıyorum. Tadını alamıyorum; ağzım otomatik pilotta hareket ediyor.

Ralph beni izliyor.

"Hmm, vıcık vıcık." Ayağa kalkıyorum. "Bunu daha özel bir yerde konuşalım, olur mu?"

Daha fazla kendimi tutabileceğimi sanmıyorum.

Ralph hareket etmek yerine sandalyesinde arkasına yaslanır. "Babana olanları duyduğuma üzüldüm."

Derimin altında anında bir sıcaklık oluşuyor. İnsanların ona babam demesinden nefret ediyorum. O benim babam değildi. Yumuşak bir öfke hakim oluyor ve odaklanma yerine kayıyor. "Evet, çok yazık. Başına her şey gelebilirdi." Kaşlarımı kaldırıp Ralph'a bakıyorum. Beni yakından izliyordu.

Bildiğini biliyorum. O aptal değil. Polislerin peşimde olduğunu biliyor.

Ralph başını sallar. "Bu kadar mesafeli olmanız çok yazık. Sam'i sır olarak saklamak istemedik ama Cole Marian'la ilişkisini kesti ve bunu ona söylemek için doğru zamanı bulamadık."

Gözlerimi kısıyorum. "Aramayı denedik."

"Yaptın mı? Lafı açılmışken, neden Cole'u çağırmıyorsun? Uzun zaman sonra onu tekrar görmek isterim." Ralph'ın gözbebekleri büyür.

Gördüğüm manzara karşısında, içimden kızgın bir öfke geçiyor. Sanki bedenimin dışından izliyormuşum gibi, yumruğumun havada uçtuğunu ve Ralph'ın suratına bir yumruk indirdiğini görüyorum. Tatmin edici bir şangırtı kopuyor ve Ralph yüzünü tutarak sandalyesinden düşüyor.

Canlılık beni dolduruyor. Ralph'ı takip ediyorum, tüm vücudum daha fazlasını arzuluyor.

Daha fazlasına ihtiyacım var.

"Ayağa kalk, Ralphy oğlum. Bir erkek gibi dövüş."

Ralph inliyor. Başında duruyorum, titriyorum. Ellerini yüzünden çekip benimle dövüşmesini istiyorum. Lanet olsun, belki bir yumruk atar ve işi eğlenceli hale getirir.

Ralph geri çekilir, hâlâ yüzünü kapatmaktadır. "Ne... ne oluyor?" Oh, kaçma. Daha fazlasına ihtiyacım var.

Ralph ayağa kalkmak için ellerini indirdiğinde, burnundaki kırmızı kan izini görüyorum. Ayağa kalkıyor, titriyor, kaçmaya çalışıyor.

Ona doğru hamle yapıyorum ve bir korkak gibi geriye doğru düşüp mutfak sandalyesine takırdarak çarpıyor.

Oturma odasında, Sam kanepenin üzerinden bizi izliyor.

Ralph'in yüzüne bakıyorum, sesim kısık, "Dövüş benimle, Ralph. Benimle dövüş ki oğlun senin korkak küçük bir sürtük olduğunu düşünmesin."

Ralph'in gözleri nefret ve korkuyla büyümüştür.

"Belki de öyle olmasını istiyorsundur." Burnumdan bir nefes çekiyorum, kanı kokluyorum. Tenim yanıyor. Ralph'in Pat gibi olmamasına imkân yok. Cole ve benim tacize uğradığımız yaşlarda bir çocuğu evlat edinmemiş olmasına imkân yok. "Seni zayıf görmesini istiyorsun. Çocuk gibi davranırsan seni daha çok becermek isteyeceğini düşünüyorsun."

Ralph, "Bekle," diye kekeliyor.

Ralph'ı tekrar yumrukluyorum, öfke kanımda kükrüyor. Eğer Cole'a dokunursa, iç organlarını göt deliğinden söküp atacağım. Görüşümün üzerine bir sis çöküyor ve ona tekrar vurmak için elimi kaldırıyorum.

Hayal meyal, omzumda bir elin beni geri çektiğini hissediyorum. Dönüyorum ve o kişiye doğru savruluyorum.

Cole eğildi, darbemden kaçtı. Hemen bir elini göğsüme vurarak beni geriye savurdu. "Sakin ol, dostum."

Nefes almak için çırpınıyorum ve ona saldırmak istiyorum. Beni durdurmaya nasıl cüret eder?

Cole önce Ralph'a sonra da bana baktı. Gözlerinin etrafında bir gerginlik var. "Bana tüm eğlenceyi bensiz yaşayacağını söylememiştin."

Ayak parmaklarımın üzerinde zıplıyorum. Pus hafifliyor. Gitmesini istemiyorum. Ralph'i öldürmek istiyorum. Yüzünü yere çarpmak. Çığlıklarını dinlemek.

Cole kanepede duran Sam'e bakar. "Gidip konuşalım,

Ralph. Önce Sam'e iyi olduğunu söyle."

Ralph burnunu siler, öfkesi yüzünde parlar. "Ne oluyor lan?

Bu adam çıldırmış! Polis çağırın!"

Kör bir öfke içimi parçalıyor. Polisleri arayıp Jo'yu götürtmeyecek. Cole göğsüme sert bir el koydu. Bir çapa gibi hissettiriyor. İstemediğim bir çapa. Beni aşağı çekiyor.

"Eğer oynayacaksak, doğru şekilde oynayacağız." Cole yaklaştı ve tısladı, "Çocuğun önünde olmaz, güt herif."

Sallıyorum. Oh, oynayacağız. Ve bunu doğru şekilde yapmaya hiç niyetim yok.

COLE BIZE BIRAZ DAHA YIYECEK GETİRECEĞİNİ SÖYLEDİĞİNDE

eşofmanını giyip onu takip ettim. Cole'u Jayden'ı yaşlı bir adamın üzerinden çekerken gördüm. Ralph olması gereken adamın her tarafı kan içindeydi ve Jayden öfkeden kuduruyordu.

Sıkıştım, tüm kanı içime çekiyorum, katılmalı mıyım yoksa kaçmalı mıyım emin değilim.

"Hadi gidelim." Cole kanayan Ralph'i bana doğru itiyor. Jayden da dönüyor ve benimle göz göze geldiğinde kara gözleri canlı, öfkeli ve perili. Hemen bir adım geri çekiliyorum.

"Neye bakıyorsun sen?" Jayden hırlıyor.

Zıplıyorum. Gittiği birkaç dakika içinde neler olmuştu? "Git," diye homurdanıyor Jayden.

Kanepenin arkasından dolanarak odamıza geri dönüyorum.

Adamlar peşlerinden geliyor, Ralph'ı önlerinden içeri itip kapıyı çarpıyorlar. Mobilyaların arasına karışmaya çalışıyorum.

Jayden benimle göz göze geldi. "Tasman nerede, kedicik?"

Ne? Diğer ikisine baktım. Ralph da benim gibi kaybolmuş görünüyordu. Ne haltlar dönüyor burada?

Jayden bana doğru adım atıyor ve ben geriye doğru kaçmaya çalışıyorum ama o beni boynumdan yakalıyor. Sıkılmış dişlerinin arasından hırlıyor, "Bana bir daha sordurtma."

"Bilmiyorum! Arabada mı?" Jayden'ın elini boğazımdan çekmeye çalışıyorum ama o beni bırakmıyor. Onun yerine çırpınışımlı izliyor, gözleri parlıyor.

onun elinden kurtulamadığım zaman.

"Diz çök," diyor Jayden, sonra beni yere yatırıyor. "Yoksa yerini mi unuttun, sürtük?"

Dizlerim sert bir çatırtıyla yere çarptı.

"Yarak düşkünü orospular tek bir yere aittir: ayaklarımın dibine." Aşağılanmışlık içimi yakıyor.

"Jayden," diyor Cole ses tonunda bir uyarı notuyla.

Jayden'a ters ters bakıyorum. Ondan nefret ediyorum. Ondan ve onun otoriter, pislik halinden nefret ediyorum. Hırladım, "Elbette, koca adam. Kendini daha iyi hissetmeni sağlayacak her neyse."

Jayden o kadar hızlı eğiliyor ki sanırım kafalarımız çarpışacak. "Sana biraz saygı öğretmek için seni burada sikmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Kimse benimle böyle konuşamaz ve ben kırmızı görüyorum. "Bir şeyi kanıtlamak için beni her yerde ve herkesin önünde becereceğin çok açık. Bil bakalım ne oldu? Sen sadece kendini düşünen bencil bir pisliksin."

Jayden'ın gözleri bir an parlıyor, sonra eli tekrar boğazıma dolanıyor.

"Jayden!" Cole havlıyor. "Buraya gel ve bana yardım et."

Jayden, Ralph'i ensesinden kavrayan Cole'a bakmadan önce bana bir saniye daha ters ters bakıyor. Jayden bana dönüp uzun uzun baktı. "Sakın kıpırdama. Beni duyuyor musun? Orada kalacaksın."

Gözlerimi ona diktim.

Jayden acımasızca sırtlıyor, sonra ayağa kalkıyor.

Ralph geri çekilir, elleri havadadır, Cole'dan kaçmaya ve odadan çıkmaya çalışmaktadır.

"Sorunun ne olduğunu bilmiyorum. Size istediğiniz her şeyi veririm," diye kekeliyor Ralph.

Jayden sinsice yatağın yanına gider ve oradan bir dizüstü bilgisayar alır. "Kanepe," diyor.

Cole, Ralph'i kanepeye itti. Tam Önüme.

Evet, siktir et. Ayağa kalkıyorum ama odadan çıkamadan Jayden dizüstü bilgisayarı yere atıyor ve beni saçlarımdan tutuyor. Hemen onunla dövüşmek için döndüm. Olabildiğince sert bir tekme atıp bacağına temas ediyorum ama irkilmiyor bile.

"Bırak beni, orospu çocuğu." Jayden'ın yüzüne pençe atmak için dönüyorum ama o beni kollarından tutup kendisinden uzaklaştırıyor. Sehpanın üstündeki çakıl tabanlı dekoratif çiçek kâsesini kaptığı gibi yere fırlatıyor. Küçük taşlar yere sıcıyor.

"Dizler, Jo."

"Siktir git!"

Jayden, "Kendin yaparsan daha az acır," diye uyarıyor.

Küçük kayalara bakıyorum. Jayden saçlarımı sıkıca kavırıyor ve gözlerimin dolmasına neden oluyor. Tekrar çırpınıyorum ve Jayden saçımı öyle sert çekiyor ki inliyorum. Sonra beni yere itiyor.

Bir taş sağ dizime saplanıyor ve içime bir acı saplanıyor. Nefesimi içime çekip kurtulmak için çabalıyorum ama Jayden bana doğru eğiliyor. "Hayır. Böyle lanet bir fahişe olduğun için cezayı çek."

Tıslıyorum. Taş acıtıyor ve derime batıyor. Tüm ağırlığımı sol dizime vermeye çalışıyorum.

"Şimdi." Jayden kocaman gözlerle bizi izleyen Ralph'a bakıyor. "Nerede kalmıştık?"

Ralph titriyor.

"Oh, doğru ya. İyi bir yardımsever olacak ve ihtiyacı olan kardeşinize yardım edecektiniz."

Jayden bana doğru eğilerek dizime daha fazla baskı uyguluyor ve ben de homurdanıyorum.

Cole Jayden'a sert bir bakış atar ve Jayden cevap vermez.

Dizim zonkluyor ama bu öfkemi azaltmıyor. Jayden, bilgisayarın başına geçen Ralph'a emirler yağdırıyor. Bu canavara yaklaşmaya çalışmayı düşündüğüme bile inanamıyorum.

Kalbim küt küt atıyor. Jayden eğilip kulağıma fısıldıyor, "Ah, kedicik. Yüzün kıpkırmızı olmuş. Cole'la yakınlaştıktan sonra her şeyi yapabileceğini mi sandın?" Saçımdan bir avuç tutuyor ve başımı geriye çekiyor. "Tsk, tsk. Aptal kız. Aptal, savunmasız kedi yavrusu. En çok neyi seviyorum biliyor musun?" Yüzüme doğru eğiliyor. "Kavga etmeyi bırakmayı bilmeyen kızları kırmak."

İçimde nefret parıldıyor. Neden bu kadar korkunç olmak zorunda? Gözlerime dolan yaşlar için saçımı sertçe tutuşunu suçluyorum.

Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Gardımı nasıl indirebildim?

"Jayden, yeter." Cole'un sesi sert geliyor.

Jayden saçımı bırakıyor ve ben öfke, utanç ve yalnızlık duyguları içinde yüzümü öne çeviriyorum. Korkunç bir şekilde ağlamak istiyorum.

Oh lanet olsun. Ağlayamam. Bunu yapamam. Dizim zonkluyor ve ona doğru eğiliyorum.

Acı, birazcık ağlama ihtiyacını bastırıyor.

Burada asla görülmeyeceğim. Tek istediğim bir şeylerin kırılması ve başka bir şey olabileceğini düşünecek kadar zayıfım.

Jayden'ın yaptıklarının geri kalanı bir bulanıklık içinde geçiyor. Bir ara Cole yanıma geldi ve usulca iyi olup olmadığımı sordu. Boş boş başımı salladım. Kaşlarını çatıyor ve yüzüme bakıyor. "Jo," diyor Cole uyarıcı bir ses tonuyla.

Ona bakamıyorum. Araştıran bakışları ödümü koparıyor. Dizimdeki acının ısırtısına yaslanıyorum. Bu beni ayakta tutuyor.

"Onu öldüreceğim," diye mırıldanıyor Cole. Beni hafifçe iterek dizimi kayadan kaldırıyor. Birden içimden panik geçiyor. Ona ihtiyacım var! Kahretsin, onu benden alma. Onu almak için çabalıyorum ama Cole bana doğru eğiliyor. "Burada oturmak zorunda değilsin ufaklık. Bırak bununla biz ilgilenelim. Git bir bardak su getir. Ben hemen geliyorum."

Gözümü kırıyorum ve görüşüm bulanıklaşıyor. Hay sikeyim. Onca çabadan sonra ağlamamak için gerçekten ağlayabilirim. Yüzüm yanıyor ve ayağa fırlıyorum. Jayden, bilgisayarda çalışan Ralph'in üzerinde geziniyor ama Jayden'ın bakışları benimkilere yöneliyor.

"Aklından bile geçirme," diye tersliyor Cole.

Buradan başka bir yere gitmem gerekiyor. Anahtarları ve eşyalarımı kaptığım gibi odadan çıkıyorum. Garajı bulana kadar evi körü körüne aradım.

Ve işte arabamız. Kilidi açana kadar anahtarlarla uğraşıyorum ve nefes nefese içeride oturuyorum.

Aptallık ettim. Bu asla işe yaramayacak. Aptalca davranıyordum.

İstenmeyen duygular beni boğuyor. Ben hiç istenmedim. Ne ailem tarafından, ne Kyle tarafından, ne de açıkça onlar tarafından.

Belki Cole tarafından, ama o Jayden ile bir paket anlaşma.

Ellerim titriyor. Bir şeyleri hissetmekten nefret ediyorum. Kontrolden çıkmaktan nefret ediyorum. Durması gerek. Durması lazım ki sonra ne yapacağımı düşünebileyim.

Gözlerim yanımda getirdiğim bıçağa kayıyor ve birden tek istediğim bıçağın ısırtığını tenimde hissetmek oluyor. Rahatlamayı hissetmek.

Bana yardım edebilecek tek şey bu.

Bıçağı aldım ve soğuk metali bileğime dayadım. Ellerim titriyor. Kesikten korktuğum için değil, içimdeki her şey çok sıkıştığı için. Sadece dışarı çıkmasını istiyorum. *Çıkması* lazım.

Bıçağı dikkatlice derimin üzerinde gezdiriyorum. Dilimin yanığı içime işliyor ve hemen rahatladığımı hissediyorum. İyi hissettiriyor. Babamla kavga ettiğim ve kanlı bir şekilde ayrıldığım zamanlardaki gibi. *Rahatlamış* gibi hissediyorum.

Neden bunu daha önce yapmadım ki? Başımı koltuğa yasladım.

Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Bıçağın ısırığından başka bir şey hissetmemek için bir dakika.
Sonra ne yapacağıma karar veririm.

DURAMIYORUM.

Öfkemi durduramıyorum. Öfkeyi. Kör gazabı. Artık neye kızdığımdan bile emin değilim ama duramıyorum.

Cole, ben onunla işimi bitirmeden Jo'nun buradan gitmesine izin verdi. Onu kovalamak yerine, Ralph'in yüzüne doğru eğildim. "Pornon nerede, hmmm? Geçmişini mi siliyorsun? Karanlık ağa mı girdin?"

Ralph sallıyor. Bitcoin'ini transfer ettirdiğim hesabı izliyorduk. Yeterince paramız olduğundan emin olmak için neredeyse tüm hesaplarını boşalttırdım, ayrıca gideceğimiz yere hazırlanmak için biraz daha para eklettim. Jo'nun direnci kırılana kadar onu kilitleyebileceğim güzel bir ev istiyorum.

Tanrım, çok uzun sürdü.

"Dur, bir şeyi kontrol edeyim." Cole bilgisayarını alır. "Jo nereye gitti?" Şak diye söyledim.

"Sakinleşiyor, ona bir dakika verin." Cole klavyeye dokunuyor.

Ona bir dakika bile vermek istemiyorum. Ona hiçbir şey vermek istemiyorum! Onu istediğim yere getirmiştım. Bunu gözlerinde gördüm ve Cole bunu mahvetti.

Onu kırdım. Onu kırdım.

Cole onu odadan kovarak zaten ona bir avantaj sağladı, ama bunu çabucak bozacağım. Onu uzaklaştıracak parayı bulduğumuza emin olduktan sonra, ona itaat etmeyi öğreteceğim.

Ellerim sabırsızlıktan titriyor. Ralph'e doğru döndüm. "Ver şu lanet telefonunu bana."

Ralph elini uzatırken titriyor. Öfke damarlarımda dolaşıyor. Beni sakinleştirecek bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Hiç porno araması bulamıyorum. Reddit, WhatsApp ve Snapchat'i bile kontrol ettim. Hiçbir şey yok.

Hayal kırıklığı içinde homurdanıyorum, sonra "Ekstralar" olarak etiketlediği bir klasörü arıyorum. Kik orada, ve ben onu neşeyle açıyorum.

Oh, bu aptal orospu çocuğu.

Mesajları incelediğimde, penis resminden başka bir şey bulamadım. Hepsi yetişkin. Birbirlerine kötü mesajlar gönderiyorlar.

Ralph kıpırdamadan oturuyor, önüne bakıyor. Telefonu yüzüne doğru itiyorum. "Bu da ne böyle?"

Ralph bir an için ona gösterdiğim şeye odaklanıyor ve yutkunuyor.

"Eee?" Ralph'in saçlarını kavrayıp başını geriye doğru çekiyorum.

"Bu... bir şey değil."

Bir kahkaha attım. "Gerçekten mi? Çünkü bana bir sürü sik gibi görünüyor."

Ralph tekrar titremeye başlar. "Lütfen... bu bir hataydı. Marian'a söyleme."

Telefonu tiksintiyle yere atıyorum. Ralph beni sıkıyor. Tıpkı Sage'in beni sıktığı gibi. Donup kaldı. Benimle kavga etmiyor, kaçmıyor, sadece donmuş.

Onu kırdım. Ve tek gereken yüzüne bir yumruktu.

Her şeyin anlamı olmalı ama zaferin içi boş. İçi boş. Onun teslimiyeti istediğim şey değil. Jo'nunkini istiyorum. Aslında, ona bir sonraki nefesimden daha çok ihtiyacım var.

Ayağa kalkıyorum.

"Lütfen," diye yalvarır Ralph. "O bilmiyor."

Ne kusmuk ama. Döndüm ve Ralph'in yüzüne bir yumruk indirdim. "Çocuk pornosu nerede?"

"Ne?" Ralph feryat ediyor. "Sen neden bahsediyorsun? Eğer istiyorsan, bende yok."

"Senin lanet pislliğini istemiyorum." Öfke içime işliyor ve bir yumruk daha atmadan önce düşünmüyorum. "Sam'e dokundun mu?"

"Sam?" Ralph çığlık

atıyor. Bir vuruş daha

yapıyorum.

"Bekle!" Çığlık atıyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum! Marian Sam'i evlat edinmek istedi, ben de devam et dedim. İyi görünüyor, biliyor musun?"

A

mutlu bir aile. Lütfen, ben sadece bir iş yürütüyorum." Ona bakıyorum.

Ralph hıçkırıyor. "Lütfen bana zarar verme." "Pat'le neden arkadaşınız?"

Ralph daha çok hıçkırır.

Kulağının dibine eğilip kıkırdıyorum, o irkilerek uzaklaşıyor.

"Neden?" "Sikiştik, tamam mı! Sikiştik." Ralph şimdi tamamen ağlıyor.

Donup kaldım. Beklediğim cevap bu değildi.

Cole kıkırdar. "Bu bizi Eskimo kardeşler mi yapar?"

Cole'a kötü bir bakış fırlatıyorum ve o da ellerini havaya kaldırıyor. "Bulduk." Bana bilgisayar ekranını gösterip cüzdanıma bakıyor. Bitcoin canlı olarak gösteriliyor.

Ralph'e dönüyorum. Ağlamaklı yüzünü bir rahatlama ifadesi kaplıyor.

"İşe yaradı!" Birdenbire Ralph'e ihtiyacım kalmadı.

"Bir şey söylemeyeceksin, değil mi?" Dekoratif bir yastık kapıyorum.

Ralph hoppa bir kahkaha attı. "Asla! Asla söylemem. Bu aramızda kalacak.

Teşekkür ederim, teşekkür ederim."

"Haklısın, öyle." Ralph'ı tutup sırtını kanepeye çarpacak şekilde itiyorum.

"Ne?" Gözleri açılıyor ama zamanında değil.

Yastığı Ralph'in yüzünün üzerine bırakıyorum ve tüm ağırlığımı ona veriyorum, dizlerimi Ralph'in göğsüne koyarak içindeki tüm havayı dışarı atıyorum.

Ralph çığlık atıyor, panikliyor, kollarını ve bacaklarını sallıyor. İyi bir darbe aldı, bu da beni daha da kızdırdı. Tüm ağırlığımı ona verdim.

"Tanrım, Jay," diye mırıldanıyor Cole.

"Onun polise kaçma riskini göze almak ister misin?"

"Elbette hayır," diye alay ediyor Cole. "Ama bu kadar deli görünmemeye çalış, olur mu? Bu sadece bir iş."

Homurdanıyorum. Lanet olsun, bu sadece iş.

Ama bir parçam kendimden nefret ediyor. Tepki veriyorum. Ben asla tepki vermem. Her şeyi düşünürüm. Ama duramıyorum. Duramıyorum amina koyayım.

Ralph iyi mücadele ediyor ama ben çok büyüğüm. Hareket etmeyi bıraktığında, bir daha nefes almamasını sağlamak için bir süre üzerine oturmaya devam ediyorum.

"Jo hangi cehennemde?" Şak diye söyledim.

"Nefes alıyor!" Cole hemen karşılık verir. "Ona çok sert davrandın, Jayden. Ben bile senden bıktım."

"Çok mu sert? Onu neredeyse yakalıyordum!" Parmaklarımı yastığın içine kıvırıyorum.

"Ona sahip olmaktan hiç bu kadar uzak olmamıştın, Jayden." Cole'un sesi tiksintiyle doluydu ve bana bakıyordu. "Bunların hiçbirisi için seni affedecek mi bilmiyorum! Artık seni tanıyamamaya başlıyorum." Yüzüme doğru adım atıyor. "Ve aslında, Pat gibi davranmaya başlıyorsun."

Kelimeler beni tam karnımdan vurdu. Dünyam durma noktasına geldi. Cole başını sallıyor ve uzaklaşıyor.

Pat gibi davrandığımı mı
düşünüyor? Öyle
davranmıyorum. Onun gibi
davranmıyorum.

Birdenbire, sabahtan beri olmadığım kadar öfkelen dim. Bu öfke ihanetle birlikte içimi yakıyor.

Bu ne cüret? Bu ne cüret?

Ralph'in bedeninden atlayıp peşinden gidiyorum. "Sakın benden kaçma."

Cole beni görmezden geliyor ve banyonun kapısını çarparak kapatıyor. Duraksıyorum, kapıyı kırmakla Jo'nun peşinden gitmek arasında donup kalıyorum. Donmuş.

Tekrar.

Lanet olsun! Kendimi koparıyorum ve yatak odasına doğru ilerliyorum. Jo'nun gitmeden önce buradan bir şey aldığını gördüm ve korkularımı doğruladım.

Anahtarları aldı.

Yüzümde yavaş bir sırıtma belirliyor. Bunun bedelini ödeyecek.

BARIŞ. GÜVENLİK.

Acı.

Sol bileğimi iki kez daha kestim ve her seferinde kaçışa daha da gömüldüm. Garaj kapısının açıldığını neredeyse duymuyordum.

Ama yapıyorum ve gözlerim açıldığında Jayden'in hışımıyla

Ben.

Paniğe kapıldım ve kilit düğmesine ulaşmak için çabaladım. Tam o sırada

Jayden kapıya ulaşır. Arabaya çarpıyor ve kolu tıkırdatıyor.

"Jo." Jayden'in sesi hafif boğuk ve yüzünde manik bir sırıtma var.

Kalbim hala çarpıyor.

"Jo, kapıyı aç," diye şarkı söylüyor Jayden.

Kendi kendime biraz güldüm. Lanet olsun. Ve şimdi bulduğum azıcık huzuru da mahvetti. Gözlerimi tekrar kapatmaya çalışıyorum.

"Jo!" Jayden'in sesini bir parça endişe kaplıyor. "Lanet olsun. Kan."

Jayden agresif bir şekilde kapı kolunu çeker.

Etrafıma bakındım, sonra ne demek istediğini anladım. Oh, kahretsin.

Bileğim. Kolumu göğsüme doğru sakladım. "Sorun yok."

"Ya bu kapıyı açarsın," diye homurdanıyor Jayden. "Ya da camı kırarım içeri."

Yüce Tanrım! Belli ki hiç dinlenemeyeceğim.

İnliyorum, "Ben iyiyim. Beni rahat bırak."

"Sanki iyisin de." Sesi arabanın kapısından geliyor olsa da, yine de kulağa tehlikeli geliyor.

"Git buradan, Jayden." Gözlerimi kapatıyorum ve başımı arkaya yaslıyorum.

Başımın yanında yüksek bir ses patlıyor. Gözlerimi açtım ve yumruğunu sallayan Jayden'a baktım. Pencereye vurdu. Göğsü kabarıyor, gözleri vahşi ve bir parça korku var.

"Kesikler derin değil, Jayden.

Tanrım." "Ondan değil."

"Ne oldu o zaman?" Gözlerimi ondan kaçırıyorum ve ön camdan boş boş bakıyorum.

Sessizlik. Uyumak istiyorum. Dinlenmek istiyorum. Bana zarar verecek insanlardan uzakta huzur istiyorum.

Jayden'ın sesi beni ürkütüyor, "Kendini kesmene izin yok." "Oh, bana zarar verebilecek tek kişi sen misin?"

"Aynen öyle," diye homurdanıyor.

Ne oluyor lan? Kendi kendime gülüyorum. "Evet, bana sahip olduğunu sanıyorsun." Jayden kolu tekrar öyle bir deniyor ki arabanın sallandığını hissediyorum.

Yumruğunu cama vuruyor ve kendime rağmen sıçırıyorum. Bakışlarının içime işlediğini hissediyorum. Kollarımdaki tüyler diken diken oluyor. Ama ona bakmayı reddediyorum.

"Senin hakkında her şeyi bilmenin sana sahip olmak olmadığını mı sanıyorsun?" Hırlıyor. "Tüm hayatımı sana uyacak şekilde düzenlemenin sana sahip olmak olmadığını mı düşünüyorsun? *Sana sahip* olmasaydım seni dünyanın öbür ucuna kadar kovalayacağımı *mı* sanıyorsun?" Jayden tüm arabayı tekrar sallar. "Kulübede bizim için koca bir hayat planlamıştım." Sesi daha da sinirleniyor. "Her şey olmadan önce."

Çenemi sıkıyorum. "Nasıl bir hayat Jayden? Cole ve beni dışarı ittiğin bir hayat mı? Duygularını sadece kızgın olduğun zamanlarda mı gösteriyorsun?"

"Henüz öfke görmedin."

"Lütfen," diye alay ediyorum. "Gördüğüm tek şey bu." Jayden sessiz.

Başımı salladım. "Beni öldürecek misin?"

"Ne?" Jayden bardağa doğru eğildi.

"Beni öldürecek misin?" Yavaşça soruyorum.

"Asla," diye yemin ediyor usulca.

Sadece başımı sallıyorum.

"Bana inanmıyorsun."

Gülüyorum ama komik değil. "Hissetmektense öldürmeyi tercih ediyorsun. Tabii ki sana inanmıyorum."

Sessizlik.

"Her fırsatta mücadele eden biri için büyük sözler."

İçimi yine öfke dolduruyor, sonra da çaresizlik. Neden bu konuşmayı yapıyorum ki? "Siktir git, Jayden. Benden bu kadar. Bırak da hayatımı huzur içinde yaşayayım."

"Ben bitti diyene kadar bitmez." "Bir sik yala."

"Benim tarzım değil."

Duygularım kabarıyor. "Senden nefret ediyorum!"

"Güzel. Nefretle çalışabilirim." Jayden kapı kolunu tıkırdattı. "Bunu açmak için beş saniyen var, yoksa kırarım."

"Cehenneme git."

"Tamamen planlayın.

Dört." "Beni yalnız

bırak."

"Üç."

"Jayden!"

Sesi tehlikeli bir şekilde alçalıyor, "İki. Kapıdan uzağa bak." "Siktir git!"

"Bir," diye hırlıyor. "Gözlerini kapat ve benden uzağa bak."

"Bir bok yapamazsın." Ama Jayden'ın geri çekilip eğilmesi beni korkutuyor. Tekrar ayağa kalktı ve arka cama bir şey çarptı. Paramparça oldu, camlar etrafa saçıldı. İçgüdüsel olarak eğildim.

"Seni uyarmıştım." Jayden uzanıp kapımın kilidini açıyor ve kapıyı kırıp açıyor. "Her zaman beni test etmek zorundasın, hmmm?"

Kaçmak için çabalıyorum ama iki kocaman, sıcak el beni omuzlarımdan kavrayıp arabadan dışarı çekiyor.

Dövüşüyorum, tekmeliyorum ve pençeliyorum.

"Şimdi, şimdi." Jayden beni arabanın önüne çekti ve kaputun üzerine çarptı. Güçlü kolları beni aşağıda tutuyor. "Sana ne kadar umursamadığımı göstereyim."

Kaçmak için dönüyorum ama Jayden bir kolunu sağ koluma geçirmiş, omzumdan ateş gibi bir acı fışkırana kadar sırtıma bastırıyor.

"Rahatla, ben de bırakayım."

"Siktir...seni," diye homurdanıyorum. Baskıdan kurtulmak için parmak uçlarımda ayağa kalkıyorum ama Jayden beni takip ediyor.

"Lanet hayatında bir kez olsun dinle."

Acı o kadar keskin ki nefes alıp duruyorum. Hareket etmeyi bırakır bırakmaz, Jayden biraz baskı uyguluyor.

"İşte böyle. İşte iyi bir kız. O kadar zor muydu?"

Diğer eliyle diğer kolumu yokladığını hissediyorum. Kestiğim kolumu.

"Siktir git." Onu çekmeye çalışıyorum ve anında acı dalgası omzuma çarpıyor.

Lanet olsun. Dişlerimi sıkıyorum ve kendimi rahatlamaya zorluyorum. Bunu yaptığım anda Jayden rahatlıyor.

"Tsk," sıcak parmakları önce sağ kolumdaki bandajın, sonra da kestiğim bileğimin üzerinde geziniyor. "Bu iz bırakacak. Diğer adamın dokunduğu yere dövmemi yaptığında daha da çok acıyacak."

"Ne?" Ona bakabilmek için etrafımda dönmeye başlıyorum ama Jayden ağırlığını bana doğru bastırıyor. "Hayır, orada kal. Seninle işim henüz bitmedi."

"Jayden-" ama ödünç aldığım eşofmanımı bacaklarımdan aşağı yırtıyor. Arabanın soğuk metali tenime baskı yapıyor. "Siktir! Jayden."

"Acımasını mı istiyorsun,

Jo?" "Ne?"

"Bu yüzden mi kendini kestin? Acıyı seviyor musun?" Jayden sikini çıplak kıkırma sürüyor, ben de sıkıyorum.

"Bir şey söylemeliydin. Canını yakabilirim." Ve bununla birlikte, Jayden sikini amıma soktu, kurudu.

Çılgılık atıyorum. Acı beni bastırıyor ve ona daha sıkı sarılmamı sağlıyor. Jayden bir eliyle ağzımı kapatıyor ve inliyor. "Lanet olsun. Benim için ağlarken çok iyi hissediyorsun."

Jayden çekiliyor, acımasızca içime geri sokuyor. Canım çok yanıyor ve ona karşı koyuyorum. Koluma daha fazla bastırıyor ve omzuma acı saplanmasına neden oluyor.

"Sakin ol. Bırak canını
yakayım, Jo." Eline doğru
inliyorum.

"Kapa şu lanet çenenini." Jayden tekrar bana çarptı. "İyi bir fahişe gibi al. Kaldırabileceğini biliyorum."

Gözlerimden yaşlar süzülüyor ama artık acımiyor. Onun yanında utanç verici bir şekilde ıslanıyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. İçime her girdiğinde, koluma çarpıyor ve bir acı darbesine neden oluyor, bu da

Doğruca amıma. Jayden'ın aleti G noktama sürtünüyor ve ben kalçalarımı sarsarak klitorisimi arabaya doğru yuvarlamaya çalışıyorum.

"Oh, hoşuna gitti mi?" Jayden ağzımı öyle sert kavırıyor ki yanaklarımı dişlerime bastırıyor. Sızlanıyorum.

"Zavallı küçük sürtük. Benden nefret ettiğini söylüyor ama sikim için sırlıklam oluyor. Zavallı, gerçekten."

Bu sözler içimde utanç ve zevk duyguları uyandırıyor ve onun etrafında kenetleniyorum.

"Hayır." Jayden hızını yavaşlatır. "Gelmek zorunda değilsin. Yalvarmadığın sürece."

"Jayden!" Elinin etrafında tıslıyorum, çaresizlik içimde akıyor. Çok yaklaştım. Çok yakınım.

"Bana pek lütfen gibi gelmedi."

Kahretsin, bu acıya ihtiyacım var. Daha fazlasını almak için onunla mücadele ediyorum, ama Jayden kolumu tekrar bükmek yerine bana yaslanıyor ve vuruşlarını daha da yavaşlatıyor, hem acıyı hem de zevki ortadan kaldırıyor. Kıkırdıyor. "Yaramaz kız. Sana istediğini vermem için beni kandıramazsın."

Zevkin elimden kayıp gittiğini hissediyorum. Çenemi sıkıyorum. Ondan nefret ediyorum. Ondan nefret ediyorum.

Jayden gülüyor, içimden çıkıyor. Göz ucuyla onun öfkeyle mastürbasyon yaptığını görüyorum. Beni izlerken kocaman eli sikinin etrafını sarıyor. Yüzü kızarıyor ve sırtıma ve kıkırma boşalmadan hemen önce sırtlıyor.

"Siktir," diye inliyor Jayden. "Ne iyi bir küçük fahişe."

Her parçam utanç ve öfkeyle titreşiyor. Jayden bir adım geri atarak beni bıraktı.

Ayağa kalktığımda tişört aşağı düşüyor ve Jayden'ın spermini malzemeye karşı hissettiğimde kıvranıyorum.

"Sana otuz saniye veriyorum. Eğer Cole'u bulup o kolu giydirmesini sağlamazsan, bir sonraki adımda senin kıcını tekmeleyeceğim." Jayden pantolonunu yavaşça yukarı çeker. "Geri sayım şimdi başlıyor, kedicik. Otuz."

Sık onu. Sık onu, sık onu, sık onu.

"Yirmi dokuz."

Beklemedim. Gözyaşlarımı tutarak evin içine daldım. O tanıdığım en kötü insan ve hâlâ gelme ihtiyacıyla titreşiyor olmaktan nefret ediyorum.

JO BİR KEZ OLSUN İTAAT ETTİ. YATAK ODAĞINDA COLE'UN YANINA KIVRILDI. onu tutarken bana baktı bakışlar atıyor. Sanki sorun benmişim gibi.

Sorun ben değilim. Benimle kavga etmeye devam etmesi onun suçu.

Cole'un bu aptalca fikri kafasından atması için iyi bir dayanağı ihtiyacı var.

Ama bunun için zamanımız yok. New Mexico'ya gidip rüşvet verdiğim insanlarla buluşmalıyız. Ayrıca burada polislerden de uzak durmalıyız. Sam beni Ralph'e şiddet uygularken gördü ve polislerin peşimize düşmesi an meselesi. Tekrar. Her şeye baştan başlamalıyız.

Öfkeyle mutfaktan sırt çantama biraz yiyecek koyuyorum. Bizi almaları için arabayla gitmemiz gerekecek ve yiyecek almak için duramayacak kadar yüksek profilliyiz.

Killerini didik didik ettim. Su olarak sadece TV paraziti gibi tadı olan aromalı su şişeleri var ve bundan nefret ediyorum.

Şerefsizler. İyi su alamadın mı?

Toplanırken ellerim titriyor.

Kontrolümü kaybettim. Kontrolümü kaybettim ve düşüncesizce bir karar verdim. Ralph'a ana yaşam alanında saldırmamalıydım. Ona hiç saldırmamalıydım.

Hayır. *Hayır*, o bunu hak etti.

Sırt çantama birkaç Japon balığı ve çorba kutusu attım. Jo umursamadığımı düşünüyor. Ama ben yaptım. Ben kazandım. Jo'yu kırdım.

Midem bulandı. Gözlerinde gördüğüm şey zafere benzemiyordu. Neden hiçbir şey düşündüğüm gibi gitmiyor?

Sırt çantasını kaptığım gibi kaldırıyorum ve tüm kutuların ağırlığıyla sırtıma çarpıyor. Garaj kapısının yanındaki anahtarlığa doğru yürürken bir aynanın yanından geçiyorum. Tanıdık bir şey görüyorum ve donup kalıyorum.

Pat'in gözlerini tekrar görüyorum. Birden onun Noel Baba kıkırdamasını duyuyorum. "*Tıpkı benim gibi olacaksın, oğlum.*" Bunu bana ilk kez kavga ettiğim için uzaklaştırma aldığımda söylemişti.

Lanet olsun! Ne haltlar dönüyor burada?

Garaj kapısını çekip açtım ve hışımla içeri girdim. İlk basamağı inerken, kapı kolu kemerimin halkasına takılıyor ve beni geri çekiyor. Dengemi kaybediyorum, basamakların kenarından aşağı düşüyorum ve dizimi çimento kenarına çarpıyorum. Kendimi tutmaya çalışıyorum ama çantanın ağırlığı yer değiştiriyor ve sert çimentonun üzerine kış üstü düşüyorum.

Acı içime işliyor.

Lanet olsun! Göğsüm sıkışıyor ve çılgınca kendimi sırt çantamdan kurtarıyorum.

"Bu ne lan!" Kapı koluna doğru bağıryorum. Orada öylece duruyordu, kısmen açıktı.

Dizim zonkluyor. Pantolonumun paçasını yukarı çekiyorum. Şimdiden morarmış kırmızı bir sürtünme izi var.

Kontrol edilemeyen öfke kaynamaya başlıyor. Çılgılık atmak, kavga etmek ya da bir şeylere zarar vermek istiyorum. Kendimi tutuyorum ve gözlerim yanana kadar göğsüm sıkışıyor. İstemesem de yanağımdan tek bir damla yaş süzülüyor.

Birdenbire, tüm öfke, tüm kızgınlık, her şey tek bir gözyaşıyla içimden akıp gidiyor ve bomboş kalıyorum.

Başımı dizlerimin üzerine koydum.

Bunların hiçbirisi böyle olmamalıydı. Burada olmamamız gerekiyordu. Kulübede olmamız gerekiyordu. Rahatsız edilmeden yaşıyor olmamız gerekiyordu. Jo ne isterse pişirebilirdi. Bir köpek alabilirdi. Bizi terk etmek dışında istediği her şeyi yapabilirdi. Neden sürekli bizi terk etmeye çalışıyor?

Benden nefret etmemesi gerekiyordu, bu şekilde değil.

Uzun bir süre orada oturup her şeyi düşündüm. Bunun her bir parçasını nasıl berbat etmiş olabileceğimi.

Garaj kapısı açıldı ve ben kaskatı kesildim, anında karşımdakine dik dik baktım.

Öyle.

Cole önce şaşkınlıkla, sonra da endişeyle bana bakıyor. Bana doğru yaklaştı. "İyi misin?"

"Peki," diye ısırıyorum, duygu gösterisini görünce içgüdüsel olarak savunmaya geçiyorum. Ayağa kalkıyorum. Cole'un gözlerini oymak istiyorum ki beni böyle gördüğünü hatırlamasın.

Cole çenesini sıkıyor.

Hay sikeyim. İşte yine başlıyorum.

Cole tiksintiyle başını sallar. "Tamam, her neyse. Sorduğumu unut." Ayağa kalkar.

Bir nefes çekiyorum. Bunu istemiyorum. En iyi arkadaşımın bana böyle bakmasını istemiyorum. Neden kendimi kontrol altına alamıyorum?

Cole ayağa kalkıyor.

"Bekle!" Dişlerimi gıcırdatıyorum. Ben Pat gibi değilim. Ben Pat gibi değilim.

Cole duruyor ama bana dönüp bakmıyor.

Nefes alıyorum. *Savunmasız olma. Savunmasız olma; incinirsin.*

Cole başını sallıyor ve devam ediyor.

"Bekle." Bu kelime ağzımda kurudu. Boğazımı temizliyorum.

Cole dönmedi ama uzaklaşmaya da devam etmiyor.

Kelimeleri çıkarmaya çalışıyorum ama çıkmıyor. Ve bu beni sinirlendiriyor. Neden konuşamıyorum ki?

Zayıfım. Yine zayıf oluyorum.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. "Yumuşak olamam, tamam mı? Duymak istediğin bu muydu?" Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz kusacak gibi oluyorum.

Cole bana bakmak için başını çeviriyor.

Onu küçümsedim. "Sen kazandın. Senin ve Jo'nun açıkça olmamı istediğiniz şey olamam. İşte böyle. Daha iyi hissediyor musun?"

"Jayden." Cole kızgın görünüyor, sonra nefes almak için duraklıyor. Başımı sallıyorum. Bu çok aptalca.

"Mesele kazanmak ya da kaybetmek değil." Cole elini saçlarının arasından geçirir. "Neler oluyor? Neden onu kırmaya bu kadar takıntılısın?"

Jo'nun sürekli meydan okumasını düşününce içimde bir öfke yuvarlanıyor.

Tanıdık, rahatlatıcı bir öfke. "Çünkü kavga etmeyi bırakmıyor."

Cole alay eder ve başını sallar. "Onun kim olduğunu değiştiremezsin, Jayden. O bir savaşçı. Bu onun travma tepkisi ve kaçmak ya da donmak yerine bunu seçecektir. O böyle biri."

Cole'a ters ters bakıyorum. O da bana ters ters bakıyor.

"Neden bu kadar şaşkın görünüyorsun? Travma tepkileri." Cole hâlâ bana ters ters bakıyor. "Okulda hiç dikkat etmedin mi?"

Hırladım, "Dikkatimi verdim, aptal herif. Ama kışını tekmelemeye çalışan küçük pisliklerle savaşmakla meşguldüm." Ama neden bahsettiği hakkında hiçbir fikrim yok.

"Tanrım, belki de kışını tekmelemeliyim. Buna ihtiyacın var." Cole ellerini havaya kaldırır. "Savaş, kaç ya da don. İnsanların travma ve strese karşı belirli tepkileri vardır. Onu olduğu gibi kabul etmelisin Jay. Onun mücadelesini seviyorum. Ve bence sen de seversin, eğer kendi aptal kafanın içinde olup bitenlerden kurtulabilirsen."

Başımı sallıyorum. Savaş, kaç ya da don. Kıpırdama.

Lanet olsun. Vücudum soğuk terler döküyor ve içimi bir korku kaplıyor. "Jay?" Cole beni yakından izliyor. Bundan nefret ediyorum. Donuyorum. Ve bu beni güçsüzleştiriyor.

Cole'un sesi yumuşar. "Her ne yaşıyorsan Jay, bunu bizimle atlatabilirsin. Biz güvendedeyiz. İkimiz de sana zarar vermeyeceğiz. Yine de, çekilmez olduğun için kışına tekme basabilirim."

Acıyla yutkunuyorum. Bize zarar verecek. Ona bize zarar verme şansı veremem.

Yine mi?

Cole beni yakından izliyor. "Eğer Jo kaçarsa, onu tekrar yakalarsınız. Ama kendini güvende hissetmesini sağlarsanız, kaçmayacağı için bununla uğraşmak zorunda kalmayız."

Öfke yine beni vurdu. Bizi güvende tutmak için ne kadar uğraştığımı görmüyor mu? Bizi güvende tutabilmek için bunca zamandır polislerden nasıl kaçtığımızı? "Polislerin kışımıza girmesini engelleyemiyorum." diye homurdanıyorum.

"Hayır." Cole başını sallar. "*Kalbinin* güvende hissetmesini sağla, Jayden." Birden ağzım kurudu. Çok kuru ve korku yine beni vuruyor.

Bunu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Yumuşak olamam. Aşk sana acıdan başka bir şey getirmez.

Boğazımı temizliyorum. "Ralph'in cesedinden kurtulmamız gerek."

"Gördün mü, işte bu. Konuyu değiştiriyorsun çünkü ona karşı bir şeyler hissetmekten çok korkuyorsun." Cole başını sallar. "Yumuşak olamayacağını düşünüyorsun ama birinin kendini güvende hissetmesini sağlamak için yumuşak olmana gerek yok. Pat'e karşı bile güvende hissetmemi sağladın..." Sesi alçalır. "O zaman bile. Sen benim

güvenliğimdin

Uzay. Jayden'in o versiyonu neyse onu bul ve Jo için o ol. Sana ihtiyacı var."

Göğsümde bir şey mengene gibi sıkılıyor. Cole o berrak mavi gözleriyle bana bakıyor ve ben onu görüyorum. Güveni. Aşk1.

Midem bulanıyor ve kendimi hasta hissediyorum. Bu bakışı hak etmiyorum. Onu güvende tutamadım. Onun güvenli alanı ben değildim. O istismara uğrarken ben de oradaydım, ama o zaman bunu bilmiyordum.

Nefesim ağırlaşıyor ve bir el koluma düşüyor. Sıçradım.

"Jayden."

"Bırak beni." Gözlerim yaşlarla doluyor. Kahretsin, bu şimdiye kadarki en kötü his. Bunu engelleyecek bir şeye ihtiyacım var. Herhangi bir şeye. Saf ısırap içimi parçalıyor.

"Kendini suçlamayı bırak." Cole'un sesi gergin. "Biz çocuktuk. Yapabileceğin hiçbir şey yoktu."

Yanlış. Yanlış! Yanlış! Bir şey söyleyebilirdim. Pat'in dikkati Cole'a kilitlendiğinde bir şey yapabilirdim. Ona yumruk atabilirdim, vurabilirdim, kavga edebilirdim, ne olursa. Ama yapmadım. Onu öldürmeliydim. Pat'in ne yaptığını birine anlatmalıydim. Herhangi birine. Ama yapmadım. Donup kalmıştım.

Yıllardır bastırmaya çalıştığım tüm duygular içimde kabarıyor ve nefesimi toparlamaya çalışıyorum.

Hissetme. Sakın hissetme.

Birden Cole beni kucakladı. Beni sıkıca tutuyor. "Seni seviyorum, Jay. Ve özür dilerim."

Nefesimi tutmak için çok uğraşıyorum ama keskin bir ağrı göğsüme saplanıyor. Nefes alamıyorum. Nefes alamıyorum.

Ona söylemem

gerek. Ama

söyleyemem.

Gözümde tek bir damla yaş daha akıyor ve yanağımdan süzülüp Cole'un omzuna damlarken donup kalıyorum.

Cole bana sarılıyor, arada bir sırtımı sıvazlıyor. Beni rahatlatıyor. Beni. Onu teselli etmesi gereken kişi ben olduğum halde.

Sonunda daha fazla dayanamadım ve onu silkeledim.

Cole başını sallar. "Bence bu bir dayaktan daha kötüydü."

Dişlerimi sıkıyorum, hâlâ bir şey söyleyemiyorum.

"Harika." Cole bana gülümsüyor. "O zaman daha çok yapacağım. Bu arada.

Kurtulmamız gereken bir ceset var."

COLE VE BEN RALPH'İN CESEDİNİ NE YAPACAĞIMIZI TARTIŞIYORDUK. BU OLDUKÇA

İlk kuralı çiğnediğimi düşünürsek, polislerin suçu bizim üzerimize atacağı kesin: tanık bırakma. Bu yüzden uğraşmanın bir anlamı yok. Mümkün olduğunca çabuk New Mexico'ya gitmeliyiz. Yine de sonunda Cole'a boyun eğdim ve cesedi evin dışındaki ormana atarak değerli zamanımızı boşa harcadık. Ralph'i kanepede bırakmak istedim ama Cole Marian'ı travmatize etmek istemedi. Marian onun düşüncelerini hak ettiğinden değil. Cole'u doğuran o olmasaydı onu da öldürürdüm. Ona bu kadarını borçluyum.

Cole ve Jo'yu Ralph'in arabasına bindirdikten sonra bir şey daha yapmak için içeri dönüyorum. Marian oturma odasının ortasında elinde Sam'le titreyerek duruyordu.

Ona ne kadar boktan biri olduğunu söylememek için kendimi zor tutuyorum. Bunu yapmamamın tek nedeni yanında duran çocuk. Onun yerine, sulu gözlerine bakıp homurdanıyorum, "İlk oğlun için iyi bir şey yaparsan, polisleri aramak için iki gün bekle. İki lanet gün. Eğer daha erken aradığını öğrenirsem, devleti arar ve Cole'a nasıl bir anne olduğunu anlatırım." Ralph'in telefonunu kanepeye fırlattım. "Ve bu arada, seni başka erkeklerle aldatıyordu. Bununla ne yapacaksan yap."

Gitmek için döndüm ve yumuşak bir "Siktir git" duydum.

Döndüğümde Sam'in titrediğini gördüm. Yüzü kıpkırmızı ve elleri yumruk olmuş. Marian onu bana doğru koşmaktan alıkoyuyor.

Ağzımın kenarı kalkıyor. Bu çocuk başaracak.

Dönüyorum ve çıkarken kapıyı çarpıyorum.

Saatlerce araba kullanırız. İlk etabı ben sürmek için ısrar ettim. Jo da sürmek istiyor ama ona izin vereceğimi hiç sanmıyorum. Ona hayır dedikten sonra arka koltukta somurtuyor, bana bakmayı reddediyor.

Güneş batmaya başladığında Cole kontrolü ele alıyor ve ona izin verdiğimde içimi bir rahatlama kaplıyor. Bir şey söylemedim ama yolun tüm çizgileri birbirine karışmaya başlamıştı ve gözlerimi zorlukla açık tutabiliyordum. Ben arka koltuğa tırmanırken, Jo sırt çantamı karıştırırken beni görmezden geliyor. Küçük, heyecanlı bir gülümsemeyle paketlediğim Japon balığını çıkardı.

Kendi kendime sırtıyorum. Bunları sevdiğini biliyorum.

Jo ağzına bir avuç atıyor, sonra köklemeye devam ediyor. Pencereden dışarı bakmak için dönüyorum.

Hay sikeyim. Çok yorgunum ama uyuyamıyorum. Gözlerimi kapatmak kafamın içindeki her şeyi daha da gürültülü hale getirecek ve zaten çok gürültülü. Telefonumu özledim. Keşke kendimi kaptırabileceğim bir şey olsaydı.

Yanımdan tanıldık, iki tonlu bir zil sesi ve elektronik atış sesi geliyor. Çocukluğuma ve Cole ile geçirdiğim yaz günlerine benziyor.

Kafamı çeviriyorum ve Jo'nun kucağında bir GameBoy'u çalıştırdığını görüyorum. Sadece bir gameboy değil. Kırmızı bir tane.

Hay sikeyim.

"Nereden buldun bunu?" Jo'ya doğru eğildim, gözlerim oyuna kilitlenmişti.

Jo mırıldanarak benden uzaklaşıyor. "Ne demek istiyorsun? Çantadaydı."

Tanıldık yükleme görüntüsü ekranı doldururken ona daha yakından bakıyorum. Aman Tanrım. Çalışıyor.

Cole'a bakıyorum ve o da bana küçük bir omuz silkme hareketi yapıyor. "Televizyon sehpasının üzerindeydi. Sam hiç oynamadığını söyledi. Çok yaşlıymış."

Tuhaf, gergin bir his göğsümü dolduruyor. Cole'la birlikte bunun üzerinde saatlerce çalışmış, yazlarımızı çürütmüş ve gece geç saatlere kadar uyumamıştık. Sonsuza kadar gittiğini sanmıştım.

Jo Tetris'i açıyor. Blokların düşmesini, hiçbir şey yapmamasını ve turu kaybetmesini izliyorum.

Jo yeniden başlar, kontrollerle uğraşır, ne yaptığını bilmiyormuş gibi görünür.

Bir raundu daha çabucak kaybediyor.
Hassiktir. Daha önce hiç Tetris oynamadı mı?

Jo hızla bir raunt daha kaybediyor ve ben uzanıyorum. "İşte, sana göstereyim."

Jo oyunu elimden kaptı. "Git başımdan." Ona ters ters baktım. "Kaybediyorsun."

"Bunu belirttiğin için teşekkürler, pislik."

Onun bu saygısızlığı içimde bir adrenalin patlamasına neden oldu. "O da neydi öyle?" Jo'nun üzerine eğildim, onu yakalamaya ve nasıl davranması gerektiğini hatırlatmak için tasmaını takmaya hazırdım ki Cole boğazını kabaca temizleyene kadar. Bakışlarımı ona çeviriyorum ve o da gözlerini kısıyor.

Donup kaldım, Jo'nun üzerine eğildim. O anda kendimi durmaya zorladım.

Kendimi düşünmeye zorluyorum.

Yumuşak. Yumuşak olmam gerekiyor.

İstediğim gibi onu yakalamak yerine dişlerimi sıkıyorum ve "Bu sözleri tekrar düşünmek ister misin?" diye soruyorum.

Jo mırıldanıyor, "Beni rahat bırak."

İşler böyle yürümüyor. Kavga çıkarıp cezadan kaçamaz. "Sıra bende," diyorum. "Eğer bu rauntta beni yenebilirsen, bana pislik dediğin için kışına kırmızı şaplak atmayacağım."

Jo bana ters ters baktı. "Belli ki beni yeneceksin."

Dudaklarımı çekiştiren sırtışa karşı koyuyorum ve "Mesele de bu zaten" diyorum.

Jo ofluyor ama oyunu kucağıma itiyor. "Açıkçası başka seçeneğim yok, o yüzden bana cezamı şimdi verebilirsin."

Sikim biraz zonkluyor. "Hayır, sana adil bir şans vereceğim."

Oynadık ve ben onu yendim. Jo küçük bir tıslama nöbeti geçiriyor, bu da sadece sikimi daha da sertleştirmeye yarıyor. Bana karşı kaybettiğini bilmesine bayılıyorum. Onu cezalandırmamı beklerken kıvrınmasını izlemeyi de seviyorum. Terlediğini görmek beni daha da uzun süre bekletiyor.

Jo uyuklamaya başlayana kadar tur üstüne tur oynuyoruz. Başım omzuma düştüğünde, oyunu yavaşça elinden alıyorum. Benden uzaklaşacak ve arabanın yan tarafına dinlenmeye gidecek kadar sarsılarak uyanıyor.

Bu beni kızdırıyor. Arabanın kenarından çok daha rahatım. Sadece inatçılık yapıyor.

Birden Jo'nun hareket ettiğinde kızgın görünmediğini fark ettim. Sadece yorgun görünüyordu.

Sorun değil. Uyuyana kadar bekleyeceğim ve sonra onu kucağıma

alacağım.
Dövüş benimle o zaman, Jo.

Ya da belki de onu uysal tutmak için tüm yolculuk boyunca uyuşturmalıyım. Sonra ne zaman isterse o güzel kafasını bana yaslayabilir.

Ben düşünürken Jo bayıldı. Onu kucağıma çekiyorum ve yumuşak, hafif küçük bedeninin tadını çıkarıyorum. Ara sıra başka bir arabanın farları sarı saçlarının üzerinden geçiyor, saçlarını aydınlatıyor ve sanki parlıyormuş gibi gösteriyor.

Zihnim hâlâ meşgul ama nedense kafamı dolduran normal gürültü kadar yüksek değil. Cole'un garajda söylediklerini düşünmeden edemiyorum.

Jo'nun saçlarını okşuyorum ve garip bir şekilde günlerdir hissetmediğim kadar sessiz hissediyorum.

BEN DE AYNI KABUSU GÖRÜYÖRÜM. ANNEM BENİ GÖRMEZDEN GELİYOR.

Doğum günü. Ama bu sefer beni havuzda boğdu.

Nefes nefese uyanıyorum. Uyandığımda, sıcak kollarla çevrili olduğumu fark ediyorum. Gözlerimi kırıştırıp yönümü bulmaya çalışıyorum. Koltuğumda uzanıyorum ve... başım Jayden'in kucağında.

Jayden yüksek sesle inerken irkiliyorum. Kolları beni bir mengene gibi sardığı için fazla uzaklaşamıyorum.

Mücadele ediyorum ve kalbim hızla çarparak onunla yüzleşmek için dönüyorum.

Jayden'in başı omzunda ve gözleri kapalı. Beni daha sıkı sıkıyor ve tekrar inliyor.

Donup kaldım. Uyuyor.

"Siktir, Toby," diye mırıldandı. "Seni öldüreceğim."

Ben hareket ettikçe o beni daha sert tutuyor, bu yüzden yavaşça kendimi gevşemeye zorluyorum ve ben gevşedikçe Jayden'in beni tutuşu da gevşiyor. Karanlıkta onu izliyorum. Yüzü seğiriyor ve ağzının köşesi aşağı dönüyor. Üzgün görünüyor. Korunmasızken yüzünde çok daha fazla ifade var. Çok fazla... korku.

Yutkunuyorum.

Jayden yine inliyor, bana daha sıkı sarılıyor.

Altındaki karın kaslarını ve yumuşak teni görmezden gelmeye çalışarak gömleğine bakıyorum. Jayden benim rahatımı hak etmiyor. O tanıdığım en kötü insan.

Kubbe ışıĒı yanıyor ve ben gözlerimi kırpıştırarak Cole'a bakıyorum.
"Oh, uyanmışsın. Özür dilerim." Tekrar kapatıyor, ben de alışmaya
çalışarak tekrar göz kırpıyorum. "Seni uyandırmak istememiştim."
"Yapmadın." Jayden hâlâ oturmama izin vermiyor. "Saat kaç?"
"Geç oldu. Uyuma vaktin geldi."
"Peki ya sen?"
"Ben iyiyim, limon damlası. Uyumaya
devam et." "Sana araba kullanabileceğimi
söylemiştim," diye mırıldandım.
Cole'un nefesi kesildi. "Ve buradaki her kaldırıma mı çarptın?"
Kıkırdar. "Sürüş sicilini gördüm, Jo. Berbat kullanıyorsun."
"Pardon? Anlamıyorum!"
"Bir yılda üç kaza mı? Tamam, benim hatam." Jayden'ın kollarından
çekilirken Cole gülüyor. "Hayır! Onu uyandırma. Sana ihtiyacı var."
Cole'a ters ters bakıyorum, o da bana göz kırpıyor. "Özür dilerim, söz
veriyorum. Benim sicilim daha iyi değildi." "Araba kullanmayı ilk
öğrendiğimde." diye mırıldandı.
Oh, bu sikik. Cole'un kafasına vurdum, o da eğildi. "Jo!" Susturuyor.
"Lütfen. Uyuması gerek."
Kollarımı kavuşturarak koltuğuma geri yaslandım. "Uyuması gerekip
gerekmediği umurumda değil. Sikimi yalayabilir."
Cole'un gözleri karanlıkta parlıyor, şehvet bakışlarında belirginleşiyor.
"Öyle mi? İzleyebilir miyim?"
Gözlerimi deviriyorum. İmkansız. İkisini de.
Biraz araba sürdük ve Jayden uyumaya devam
etti. "Toby kim?" diye soruyorum.
"Toby? Bilmiyorum." Cole sürmeye devam ediyor ve bir dakikalık
sessizlikten sonra, "Kahretsin. Sanırım lisede bir Toby vardı. Bana zorbalık
ederdi. Jayden'ın kavga ettiği için cezaya gönderdiği ilk çocuklardan
biriydi."
Alay ediyorum. Jayden'ın lisede kavga etmesi çok mantıklı.
"Sanki sen de bir hatunla kavga ettiğin için cezaya kalmadın." Cole
aynadan bana bakıyor.
Ben baktım. Bana hep tepeden bakardı. Burnunu kanattıktan sonra,
yerden bana bakmasını söyledim.
O gün özellikle sıkılmıştım. Bunu nereden biliyordu ki?

"Her şeyi biliyor musun?" Mırıldanıyorum.

"Bunu aştığımızı sanıyordum. Evet. Ama Carissa da sosyal medyada tuzağını çokça kullandı."

Başımı salladım. Tabii ki o yaptı.

"Gölette çektiğiniz bir fotoğrafı paylaşmış. Kötü bir morluk vardı. Kız seni iyi benzetmiş." Cole gülüyor.

Geçmişini düşünüyorum. O günü hatırlıyorum. Birlikte bir yaz partisine gitmiştik. O mor göz kavgadan değildi ama. Başımı salladım. "Hayır, o kız denese bile yumruk atamazdı."

Araba sessizleşiyor.

"Bunu sana o vermedi mi?"

Gülüyorum. "Hayır, o benim babamdı." Ağır bir sessizlik.

Anında donup kaldım. Arabadaki enerji değişti. Kahretsin, bunu söylememeliydim.

"BABAN, HA?" COLE'UN SESİ GERGIN.

Jo'nun, babasının gözünü morarttığını söylediğini duymak için tam zamanında uyandım. Anında alarma geçtim.

Jo aceleyle, "Öyle değil," der. "Bu benim hatamdı. Onunla bilerek kavga ettim."

Cole sessiz. Göğsümde kabaran öfke gerçek dışı. Kimse benim kızıma zarar veremez. Benden başka kimse.

Sözlerim alçak sesle, "Onu öldüreceğim."

Jo sıçradı ve bana baktı. "Hayır! Babamı öldüremezsın."

Evet, öldürebilirim.

"Neden daha önce bir şey söylemedin?" Cole'un kendini toparlamaya çalıştığını duyabiliyorum.

"Hiçbir anlamı olmadığı için mi? Onunla dövüşmek istedim. Lütfen, o kadar da önemli değil," diye yalvarıyor Jo.

Cole ona inanmıyormuş gibi alay ediyor. "Sen on iki yaşındaydın."

"Yani?"

On iki yaşındaydı. O daha çocuktı.

Çenemi sıkıyor ve bakışlarımı ondan uzaklaştırıyorum. Yüzündeki gölgeler şu anda morarmış bir gözü varmış gibi gösteriyor ve çocukluğunu hayal edebiliyorum. Ona daha fazla bakarsam Cole'un ailesinin evinde durmasını sağlayacağım.

Uzun bir yol olacak. Belki zamanımız olur.

Jo, Cole'a yalvarmaya devam ediyor. Savunmaya geçti ve bu beni daha da sinirlendiriyor. Onun boktan babası böyle bir savunmayı hak etmiyor. Başkasına verdiği enerjiyi kıskanıyorum. O benim. Bizim.

Başka kimseyi savunmak zorunda değil.

Deniyorum ama gözlerimi ondan alamıyorum. Jo tartışmayı bıraktı ve şimdi kollarını kavuşturmuş durumda. Çok küçük ve çaresiz görünüyor.

Jo hakkında pek çok şey biliyorum ama babasıyla kavga ettiğini bilmiyordum.

Ama bunu görebiliyorum. Bunu neden daha önce tahmin etmediğimden emin değilim.

Jo onu izlediğini görüyor ve gözlerini deviriyor. Kısa sürüyor ama tüm kanımın doğrudan sikime gitmesine neden oluyor.

Onu yakaladım ve daha fazla karşı koyamadan kucağıma yatırdım. "Hâlâ bana borçlu olduğun bir şaplak var."

"Bırakın beni!" Jo çırpınıyor. Onun merhametimde olması beni çok sertleştiriyor.

Kıkırdıyorum. Jo bir çift şortunu tekrar giydi, ama bu, bunun acıtmasını engellemeyecek.

"Bana babanla neden kavga ettiğini söyle."

"Bırakın beni!" Jo deniyor ama kolumun altından çıkamıyor. Çabalarını zar zor hissediyorum. Külotunu kontrol etseydim ıslanmış olacağını biliyordum.

"Sanırım şimdi şaplak istiyorsun." Elimi kaldırdım. Jo sertleşti.

Bekliyorum.

"Sıkılmıştım," diye nefes nefese kalır. "Sıkıldım, tamam mı!"

Ona bakıyorum, birden daha da ilgimi çekti. Sıkılmış mıydı? Benim söyleyeceğim bir şeye benziyor.

"Bırak beni."

"Sıkıldın mı?"

"Evet! Soruya cevap verdim, bırakın kalkayım."

Kaşlarımı çattım. Yaptı ama ona yapmayacağımı söylemedim ve ona hâlâ bir şaplak borcum var. Elimi Jo'nun kışına lezzetli bir sesle vuruyorum.

Jo ciyakladı, ben de kalkmasına izin verdim. Tekrar kollarını kavuşturarak geri çekildi. "Mağara adamı."

"Kim canı sıkıldığı için kavga çıkarır ki?" Ona bir kaşımı kaldırıyorum.

"Bilmiyorum! Ben yaptım." Ses tonunda aldatma yok, sadece utanç ve... uyarılma var.

"Herhangi birini kazandınız mı?"

Jo bana ters ters baktı. "Kazanmaktan ne kastettiğine bağlı."

Yine durakladım. Lise boyunca savaştım. Her seferinde kazandım ama hiçbir zaman kazandığımı hissetmedim. Her zaman bir sonraki dövüşüme kadar bir düzeltmeydi ve o dövüşten daha da boş ayrılırdım. Bir kavgadan sonra kendimi boş hissetmediğim tek zaman Jo ile olan kavgamdı.

İlk kez o zaman kazanamadım.

Göz kırpıyorum ve başımı eğiyorum. Ona bakıyorum. Gerçekten ona bakıyorum.

Jo gözlerini kısıyor. Uzun zamandır takıntı haline getirdiğim o kavga gözlerinde ıslıl ıslıl yanıyor. Ama ilk kez ona baktığımda acıyı da görüyorum. Ve sonra dehşet verici bir netlikle bir şeyin farkına varıyorum.

Zaten kırılmış olan bir şeyi kırmaya çalışıyordum. Tıpkı benim gibi bir şeyi.

YOLCULUĞUMUZUN GERİ KALANI BULANIKTI. JAYDEN DAHA DA İÇİNE KAPANIK Her zamanki gibi, ama hepimiz çok yorulduk. Şüphelerime rağmen, Jayden'in bizi sınırdan geçirmek için bulduğu insanlar iyiydi. Bildirilmemiş bir uçakla uçtuk, bir tarlaya indik ve bize biraz para verip tekrar havalandılar.

Yaptığımız ilk şey, büyük şehirlerden birine gitmek için para ödediğimiz bir kasabaya yürümek oldu. Kitlelerin içinde kaybolmak daha kolay.

Ucuz bir otele para ödüyoruz ve öğlen saatlerinde girmemize rağmen hepimiz bitik durumdayız. İki küçük yatak var ve ben eşyalarımı kapıdan en uzak olana atıyorum. Jayden'in kapının hemen yanındakini isteyeceğini biliyorum. Birini vurmak daha kolay, falan filan. Yataklar küçük ve birine iki kişiyi sığdırmak zor olacak. Yine de son iki gün boyunca araba ve uçaktan başka bir şey kullanmadıktan sonra cennet gibi görünüyorlar.

Dürüst olmak gerekirse, yüzümü yıkamam ve uyumam gerekiyor - bu sırayla. Yüzümü yıkamayı bitirdiğimde Jo'nun yatakların arasında durduğunu görüyorum, belli ki hangisini istediğine karar vermeye çalışıyor.

İlk içgüdüm onu yakalayıp yatağıma çekmek. Annemin beni başka bir çocukla değiştirdiği gerçeği göğsümü acıtmayı bırakmadı ve bir şey istiyorum, yardım edecek herhangi bir şey.

Ama yapmadım. Yatağa düştüm, vücudum ağrıyordu. Jo'yu kolayca alt edebilir ve onu benimle yatağa girmeye zorlayabilirdim. Ama boğazımda bir sıkışma ile onun beni istemesini istediğimi fark ediyorum.

Jo'nun beni *gerçekten* istemesini istiyorum.

Hile yok, zorlama yok, ezme yok. Beni ben olduğum için istemesini istiyorum. Jo hala bir yatak seçmedi.

Acıyla savaşılmaya çalışarak gözlerimi kapatıyorum. Sonra çarşaflardan bir hışırtı geliyor ve Jo arkamdan tırmanıyor. İçimi bir rahatlama telaşı kaplıyor ve o kadar bunaltıcı ki ağlamak istiyorum. Onu yakalamak için dönüyorum ve vücudumu onun etrafında kıvırıyorum. Burnumu saçlarına gömerken gözlerim yaşıyor.

Jo benimle yatağa girdi ve onu zorlamama gerek kalmadı.

Bir parçam dans ediyor. Bu gerçek olamaz. Gerçek değil, değil mi? Jo kollarımdayken bayılıyorum.

Tekrar ne zaman uyandığımdan emin değilim ama derin bir çığlıkla uyandım. Yatakta irkilerek kalkıyorum ve kendimi Jo ile sesin geldiği yerin arasına atıyorum.

Kafam karışıyor ama gözümü kırıştırtıp odaklandığımda hiçbir şey ters görünmüyor. Sonra Jayden tekrar bağıyor. Korkunç bir ses: *Hayır*.

Jo hemen yanıma geldi. "Neler oluyor?" Jayden yatakta çırpınıyor.

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Yine rüya görüyor."

Jo yataktan kalkmak için yorganı üzerinden atıyor, ben de bileğini tutuyorum. "Ne yapıyorsun?"

Jo beni silkelemeye çalıştı. "Her şey yoluna girecek."

Onunla yatağa girecek. Hay sikeyim. Jayden'in kabus gördüğünde nasıl davrandığını gördüm. Ne yapacağı belli olmaz.

"Cole!" Jo bana hayal kırıklığı ve çaresizlik dolu bir bakış fırlatıyor. Anında gitmesine izin verdim. Kahretsin, o bakıştan nefret ediyorum. Umarım bir daha bana öyle bakmaz.

Jo yatağın kenarına oturur. Jayden'in ellerinden birini tutuyor. Sertçe durup onu izliyorum. Ama o hiçbir şey yapmıyor. Aksine, vücudundaki gerginliğin bir kısmı gidiyor.

Jo, Jayden'in kollarındaki dövmelemin üzerinde izler bırakıyor. Sonra onun yanına kayar ve uzanır.

"Jo," diye homurdanıyorum. Onun orada olmasından yanayım, ama şimdi sadece umursamaz davranıyor.

"Her şey yoluna girecek." Jo bana ters ters baktı. "Ben büyük bir kıyım."

Öyle olduğunu sanıyor ama Jayden onun iki katı. Ne yaptığının farkına varmadan onu kolayca incitebilir.

"Kenara kay." Jo'yu ittim.

"Ne?" Jayden'in vücuduna bakıyor. "Yeterince yer yok."

"O zaman ezileceksin." Yatakta bir parça boşluk kalana kadar Jo'yu itiyorum. Orada tek başına yatmasına asla izin vermeyeceğim. Yanına sıkıştığında Jo ofluyor. Yarım yataktan sarkıyor ama umurumda değil.

Hoşuna gitse de gitmese de beni seçti ve şimdi onu güvende tutacağım. Onu incitmek isteyen her şeyden koruyacağım ve bir daha asla bizden başka bir şeyi seçmesine izin vermeyeceğim.

BİR HAFTADIR YENİ DAİREMİZDEYİZ. REGL DÖNEMİM DE

Buraya geldiğimiz ilk gün başladı ve kendimi öldürücü hissettim ve yataktan çıkmayı reddettim. O günden beri yemek yemek ve uyumaktan başka bir şey yapmadım. Cole beni yataktan kaldırmaya çalışmak için bir telefon getirdi ama yapamadım.

Her şey çok fazla. Çok fazla değişim. Çok fazla yenilik. Çok fazla... her şey. Burada yemekler bile aynı değil. Gerçi buraya geldiğimizden beri her gün en sevdiğim atıştırmalıklar başucumda beliriyor. Yediğim tek şey onlar.

Cole beni her kontrol ettiğinde, saklamaya çalışsa da bakışlarındaki azabı görüyorum. Bu konuda onunla kavga etmek istiyorum. Buna kendisinin sebep olduğunu söylemek. Bana acıyan bir bakıştan başka bir şey atmasını sağlamak istiyorum ama o buna yanaşmıyor. Bu da beni daha da şaşırtıyor. Benimle kavga etmelerine alışkınım. Bana eziyet etmelerine. Ama bunların hiçbirini yapmadılar. Cole yapmadı. Jayden'ın benimle dövüşmesini sağlayabilirim ama onu neredeyse hiç görmüyorum. Cole iş aradığını söylüyor.

Zehirliliği neredeyse özlüyorum. Sadece beni tekrar normal hissettirecek bir şey istiyorum.

Yedinci günün akşamı Cole beni yatağımdan sürükleyerek çıkardı. Hiçbir şey söylemiyor, sadece kollarımın ve bacaklarımın altından tutuyor ve beni gelin gibi havaya kaldırıyor.

"Beni yere bırak!" diye bağırdım.

"Yapamam, limon damlası." Ben mücadele ederken Cole beni tutmayı bırakmıyor. Beni mutfağa taşıyor ve yere bırakıyor. Etrafa bir göz attım. Mutfak koridordan kısaca görmüştüm. Ortasında büyük bir ada ve uzun tezgahlardan birini kaplayan büyük bir pencere olan açık tarzda bir mutfak. Altın rengi ışık içeri süzülüyor ve komşu binaları ve ağaçları görüyorum. Kendime rağmen bir anlığına hayran kaldım.

"Bana peynirli makarna pişirmeyi öğreteceksin," diyor Cole, beni içine hapsederek.

Hemen kollarımı kavuşturdum. "Hayır."

Cole gülüyor. "Çok tatlısın. Bu bir istek değildi."

Yorgunluğuma rağmen ona ters ters bakıyorum. Bana emir verebileceğini mi sanıyor?

Her şeyden sonra mı?

Cole sırtıyor. "Kontrolün sende olduğunu düşündüğünde çok sevimli oluyorsun."

Bu pislik. Onu tersledim ve adanın etrafından dolaşıp yatak odasına doğru yürümeye başladım.

"Sikeyim hayır." Cole beni yakaladı ve geri çekti. Beni vücuduyla adaya yapıştırıyor, kulağımın arkasına eğilip nefesini içine çekiyor. "Kahretsin, çok tatlı kokuyorsun, limon damlası."

"Bırak beni." Mücadele ediyorum.

"Ne, tekrar saklanabilesin diye mi? Hayır. Saklanma günlerin sona erdi, Jo." Sesi gerginleşti. "Şimdi bana bu lanet yemeği nasıl yapacağımı öğret."

Lanet olsun, ona karşı koymaya çalışmak bir duvarla güreşmeye benziyor.

Kımıldamıyor.

Nefesimi bırakıp adaya bakıyorum. Orada yiyecek var, tirbuşonlu erişte, süt ve peynir. Aslında çok fazla peynir. Saçma bir miktar.

"Bana söylediklerinizi hatırlamaya çalıştım ama ne tür peynir olduğunu söylemediniz, ben de hepsini aldım."

Malzemelere bakıyorum. "Hiç baharat almamışsın."

Cole'un omuz silktiğini hissediyorum. "Öyleyse biraz alınız."

Yorgunluk beni tekrar vurdu. "Canım dışarı çıkmak istemiyor." "Şanslısın ki mağaza hemen altımızda."

"Ne?" Cole'a bakmak için dönüyorum ve o da bana izin veriyor. Gözleri parıldıyor. "İstediğin bu değil miydi? Yakın bir bakkal dükkanı? 7/24 açık olmadığı için üzgünüm ama henüz bunun için yeterince zengin değiliz. Ama yakında. Çok yakında."

Sadece göz kırptım. Bunu hatırladı mı?

"Peki, baharatlar, ne tür?"

Birkaç kez daha göz kırpıyorum, sonra masaya dönüyorum. Dikkatini verdiğine inanamıyorum. Hevesli bir çocuk gibi tam arkamda duruyor.

Kaşlarımı çatıyorum. Yemek yapmak istemiyorum ama Cole asla hayır cevabını kabul etmez. Belki bu onu kıcımdan kurtarır. Cole'a alınacak şeylerin bir listesini veriyorum, burada kalmama izin vereceğini düşünüyorum.

Ama herif beni de sürükleyerek aşağıya indiriyor ve ayağıma zorla ayakkabı giydiriyor. Sinirleniyorum ve küçük dükkânı görene kadar onunla mücadele ediyorum. Meksika'ya hiç gitmedim ve yiyeceklere baktıkça heyecanlanmadan edemiyorum. Burada denemek istediğim o kadar çok şey var ki.

Cole beni şekerlere bakarken görüyor ve her seçeneği satın alıyor. Bir kavanoz soğan tozu da alıp bana göz kırptığında gözlerimi deviriyorum. Sonra Cole bulabildiğimiz tüm malzemeleri alıyor ve hepsini kendisi taşıyor.

Yemeği üst kata çıkardığımızda Cole'un beceriksiz kıcını iterek yoldan çekiyorum. Mutfakta ne yapacağını bilmediği çok açık. Buna rağmen Cole etrafımda dolanıyor, sorular soruyor ve yoluma çıkıyor. Ayağıma basmayı bırakması için onu peyniri parçalaması için oturtuyorum ve o da bunu büyük bir hevesle yapıyor.

Cole'a adım adım yol gösterirken ben de sosun diğer kısımlarını hazırlamaya başlıyorum. Mutfakta berbattır, ama her şeyi öyle bir enerjiyle yapar ki, onun neşesinden bir parça kapmadan edemem.

"Beni yemek videolarına koymalısın." Cole eriştelerin suyunu döküp üçte birini lavaboya bıraktıktan sonra sırtıyor. "Ben bir tür profesyonelim."

Anında ayıldım. Bu artık benim bir parçam değil. Kaçtığımızdan beri olamaz. Bütün hafta bunu düşündüm. Eskiden olduğum kişi olamıyorum. Yüzümü gösteremiyorum. İnsanlara yemek yapmayı öğretemem. Hiçbir şey yapamıyorum. Yabancı bir yerde yemek pişirmek dışında ne yapmaktan hoşlandığımı bile bilmiyorum.

Cole tencereyi tutarken kolunu esnetiyor. "Yani, baksana. Bu kollar bir şeyler taşıırken çok iyi görünüyor."

Başımı sallıyorum ve Cole ruh halimin değiştiğini fark ediyor. "Uh oh. Diğer kızların kıskanacağından mı korkuyorsun?"

Tencereyi ondan kaparak alay ediyorum. "Artık o videoları çekemiyorum."

"Neden olmasın? Onları seviyorsun." Cole beni izliyor.

"Polislerin kapımıza ne kadar çabuk geleceğini biliyor musun?" Cole omuz silkiyor. "Yüzün yüzünden mi? Maske tak."

Tartışmaya başladım, sonra duraksadım. Bunu hiç düşünmemiştim.

"Ben de bir tane giyeceğim. Çok ateşli olur. Jayden'ı bile işin içine sokabiliriz."

Midem düğüm düğüm. Her şeye yeniden sıfırdan başlamak istemiyorum. Sıfırdan takipçiler edinme fikri beni yoruyor. "Jayden bunu asla kabul etmez." diye mırıldanıyorum.

"Başka seçeneği olmayacak." Cole sırtıyor.

Gözlerimi deviriyorum. "Ne yapacaksın? Onu tezgâha kadar güreştirecek misin?" Cole gülüyor. "Olabilir. Neden? Hoşuna gider miydi?"

Kendime rağmen, terli vücutları birbirine çarparken kavga ettiklerini düşünmek yanaklarımı alevlendiriyor.

"Oh, yapardın." Cole bana yaklaşmak için tezgahın üzerinden eğildi.

"Siktir git. Jayden nerede bu arada?" Kendimi mac n' karıştırmakla meşgul ediyorum

uzun saplı bir kepçe ile peynir.

"İş aradığını söylüyor." Cole kepçeyi elimden kaptı ve üzerindeki peynir sosunu yaladı. "Ama büyük ihtimalle senden saklanıyor."

"Saklanıyor musun?" Dönüyorum.

Cole beni yakalıyor ve alnıma bir öpücük konduruyor. "Biliyor musun, mutfakta çok seksi görünüyorsun. Seni yiyip bitirebilirim."

Ondan uzaklaşıyorum. "Jayden neden benden saklanıyor?"

Cole gözlerini devirir. "Kim bilir. Jayden'ın duygulardan korktuğunu biliyorsun.

Ve ona karşı 'hislerin'."

Cole'a bakıyorum.

"Demek istediğim, ona karşı her zaman bir şeyler hissettin, ama o şimdiye kadar bunu kabul etmeyi reddetti."

Bakmaya devam ediyorum.

"Ayrıca," Cole bir erişte koparıp yiyor, "doğum günün için alışveriş yapıyor da olabilir."

Sertleşiyorum. Hay sikeyim. Dikkatle soruyorum,

"Bugün günlerden ne?" "4 Eylül." Cole sırtıyor.

Doğum günümünden bir gün önce. Sertçe yutkunuyorum. Tekrarlayan kabusum geri geliyor. İyi geçmesini umduğum son doğum günüm, annemin hiç umursamadığı bir doğum günüydü.

"Doğum günleri aptalca. Bana bir şey alma." Yemeği fırına attım ve kapıyı kapattım.

"Oh, hey." Cole dirseğimi tuttu.

Her şeyi kapattım. Yeniden hissetmeye başladığım tüm mutluluk

kayboldu. Kahretsin, burada bir şey varmış gibi hissetmeye başlamıştım.
Cole

sıkıldığı anda umursamayı bırakacaktır.

"Vay, nereye gittin?" Cole beni yüzüne çevirdi. Ona boş boş bakıyorum.

Beni öpmek için eğilmeden önce Cole'un gözlerinde öfke parlıyor. Sertçe. Dudakları dudaklarımı kaplıyor ve ben otomatik olarak ona açılana kadar dikiş yerini yalıyor. Eli yılan gibi önümden aşağı iniyor ve amımı avuçluyor. Manyetik enerjisi vücuduma ısı yayıyor.

Karşı koymaya çalışıyorum ama bu Cole'u daha da kızdırıyor. Klitorisimi çimdikliyor ve dudağımı ısırarak nefesimin kesilmesine neden oluyor.

Cole dudaklarımı morartana kadar beni daha derin, daha sert ve daha agresif öpüyor. Buraya geldiğimizden beri ilk defa içimde bir şeyler hissediyorum.

"Buraya gel." Cole beni kaldırdı ve ben ciyaktım. Beni büyük pencerenin önündeki tezgâhın üzerine bırakıyor ve sonra gömleğimi yırtıyor.

"Cole," diye nefes nefese kaldım. Dışarısı yeterince karanlık olduğu için içeride ışıklar açıkken her şey görülebiliyor.

"Öyle mi?" Ben kaçmaya çalışırken ellerimi kucağıma sıkıştırıyor. Tıslıyorum, "Biri görecek."

"Amaç da bu zaten, Jo." Cole şortumu çekip indiriyor, sonra külotumu yırtıyor.

"Cole!" Kaçmak için mücadele ediyorum.

Cole aletini çekip çıkarıyor ve bacaklarıma dayıyor. "Sen utanıyor olabilirsin ama benim kadınımı tüm dünyanın görmesi için sergilemek gibi bir sorunum yok."

"Cole, dur." Isı ensemden yukarı doğru süzülüyor ama utanç başka bir şeyle karışıyor. Daha elektrikli bir şey.

"Hayır demek daha önce hiç işe yaramadı, şimdi de yaramayacak." Cole ellerimi bırakıp beni yukarı kaldırıyor ve aletini içime sokuyor.

"Siktir!" Cole'un omuzlarını kavriyorum, içimi doldurmasının şoku vücudumda hızla yayılıyor. Bir saniyeliğine uyum sağlamama izin veriyor, kıcımlı kavriyor ve beni ona sıkıca bağlı tutuyor.

"Hazır mısın, benim küçük şefim?"

Tırnaklarımı sırtına geçiriyorum ve o da inliyor. "Evet, Jo. Aynen böyle." Cole içime pompalamaya başladı. Kabaca yapmasını bekliyorum ama yapmıyor. Yavaşça içeri ve dışarı vuruyor, her geçişi hissetmek için zamanım olduğundan emin oluyor. Tırnakları kıcıma küçük acı ısırıkları kazıyor.

"Tanrım, çok iyi hissediyorsun," diye

inliyor Cole. "Daha hızlı," diye
inliyorum.

"Hayır. Ağırdan alabilirsin." Cole boynumu aşağı yukarı öpüyor.

"Cole," diye inliyorum ve beni daha sert becermesini sağlamak için kalçalarımı ona doğru itiyorum.

Çok yavaş. Çok tatlı. Çok hoş.

"Evet?" Sesinde bir kıkırdama var. "Sık beni," diye tıslıyorum.

"Hmmm. Sana burada harika bir şekilde işkence edebilecekken neden?"

"Siktiğimin sadisti." Kalçalarımı tekrar ona doğru itiyorum ve o da inliyor. "Sen sana işkence etmeyi çok zorlaştırıyor." Cole kıçımı daha sıkı kavıyor ve beni yerimde tutuyor. "Bana bak."

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum.

Cole kıçımın derisini öyle sert çimdikliyor ki nefesim kesiliyor ve gözlerimi açıyorum.

"İşte buradasın. Söylemem gereken bir şey var, sonra en iyi yaptığımız işe geri dönebiliriz."

Ona bakıyorum.

Cole boğazını temizler. "Güvenin senin için zor olduğunu biliyorum. Ve bana güvenmemek için her türlü nedene sahipsin. Ama." Tekrar çimdikliyor.

"Ow!"

Sırıttıyor. "Uzun vadede buradayım."

Ona bakıyorum. Bu bilgiyi nasıl değerlendireceğimi bilemiyorum.

Kendime rağmen, içimde bir umut ışığı var.

"Ve." Cole hareket etmeyi tamamen bıraktı. "Korktuğun için beni kendinden uzaklaştırdığını biliyorum ama ben... Sen annemden sonra hayatıma girmesine izin verdiğim ilk kadınsın."

Donup kalıyorum ve ona dönüp bakıyorum.

Cole bana ciddiyetle bakıyor. "Anlamaya çalışıyorum, Jo. Anlamaya çalışıyorum. Ama beni ittiğin zaman, bu beni biraz canı yapıyor ve sana iki kat daha fazla saldırmak istiyorum. Bu da," dedi bir kez içime vurarak, "sevişirken harika. Başka zaman o kadar iyi değil."

Ne diyeceğimi bilemiyorum ama Cole herhangi bir cevaba ihtiyacı varmış gibi davranmıyor. Klitorisimle oynamak için aşağı uzanırken, bu sefer geri çekilmeden içime giriyor. Bana tekrar tekrar çarpıyor ve zevkle karışan acı, vücudumda hemen ısı akmasına neden oluyor.

Cole bana doğru eğildi. "Şimdi bakma. Komşularımız izliyor."

"Ne?" Arkama bakmaya çalışıyorum ama Cole çenemden tutup beni kendisine doğru çekiyor. Sesi kızgınlaşıyor, "Gözlerim sadece Jo'yu becerirken bana bakar. Sakın başkasına o seksi bakışı atmaya cüret etme. Bu bana ve Jayden'a ait."

O bunu söylerken koridorda bir hareket görüyorum. Gölgelelerin arasında duran Jayden'ı fark edene kadar bir an donup kalıyorum. Orada eğilmiş, bizi izliyor.

İçime saf bir sıcaklık yayılıyor ve bunun öfke mi yoksa korku mu olduğunu anlayamıyorum. Ona hala kızgınım. Her şey için. Beni kaçırdığı için. Bana bir ses vermediği için. Bir pislik olduğu için. Ama öfkenin yanında tahrik de var. Onun yakışıklı yüzüne ve kaslı vücuduna bakmaktan kendimi alamıyorum.

Cole boynuma doğru kıkırdıyor. "Onu yeni mi fark ettin?" Titriyorum.

"Onu kışkandır, bebeğim." Cole bana çarpıyor ve parmaklarımı Cole'un sırtında gezdirerek inliyorum. Jayden'ın koyu renk gözleri her hareketimi izliyor ama daha fazla yaklaşmak için çaba sarf etmiyor.

Cole beni daha sert sikmesine rağmen, bana karşı nazik davrandığını hissediyorum. Ve bundan nefret ediyorum. Nazik davranmasına ihtiyacım yok.

Dudaklarımı Cole'un boynunda gezdiriyorum ve beni doldururken titreyerek inliyor. Kulağına doğru ilerliyorum ve küpesinin dudaklarıma değdiğini hissediyorum.

"Cole?" Kulağına fısıldıyorum.

"Evet?" İnliyor.

"Nazik olmayı bırak." Küpesini dişlerimin arasına aldım ve Rip.

"Siktir!" Cole hemen kafasını geri çeker. Orada öylece duruyor. Bir saniye şok geçirdikten sonra aşağı inip boğazımı ısırtıyor. O kadar sert ısırtıyor ki başımı arkaya eğip inliyorum.

Cole kıkırdıyor, sonra beni kaldırıp adaya götürüyor. Beni adaya çarparak nefesimin ciğerlerimde patlamasına neden oldu. Piercinginden kan damlıyor. "Küçük bir fahişe gibi muamele görmek istiyorsun, öyle mi?"

Cole'un kanını görünce içimden yasak bir heyecan geçiyor. Artık ben de varım.

Geri çekiliyorum ama Cole'un gözlerindeki tüm nezaket kayboluyor. "Tut onu, Jayden."

Yaklaştığını fark edene kadar Jayden üstüme çıkıyor ve omuzlarımı adaya sabitliyor.

"Hayır," diyorum ama Jayden beni tamamen görmezden geliyor.

Cole elinde yemeği karıştırmak için kullandığımız kaşıkla tekrar ortaya çıktı. "Sence bu sığar mı Jay?"

Gözlerim büyürken Cole sırtlıyor.

"Hangi delik olduğuna bağlı."

"Hayır! Onu benden uzak tut." Cole'u tekmelemeye çalışıyorum ama o sadece adanın üzerine zıplıyor ve şortumun kalan kısmını çekip çıkartıyor. Bacaklarımın arasına giriyor ve kaşığı dramatik bir şekilde havaya kaldırıyor. "Hmmm."

Mücadele ediyorum ama Jayden vücudumun st kısmını tamamen sabitledi.

"şanslısın, küçük ucunu ben yaparım. Ama sadece kaşık kirli olduğu ve enfeksiyon kapmanı istemediğim için." Cole kepçeyi ters çevirir. "Ama bu senin amın için çok küçük."

"Cole, hayır." İçimi korku kaplıyor. Sapın bana yaklaşmasını istememe imkân yok.

Cole tepkimi izliyor, göz bebekleri büyüyor. "Elbette benimle dövüş, Jo. Bu sadece bizim için daha eğlenceli olur." Arkama bakıyor. "Jayden pantolonuna boşalmak üzere."

Jayden homurdanıyor, "Gözlerini kendine evir."

Cole sapı ağzına götürürken alaycı bir şekilde elini gözlerine götürür. Sapı yalayarak ıslatıyor ve ağzına atıyor.

Siktir, siktir, siktir. Beni bununla sikmeyi planlıyor.

Cole gözlerini kapatırken kepçeyi kalçama çarpacak şekilde indiriyor.

Sertleştim. "Cole."

Kepeyi amıma doğru sürüklüyor. Kalçalarımı kıvrırıyorum. Belki de onu koymayı planladığını düşündüğüm yer yerine amıma sokmasını sağlayabilirim.

Cole parmaklarının arasından dışarı bakar, sonra dramatik bir şekilde gözlerini kapatmaya devam eder.

"Aptal olmayı bırak," diye homurdanıyor Jayden.

Cole elinin altından bana bir göz kırptıyor, sonra elini çekip kolu kııma doğru kaydırıyor.

Hemen bzlyorum. Sapı çok büyük değil ama kısmen düz ve oval şekilli.

"Cole, lütfen."

"Sakin ol Jo, o kadar acımayacak."

Jayden kulağıma eğildi. "Yalvarıyor musun, kedicik?"

İleri geri sallanmaya çalışıyorum. Cole duraklıyor, sadece deliğime sürtünüyor.

"Durmam için bana yalvaracak mısın, Jo?"

Kola bakıyorum. Cole o kadar sertleşmiş ki aleti zonkluyor. "Yardıma olacak mı?" Dışlerimi gıcırdatıyorum.

"Hmmm." Bir kaşını kaldırıyor ve gülümsüyor. "Neden deneyip görmüyorsun?"

Ona ters ters bakıyorum.

Cole kolu kabaca iterek kışımındaki kas halkasını geçti. Nefesim kesildi, acı içime hücum etti. Cole'un diğer eli belimi kavrayıp beni tekrar aşağıya itene kadar sırtım adaya doğru yükseliyor.

Jayden arkamdan inliyor ve Cole'un göz bebekleri tamamen sönüyor. "Ne muhteşem bir manzara."

Cole kolu daha derine itiyor ve ben çığlık atıyorum. "Tanrım," diye homurdanıyor Jayden.

"Ne kadar iyi bir kızsın. Çok iyi gidiyorsun." Cole sikini amıma dayadı. "Benim için iyi bir kız ol ve benimkini de al."

Cole yavaşça içime giriyor. Nefes nefese kalıyorum, onu da almaya çalışıyorum. Cole oturduktan sonra orada oturuyor ve alışmama izin veriyor. Aynı anda pek çok duyguyu birden yaşıyorum ve bu çok zor. Acı ezici ama aynı zamanda zevk de.

"Çok iyi gidiyorsun," diye inliyor Cole. Aletinin içimde zonkladığını hissediyorum. "Siktir, çok iyi hissediyorsun. Çok sıkı."

Cole yavaşça hareket eder ve o hareket ettikçe zevk artar. Cole inliyor, geri çekiliyor ve tekrar bastırıyor. Nefesim kesiliyor. Bu hareket kepçenin de hareket etmesine neden oluyor ve içime elektrik veriyor.

"Tanrım, Jo. Seni döllerimle doldurmak için sabırsızlanıyorum." Cole inliyor, kolları titriyor. Bir elini tekrar klitorisimle oynamak için uzatıyor. "Bugünlerde seni odana kilitleyeceğiz ve bebeğimizle dolana kadar seni besleyeceğiz. Seni yatağa bağlayacağım, böylece yük üstüne yük kabul etmekten başka seçeneğin olmayacak. O zaman sonsuza kadar bizimle kalacaksın. Artık kaçmak yok, istesen bile. Senin için her şeyi sağlayacağız. Tek yapman gereken seksi küçük annemiz olmak."

Cole parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve içimden bir heyecan geçiyor. Sözleri edepsizce. Şimdi bir bebek istemiyorum. Tarihi tekrarlamak ve çocuğuma annelik yapmak istemiyorum. Ama yine de. Sahiplenici enerjisiyle ilgili bir şey beni zevkten kızartıyor.

Cole klitorisimle oynamaya devam ediyor. Bu ve kışımından gelen ekstra hisler Cole'un aletinin her yerinde patlamam için yeterli.

Cole kısa bir süre sonra bir iniltiyle içime giriyor. "Lanet olsun, Jo." Pantolonunu indirdi. "Tanrım."

Orgazmımın titreşimleri azalırken Cole içimden çıkıyor, sonra yavaşça kepçeyi **Ç e k i y o r** . Ben gerildim ama o çıkardı.

Cole tezgahdan aşağı atladı. "Onu odaya taşı Jay, biz de temizleyelim. Kutlamadan önce birinin güzellik uykusuna ihtiyacı var."

BÜTÜN HAFTA JO'DAN SAKLANDIM. ONU AYLARDIR TANIYORUM VE

Onu en yüksek ve en düşük seviyelerinde gördüm. Ama birdenbire tanıdığım en korkutucu insan oldu. Onun yerine silahlı bir adamla yüzleşmeyi tercih ederim.

Otelde rüya görürken beni nasıl rahatlattığını unutamıyorum. Kabusun ortasında uyandığımda onu bana sarılmış halde buldum. Uyurken onu incitecek bir şey yaptığımdan endişelendiğimde hissettiğim mutlak, kör edici korku beni hala korkutuyor. Beni terletiyor.

Onunla yüzleşmek yerine, her gece o yattıktan sonra ona en sevdiği yiyecekleri getiriyorum. Kendi başıma uyumaya çalışıyorum ama olmuyor. Kafamın içindeki gürültü çok yüksek. Bu yüzden her gece kendimi onun yatağına geri sürünürken buluyorum. O uyanmadan çıkıyorum ve bir iş bulmaya gidiyorum. Ya da en azından kendime böyle söylüyorum. Çoğunlukla ondan kaçıyorum.

Yine de, onu kulübeye getirdiğimizden beri uyuduğum en iyi uyku bu.

Cole biliyor. Bildiğini biliyorum ama bana bu konuda hiçbir şey söylemedi. Onu pencerenin önünde becerirken izlediğimde hem korkmuş hem de tahrik olmuşum. Ve beni yanına çağırdığında, yaptıklarımı yüzüme vuracağından ve ne kadar korktuğumu göreceğinden korktum.

Korkmuş. Frozen.

Cole'un söylediklerini araştırdım. Hâlâ zayıf olduğumu düşünüyorum ama o zamandan beri kendimi tuhaf hissediyorum. Kafamın sessiz olduğu bazı anlar var. Genellikle.

Jo'ya sarıldığımda oluyor. Ama şimdi, bunu hissetmek için onunla sevişmeme bile gerek yok. Sadece onun yanıdayken.

Bugün onun doğum günü. Hediyesini aldım ve odamda onunla birlikte dururken ellerim yine terliyor.

Bu çok aptalca. Bunun aptalca olduğunu düşünecek. Hediyesini yatağımın üzerine koydum ve ellerimin titremesini durdurmak için oturdum.

Bu ne lan? Bundan daha az tepkiyle insanları öldürdüm. Bir süre ne giyeceğimi düşündüm. Cole bir akşam yemeği planladığımızı söyledi. Evde tabii ki. Dışarı çıktığımda tanınmam zaten bir risk ama Jo'yu da riske atmak istemiyorum. Davamız bu kadar sıcakken olmaz. Bittiğinde daha güvenli olacak.

Cole'un Jo'ya ne aldığından emin değilim. Katılmam gereken bir rol olduğunu söyledi. Ne olduğunu bilmek isteyip istemediğimi sordu, ben de hayır dedim. Midemi bulandırdı ama bilseydim geri çekilirdim. Neredeyse hayır diyecektim. Neredeyse. Ama deniyorum.

Yirminci kez saçımı düzeltiyorum. Aptalca.

Aptalca davranıyorum. Bu sadece bir akşam yemeği.

Kahretsin, birini öldürmeyi tercih ederim.

Hediyeyi şifonyerimden kaptığım gibi koridora çıktım. Jo ve Cole çoktan gelmişlerdi. Jo, Cole'a mutfakta bir şeyler yapmayı öğretmeye çalışırken gülüyor ve her zamanki gibi işi berbat ediyor. Tam da bu nedenle Cole'un kulübede yemek yapmasına asla izin vermem.

Jo'ya bakıyorum, birden olduğum yerde donakalıyorum. Açık mavi bir elbise giymiş, saçında krem rengi bir fiyonk var. O kadar güzel ki. Çok güzel.

Jo bana bir bakış fırlatıyor ve yüzündeki gülümseme kayboluyor. Yutkunuyor. "Oh, hey."

Birdenbire, giydiğim düğme ve pantolonun saçma olduğunu düşündüm. Ben aptal gibi görünüyorum, onlarsa çok iyi. Üzerimi değiştirmek için topuklarımın üzerinde dönüyorum ama Cole, "Hey, gitme. Ben hediyesini getirirken sen de masayı taşımasına yardım et."

"Sana beni almamanı söylemiştim..." Jo itiraz ediyor ama Cole çoktan ön kapıya yönelmiş, Jo ve beni garip bir şekilde ayakta bırakmıştı.

Dudağını ısırıyor ve bir şeyler karıştırdığı ocağa geri dönüyor.

Yine sıkıştım.

Bundan nefret ediyorum. Neden donmuş durumdayım? Kendi lanet dairemdeyim. Bu benim için travmatik olmamalı.

"Orada öylece dikilip duracak mısın?"

Anında gözlerim ona kayıyor. Jo tencereyi karıştırmaya devam ediyor. Omzunun üzerinden küçük bir bakış fırlatıyor ve gözlerindeki hafif pırıltıdan ukalalık yaptığını anlıyorum.

Hemen arkasından yaklaşıp elimi saçının arkasına atıyorum ve bana bakması için başını geriye doğru çekiyorum. Bebek mavisi gözleri benimkilere dikildiğinde sırtıyorum. "Bu tavrını sürdürmek ister misin, sürtük?"

Jo gözlerini kısıyor ama bir şey söylemiyor. Sıkıca gülüyorum ve gitmesine izin veriyorum. Akıllı kız. Yemeği siktir et, onu şimdi bu masaya atacağım ve kendi lanet adını hatırlayamayana kadar cezalandıracağım.

Bir zamanlayıcı çalışıyor ve Jo fırını açıyor. Anında üzerimize bir sıcaklık dalgası yayılıyor ve Jo'yu geri itiyorum.

Bana kızgın bir bakış fırlatıyor ama aldırımıyorum. Tezgâhtan fırın eldivenlerini aldım ve güveç kabını çıkardım. Lazanyaya benziyor.

Ağzım sulandı.

Masaya taşırken Jo, "Bunu kendim yapabilirim," diye itiraz ediyor.

Bunu kendi başına halledebileceğini biliyorum ama onu kızdırmaktan zevk alıyorum. Onunla ilgilenmek ve bu yüzden sinirlendiğini görmek hoşuma gidiyor.

Kapıdan garip bir ses geliyor. İkimiz de başımızı kaldırıp Cole'un kapıyı aralık tutarak içeri baktığını görüyoruz. "Jo! Hediye için hazır mısınız?"

Aman Tanrım. Ona ne almış böyle?

Jo bana kısa bir süre baktı. Omuz silktim. Bana ne olduğunu söylemedi. "Sanırım?"

Cole kapıyı açıyor ve bir şey oturma odasından mutfığa doğru fırlıyor. Ne olduğunu anlamadan önce onu korumak için sertleşiyorum.

Jo'nun nefesi kesildi.

Aman Tanrım. Elimi yüzümde gezdirdim. Bu bir köpek.

Golden Retriever doğruca bana koşuyor, üzerime atlıyor, nefes nefese kalıyor ve kuyruğunu sallıyor. Sonra Jo'nun yanına gidip elini yalıyor, sonra da odayı kokluyor.

"Bu bir... bana köpek mi aldın?" Cole ona doğru ilerlerken Jo başını kaldırıyor, onu kollarının arasına alıyor ve kocaman bir öpücük konduruyor. "Evet! Jayden yaşayacak bir yerimiz olana kadar beklememiz gerektiğini söylemişti. Artık var. Onu sevdin mi?"

"O mu?" Jo, köpeği tekrar selamlayabilmek için Cole'un kollarından kurtulmaya çalışıyor. Jo çömeldiğinde köpek yüzünü yalıyor ve Jo gülüyor.

İçimden bir kıskançlık şoku geçiyor. Tabii ki ona bir köpek aldı. Onu çok seviyor. Cole her zaman mükemmel olmak için burada. Nasıl oluyor da

ben

yetişmemi mi bekliyorsun? Yetişemiyorum.

Başımı sallayıp uzaklaşmaya çalışıyorum ama köpek Jo'dan ayrılıp bana doğru koşuyor, bacaklarımın üzerine atlıyor ve bana gülümsüyor. Sonra ben tepki veremediğim bacağını kaldırıp ayakkabıma işlemeye başlıyor.

"Tanrım!" Geri sıçradım.

Köpek sanki üzerime işlememiş gibi davranarak etrafta zıplıyor. "Az önce seni kendi köpeği olarak işaretledi!"

Cole kahkahalarla gülmeye başladı.

Ona ters ters baktım. "Bu hiç komik değil."

Jo gülmemeye çalışıyor. Ben de ona ters ters bakıyorum. Birkaç kâğıt havlu aldı, ben de elinden kaptım. Ayakkabılarımı çıkarıp pisliği temizliyorum. Ben yerdeyken köpek yüzümü yalıyor.

"Ondan hoşlanıyor musun?" Cole tekrar sorar.

Jo şimdi derin derin gülümsüyor. "Hep bir köpeğim olsun istemişimdir." "Biliyorum." Cole gururla gülümsüyor.

Jo sırtıyor ve Cole'un yüzüne bir öpücük konduruyor.

Bu kadar. Daha fazla dayanamayacağım. Hediyesi alıp yalınayak kaçmaya çalışıyorum ama köpek bunu zorlaştırıyor.

"Nereye gidiyorsun?" Cole soruyor. "Daha yeni yemek yaptık."

"Yemek hazırladım. Sen araya girdin." Jo ondan uzaklaştı ve bana baktı.

"Bu benim için mi?"

Yanaklarım yanıyor. Bunu ona vermek istemiyorum. Lanet bir köpekle kıyaslanmasına imkan yok.

"Uh, evet. Ama bu bir şey değil. Gerçek hediye bu değil." Jo'nun başının arkasında Cole bir kaşını kaldırır.

"Tamam..." Ben hediyesini rehin tutmaya devam ederken Jo orada garip bir şekilde duruyor. Hay sikeyim. İstemiyorum. Kendime geliyorum ve hediyei neredeyse ona fırlatıyorum. Onu izlemekten başka bir şey yapmam gerekiyor, bu yüzden yemeği servis etmeye başlıyorum. Ambalaj kağıdı düşerken, sessizlik olur.

Yüzüm daha da yanıyor. "Aptalca bir şey. Sadece aptalca bir şey." Jo plastik kabı elinde ters çeviriyor. "Bu... çiçek mi?"

"Dediğim gibi, aptal." Bir parça erimiş peynirin üzerinde kendimi yakıyorum ve tıslıyorum. "Hayır, bunlar..." Plastiğin açıldığını duyuyorum, ve o bütün

katmanları. "Kahretsin, bunlar yenilebilir mi?"

Yüzümün daha fazla kızarabileceğini sanmıyorum. "Ah, evet." Şeflerin

kullandığı yenilebilir çiçekleri araştırmak için günlerimi harcadım, sonra onları bulmak için birkaç gün daha harcadım. Buradaki dili bilmediğim ve bu konuda hiçbir fikrim olmadığı için zor oldu.

nereden başlayacağımı bilemedim. Ama birkaç tane buldum ve bozulmasınlar diye buzdolabının arka tarafına sakladım.

Şimdi ne kadar aptalca olduğunu anlıyorum. "Aptalca, her neyse." "Hayır, değil! Onları seviyorum."

Yine de ona bakmıyorum.

"Jayden." Bir el benimkine dokundu. Yerimden sıçrayıp Jo'ya bakıyorum, göreceğim şeyden korkuyorum. Alaycı bir acıma yerine takdir görüyorum. Tereddütle gizlenmişti ama yine de oradaydı.

Göğsümde sıcak bir şey çiçek açıyor.

Bu tuhaf duygudan kurtulmak için boğazımı temizliyorum. "Hadi yiyelim."

Akşam yemeği güzeldi. Lezzetli aslında. Bunu özlemişim. Jo'nun yemek pişirmesini ve Cole'la ileri geri tartışmalarını dinlemeyi özledim. Köpek sürekli ayaklarımın üzerinde yatıyor. Ayaklarımı onun altından çekmeye çalışıyorum, ama o hareket etmeye devam ediyor, tüylü bedenini üzerime koyuyor, hızla nefes alıyor.

Heyecanlandım. Cole'un heyecanlandığını görüyorum ve elinde bir şey olduğunu anlıyorum. Elbette, elinde bir paketle döndü.

"Sadece senin için bir şey. İkimizden de."

Jo meraklı bakışlarını bana çeviriyor. Yüzümdeki kanın çekildiğini hissediyorum.

Jo açıyor ve hemen shibari iplerini tanıyorum. Çok güzeller, mavinin farklı tonlarında çok sayıda ip var.

Rahatlıyorum. Bunu biliyorum. Bu tanıdık.

Jo gülüyor. "Beni bağlayıp aptalca becerecek misin?"

Cole omuz silkiyor, yüzünde rahat bir gülümseme. "Elbette. Ama onları bunun için almadım."

"Öyle mi?"

Cole bana baktı. "Bazen usta öğrenci olmalıdır." O da ne... Kahretsin.

Lanet olsun.

Cole ne demek istediğini anlamamı izliyor ve yüzünde şeytani bir gülümseme beliriyor. "Bunları Jayden'ın üzerinde kullanacaksın."

BAKIŞLARIMI JAYDEN'A ÇEVİRİYORUM. İPLERE KAŞLARINI ÇATTI, GÖZLERİ Onlardan Cole'a, oradan da bana.

"Affedersiniz?" diye

homurdanıyor.

"Jo'yu birçok kez bağladın. Sıra sende."

İnançsızlık beni dolduruyor. İmkânı yok. Jayden bunu asla kabul etmez.

Jayden ve Cole arasında bir çeşit sessiz iletişim var. Jayden kızgın görünüyor ama yine de hayır demiyor.

Cole parmaklarıyla kolumda iz bırakıyor. "Test etmek ister misin?" Jayden'a bakıyorum. Bakışlarımı karşılıyor, gözleri sert.

"Sanmıyorum..."

Jayden meydan okuyan bir kaş kaldırıyor.

Hay sikeyim. Bu onun yapacağı bir şey mi? İçimi bir heyecan kıvılcımı dolduruyor ve bacaklarımın arasında sıcaklık patlıyor. Bağlanmış ve benim merhametime kalmış bir halde çok seksi görünecekti.

"Ne oldu, kedicik? Korktun mu?" Jayden alay ediyor ama vücudu gerginlikle kaplı.

"Tabii ki hayır. Hadi yapalım şu işi." İpleri tutuyorum. "İşte bu." Cole arkamda ayağa kalktı.

Onları tuttuğumda ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ediyorum. Jayden bunu gördü ve sırıttı.

Bu kadar yeter. Ne olursa olsun bunu yapacağım.

"Yatak odası." Cole beni koridora doğru itti.

Köpek hevesle ayaklarımıza atlıyor. Cole gülüyor ve köpeği banyoya kilitliyor. "Böylece yemeği yemez."

Hemen kendimi kötü hissettim. Köpek daha yeni geldi ve biz onu kilitliyoruz.

"Onu bir saniye içinde yakalayacağız." Cole alnımdan öpüyor. "Büyük bir gün geçirdi, bırak alışsın."

Cole bizi yatak odasına götürüyor. Benim yatak odama.

Sikeyim. Bırak shibari'yi, daha önce hiç bir erkeği bağlamamıştım. Ne yaptığımı bilmiyorum. Ama bunun beni durdurmasına izin vermeyeceğim.

Jayden yatağımın önünde duruyor ve sonra dönüp bana bakıyor. "Sırt üstü yat," diye emrediyorum.

Jayden hemen bir şey söylemek için ağzını açıyor, sonra da kapatıyor. Bir an donup kalıyor, bana kızgın bir bakış attıktan sonra yavaşça yatağa oturuyor.

Dışarısı o kadar karanlık ki, içeride ışıklar açıkken her şey görülebiliyor. Sırıttıyor, sonra sertçe uzanıyor.

Cole ellerini kollarımda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Aferin kızıma. Şimdi ne olacak?"

Elimdeki iplerden birini çözüyorum. Yatağın dört direği var. Acaba uzuvlarını onlara bağlayabilir miyim?

Jayden'in sağ bacağına doğru ilerliyorum. Beni bir şahin gibi izliyor ama kıpırdamıyor.

Kollarım enerjiyle uğulduyor. Bu heyecan verici. Bunu yapmama izin veriyor. Jayden'in ayak bileğini tutup yatağın kenarına çekiyorum. İpi karıştırıyorum ama bacağının etrafına bir düğüm atıyorum, sonra da yatağın direğine doluyorum. Düğümün sıkı olduğundan ama çok sıkı olmadığından emin oluyorum.

Gülümsüyorum, sonra bir sonraki bacağa geçiyorum. Onu da hallettiğim de içimde bir güç oluşuyor. Jayden'in bacakları sıkıca bağlanmıştı. Benim merhametime kaldı. Ellerine doğru ilerliyorum. Büyük ellerine. Onları esnetiyor, beni izliyor.

"Eğleniyor musun, kedicik?"

"Evet." P'yi patlatıyorum, sonra yeni bir rulo ip alıyorum.

Cole izliyor. "Ona bir şey öğretecek misin, Jay?"

"Kendi başına gayet iyi gidiyor gibi görünüyor," diye homurdanıyor Jayden. "Bana bir düğüm öğretmeni istiyorum," diyorum.

Jayden bana bakıyor.

Kendime güvenim artıyor. "Bana nasıl bağlayacağımı öğret, böylece kaçamazsın ama yine de güvende olursun."

Jayden'ın bakışları sert ama ufak bir yumuşama var.

"Al, şu ipi getir." Eliyle işaret etti. Dediğini yapıyorum. Jayden bana bir düğüm atıyor, elini direğe nasıl bağlayacağını anlatmaya çalışıyor. Tam olarak doğru yapamadığımda sinirleniyor, göstermek için diğer elini uzatmaya çalışıyor. Bacakları bende olduğu için hareket kabiliyeti biraz kısıtlı.

"Unutmayın. Dizginle ama sıkma," diyor.

Sonunda ne demek istediğini anladım. Diğer elinde tekrar deniyorum ve geri çekilip yaptığım işe hayranlıkla bakıyorum. Jayden yatağa uzanmış ve tamamen bağlanmıştı. Kaçmaya çalışmadı ama güvende gibi görünüyor.

Amım beklenmedik bir şekilde zonkluyor. Ona ne istersem yapabilirdim. O benim, benim merhametimde.

Tanrım, böyle mi hissediyor? Bu benim kafama girebilir.

"Ne yapacaksın, limon damlası? İşte sana fırsat." Cole beni izliyor, gözlerinde bir kıvılcım var.

"I..." Jayden'a bakıyorum.

"Ona bakma. Yapmak istediğin şeye çoktan razı oldu."

Jayden'a şaşkınlıkla bakıyorum. Çenesi sertleşmişti ve Cole'a dik dik bakıyordu.

Ama bana baktığında hayır demiyor.

"Bunu yapmak için başka ne zaman şansın olur bilmiyorum. Sen onu bırakır bırakmaz beni döveceğinden eminim. O yüzden şimdi avantajını kullansan iyi olur."

Temkinli bir şekilde yatağın kenarına doğru ilerliyorum. Sahip olmama izin verilmeyen bir şeyin çekimi çok güçlü. Kaslarına ve dövmelerine hayran olduğum pek çok zaman oldu ama o her zaman çok soğuktu.

Karın kaslarını görebilmek için Jayden'ın tişörtünü tereddütle yukarı çekiyorum. Kasları esniyor ve nefes alış veriş hızlanıyor. Lanet olsun. Her nefes alışında çıtırdıyorlar ve güzel, koyu renkli dövmelemlerle kaplılar. Jayden'a bakıyorum. Koyu renk gözleriyle beni izliyor.

Elimi karnında bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. Kahretsin, çok sıcak ve teni çok yumuşak. Elimle teninde dolaşan tüyleri yakalıyorum.

Oh. Bundan zevk alıyor. Amım ıslanıyor.

"Daha fazla. Daha fazlasını yapabilirsin."

Cole yaklaşıyor.

Jayden bunu yaparken sertleşir. Cole'a "Bana dokunma lan," diye homurdanıyor.

Cole daha büyük sırtıyor. "Dokunaklı."

Jayden Cole'a hamle yapacakmış gibi hareket ediyor ama ipler onu engelliyor. Cole ellerini kaldırdı. "Sana dokunmayacağım. Sakin ol."

Jayden'ın nefes alış veriş hızlanıyor ve ben pantolonuna doğru ilerliyorum. Onları çıkarmak istiyorum. Sertleşip sertleşmediğini görmek istiyorum. Zaten öyle olduğunu söyleyebilirim. Aletin şişkinliği pantolonuna baskı yapıyor. Jayden'ın kemeri takılıydı ve onu bağlamadan önce kıyafetlerini çıkarmadığım için kendime küfrederek kemeri çözdüm.

"Bu çok saçma," diye mırıldanıyor Jayden.

Bir parçam onun utancından hoşlanıyor. Bu kadar uzun süre bana aynı şeyi yapmasının karşılığı bu.

Pantolonunu indiriyorum ve aleti dışarı fırlıyor, uzun, ağır ve zonklıyor. Ağzım sulandı. Benim için o kadar sert ki, bunun için. Hoşlanmadığını söyleyebilir ama bir parçası hoşlanıyor.

Jayden'ın kara gözlerine bakıyorum. Gözlerinde meydan okuma parlıyor.

Sırıttıyorum ve sikini tutuyorum. Jayden hemen sertleşti. Tekrar gevşemeden önce hafifçe kavrayışıma doğru itiyor.

Sikeyim. Ağrıyan amımı rahatlatmak için yer değiştiriyorum. Sonra Jayden'ın sikini okşuyorum, tekrar içime girene kadar derisini geri çekiyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye sordum.

Jayden hiçbir şey söylemiyor, sadece ipleri çekiyor. Sıkıca tuttuklarını izliyorum. Ona sırtıttıyorum. "Ne, kontrolüm altında olmaktan hoşlanmıyor musun?"

Elimi sikinde aşağı yukarı gezdirirken Jayden dişlerini sıkıyor. Aleti zonklıyor ve diğer elimle taşaklarını avuçluyorum. İstedğim her şeyi yapmak çok iyi hissettiriyor.

Cole arkamdan yaklaşıyor. "Seni nasıl iyi hissettirebilirim ufaklık?"

Yer değiştiriyorum. Amım zonkluyordu. Cole hemen arkama oturdu. "Bacaklarını aç."

Yapıyorum ve Cole külotumu yırtıyor. Sıcak ağzı amımı buluyor ve etrafını kapatıyor. Sarsılıyorum ve inliyorum.

Elimi sikinin etrafında sıkıldıkça Jayden bir homurtu çıkarıyor. Onu daha hızlı sarsarak daha sert sıkıyorum. Jayden'ın bakışlarının benimkilere kilitlendiğini fark ettim.

Cole göt deliğimi yalayıp dilini üzerinde gezdirirken nefesim kesiliyor. Geçen gecedan beri hâlâ hassasım ve bu hissi mideme kadar hissediyorum.

Jayden sırtıttıyor. Buna karşılık olarak ağzımı açıyorum ve sikinin etrafına kapatıyorum.

Ben onun uzunluğunu emerken Jayden gerçek bir inilti çıkarıyor. Hızını

ayarlamaya çalışarak kalçalarını yukarı kaldırıyor ama ona izin vermiyorum. Yavaşça ilerliyorum, kalçalarını hissediyorum

Ellerimin altında gergindi.

"Jo..." Jayden uyarıyor.

Sırıyorum. Ne yapacak ki? Hiçbir şey. Burada kontrol bende.

Cole klitorisimle oynarken kıcımlı yalamaya devam ediyor. Beni hızlı bir şekilde geliştiriyor ve köşede bir orgazmı çoktan ikna ettiğini fark ediyorum. Jayden'in aleti üzerinde daha fazla çalışmaya başladım, emişimi arttırdım ve elimi tabanının etrafına sardım.

Zevk beni tamamen dolduruyor. Cole vücudumu nasıl çalıştıracağını biliyor ve sahip olduğum güç beni şimdiden heyecanlandırıyor. Hiç böyle bir güce sahip olmamıştım. Kontrol hiç bende olmamıştı ve şimdi elimde iki güçlü adam var. Ve kontrolü onlardan zorla almadım, onlar bana verdi.

Orgazm dalgalar halinde üzerime geliyor. Patlıyorum, zevk kaslarımı güçlü darbelerle kilitliyor. Aletini boğazıma gömerken Jayden küfrediyor.

Orgazm solmaya başladığında, Cole hemen bana tekrar geliyor, oynuyor, yalıyor, emiyor ve beni yukarı, yukarı ve yukarı inşa ediyor.

Jayden'a gerçekten mastürbasyon yapıyorum. Ona sert ve agresif bir şekilde saldırıyorum. Gözlerini kapatıp içime doğru itişini izliyorum. Elleri beni tutmak ister gibi açılıp kapanıyor ama yapamıyor. Tutamıyor.

"Jo, siktir." Jayden geriliyor.

Çok yaklaştım. Çok yaklaştım. Sonra Jayden sertleşiyor ve aleti şişiyor. Ağzıma boşalıyor, hevesle yuttuğum döl püskürüyor. Ağız dolusu, ağız dolusu. Beni uçurumun kenarına itiyor ve Cole'un diline ve parmaklarına karşı nabız atarak onunla birlikte geliyorum.

Bu orgazm bir öncekinden daha uzun sürüyor ve uzuyor. Başım karıncalanıyor ve kendimi... mutlu, tatmin olmuş, doymuş hissediyorum.

Jayden'in aletini bırakıyorum ve hemen ellerini çözmek için harekete geçiyorum. Cole ayağa kalkıyor ve işi bittiğinde ipleri Cole'un yığınınına koymak için hareket ediyorum. Ben bunu yaparken, Jayden beni yakaladı.

Çılgılık atıyorum ve Jayden beni yatağa çeviriyor, böylece ben onun altındayım, o da üstünde. Pantolonunu indirdi ve bana baktı. Gözleri keskin ve hırslı, "Umarım hoşuna gitmiştir çünkü bu uzun, çok uzun bir süre bir daha olmayacak."

Ellerim onunkilerin altında sıkışmış durumda ve yine ne kadar çaresiz olduğuma dair içimde bir ürperti dolaşıyor. Ama bu sefer, bunun beni çaresiz hissettirmedeğini fark ediyorum.

Jayden sırtarak beni izliyor. "Sen eğlendin. Şimdi sıra diğer hediye." "

"Diğer..."

Jayden bileklerime bakıyor. "Sana dövme yapacağım."

"Ne dövmesi?" Ona bakıyorum.

Dişlerini gıcırdatıyor. "Diğer bok parçasının sana dokunduğu yer. Bileklerine."

Çenemi sıktım. Jayden'ın otoriter sesi geri geldi. Ne söylediğimin önemli olmadığı ses tonu.

"Bunun bir hediye olduğunu söylediğini sanıyordum," diye çıkışıyorum.

"Öyle. Benim için." Jayden kısa bir süre için gözlerini kapatıyor, sonra tekrar açıyor. Boğazını temizliyor, sonra benden uzaklaşıyor.

Jayden yatağın kenarına otururken ben de doğruluyorum. Ellerini yumruk yapıp sıkıyor, sonra serbest bırakıyor. "Her iki bileğini de yapmak istiyorum. Bileklerini tutan iki iskelet eli. Biri benim için, biri Cole için."

Cole'a bakıyorum. Şaşırmış görünmüyor.

"Ben istiyorum..." Jayden kelimeleri bulmakta zorlanıyor ve elini saçlarında gezdiriyor. "Siktir."

Oturdum ve kelimeleri çıkarmasını bekledim.

"Yara izlerini örtmesini istemiyorum. Yara izlerin için orada olmasını istiyorum." Şaşkınlıkla ona baktım.

Jayden yüzünü ovuşturur. "Siktir. Kelimeler."

Onun telaşlanmasını izlemek neredeyse eğlenceli. Jayden asla telaşlanmaz. Jayden pisliğin teki ama buraya geldiğimizden beri onda farklı bir şeyler var. Ne olduğundan emin değilim ama bana onunla bir şansımız olduğunu düşündürüyor.

Yavaşça elimi uzattım ve koluna koydum.

Jayden sıçradı, sonra bana baktı. Yoğun bakışlarını üzerimde sabitliyor. "Eğer kesmek istersen bana gelmeni istiyorum. Senin için acıtacağım. Ama bunu kendin yapma."

Göz kırpıyorum.

Cole yatağın diğer tarafında benimle birlikte oturuyor. "Canım istediğinde Jayden'ın bana dövme yapmasına izin vermeyi kabul ettim. Kalçamda bir parçaya başlayacağız."

Jayden ellerini yumruk yapıyor, sonra ayağa kalkıp önümüzde volta atıyor. "Ben de orada olacağım." Bana kötü kötü bakıyor.

Cole, Jayden'a ters ters bakarak, "Jayden'ın demek *istediği* orada olmak *istediği*," diyor. "Eğer izin verirsen."

Jayden sertçe duraklar. Bir an için kendisiyle savaşıyor. "Canını yakmama izin ver, Jo."

Cole bir eliyle kalçamı okşuyor. "Bırak güzelleştirsin."

Jayden ellerini agresif bir şekilde saçlarında gezdiriyor. "Artık benden saklanmak zorunda değilsin Jo. Mükemmel değilim ama bir daha asla saklanmak zorunda kalmaman için çalışmaya devam edeceğim. Hiçbirimiz saklanmayacağız."

Göğsüm ağrıyor. Bunu istiyorum. Bunu itiraf etmek istediğimden daha çok istiyorum.

"Senden asla sıkılmayacağız, Jo." Cole eğiliyor. "Mary Jo Hall'un yüzeyini daha yeni çözmeye başladık ve şimdiden takıntılıyız. Söyleyebileceğin ya da yapabileceğin hiçbir şey ilgimizi azaltamaz. Denediniz. İşe yaramadı." Cole kıkırdıyor.

"Dur," diye fısıldıyorum, duygularım boğazımı tıkıyor.

"Bu kelime daha önce işe yaramadı, şimdi de yaramayacak." Cole başıma bir öpücük kondurdu. "Yalvarsan bile."

Ellerimi her ikisinin de kalçalarına koydum. Sessizce oturup düşüncelerimi toplamama izin verdiler. Sonunda bir nefes verdim. "Ben asla yalvarmam."

BİR YIL SONRA

Verandaya adımımı atıyorum ve sıcak güneş hemen başıma vuruyor. Önümde, Jo havuzun kenarında güneşleniyor.

Sadece birkaç ay sonra daireden taşınabildik. Jo maske takarak başka bir sosyal medya hesabı açtı ve daha fazla yemek içeriği üreterek popülerlik kazandı. Cole da çokça katıldı ve Jo çok hızlı bir şekilde ilk hesabındaki popülerliğe ulaştı. Sonra da onun yerini aldı. Jo'nun ses seçimi ve düzenleme stilleri hakkında söyleyecek çok şeyim vardı ve sonunda yardım etmeme izin verdi. İlk başta, sanırım benimle dalga geçmek içindi, sonra bu işte hiç de fena olmadığımı fark etti ve tamamen devralmama izin verdi. Bu işten Meksika'da güzel bir ev alacak ve seyahat edecek kadar para kazandık, Jo'nun hep yapmak istediği gibi yemek vlogları çektik.

Jo'ya sessizce yaklaşıyorum. Kulaklığı takılı olduğu için gözleri kapalı ve beni fark etmiyor. Güneşin altında bronzlaşmış tenine hayran olmaktan kendimi alamıyorum. Yaklaşık bir ay önce ona kaburgasına dikenli sarmaşıklardan oluşan bir dövme yaptırmıştım ve bu dövme onda kışkırtıcı görünüyor. Mükemmel bir şekilde de iyileşti.

Kulaklıklardan birini çıkardım. "Ne dinliyorsun?" Jo sızdırdı. "Tanrım!"

Gülüyorum. Onu hazırlıksız yakalamayı seviyorum.

"Lanet olsun, Jayden." Jo kulaklığı kapıyor ama ben ondan alıp kulağıma götürüyorum. "Bu iğrenç bir roman mı?"

Aslında baharatlı bir roman olduğunu
duydum. Jo kaşını kaldırdı.

Ona sırtıyorum. İğrenç kitaplarını dinlemesine bayılıyorum. Cole da
öyle. Sanki onu aç bırakıyormuşuz gibi hep üstümüze atlıyor.

Onu sikerken Jo'nun altındaki koltuğun ter içinde kaldığını fark
ediyorum. "Bu bok için burası çok sıcak." Tişörtümü çıkarıyorum.

"Hadi serinleyelim." Jo'nun gözlerinde bir şey parlıyor, sonra
kayboluyor.

"Hayır, teşekkürler. Yine de devam edin."

Ona kaşlarımı çatıyorum. Düşündüm de, buraya geldiğimizden beri Jo'yu
havuzda gördüğümü hiç sanmıyorum.

"Saçmalık." Uzandım ve onu kollarıma çektim. Jo
ciyakladı. "Kıyafetlerim!"

"Kuruyacaklar."

"AirPods'um!"

"Sana daha fazlasını alacağım." Kaçmak için çabalarken elimi sıkıyorum.
"Hazır mısın?"

"Siktir-"

Ben atlıyorum. Bir sıçramayla soğuk suya düşüyoruz. Suya girer girmez
Jo'yu bırakıyorum ve o da yüzeye doğru fırlıyor. Ben de tembelce peşinden
gidiyorum, o su sıçratırken sırtıyorum. Jo havuzun kenarına tekmeler
atıyor, sonra nefes almak için çırpınarak kenara tutunuyor.

"Gördün mü? İyi hissettiriyor." Tekmeleyerek lezzetli serinliğin
vücudumda gezinmesine izin veriyorum.

Jo cevap vermiyor. Onun yerine, vücudu kaskatı kesilmiş bir
halde duvara yapışıyor. "Jo?"

Hâlâ nefes almak için çırpınırken havuzun kenarına boş boş bakıyor.

Doğru olmayan bir şeyler var. Korku mideme hücum ediyor ve ona
doğru yüzüyorum. "Jo? İyi misin?"

Ona baktım. Yanlış bir şey göremiyorum. Çenesinden tutup bana
bakması için başını çektim.

Jo titriyor, gözlerini kırpıştırarak tekrar odaklanıyor. "Uh..."

İçime hücum eden o duygudan nefret ediyorum. Kendimi çaresiz
hissediyorum. Jo'da bir sorun var ve ne olduğunu bilmiyorum. Yüzünü
sıkıyorum, talep ediyorum. "Söyle bana."

"Ben sadece... su. Suya dayanamıyorum." Jo kendini havuzdan çıkarır.

Kafam karıştı ve onu havuzdan çıkarken takip ettim. Jo sanki maraton koşusunu yeni bitirmiş gibi ağır ağır nefes alıyor. "Özür dilerim. Genelde bu kadar kötü değildir."

Nefes alamıyor gibi görünüyor ve birden kendimi korkunç hissettim.

Oh lanet olsun. Bunu ben yaptım. Yaptığım şey yüzünden hala suyun etrafında olamıyor. Bir dizi duygu bana çarptı ve ilk başta tek hissedebildiğim öfke oldu. Yanıyor, sıcak bir öfke. Yumruklarımı sıkıyor ve derin nefesler alıyorum. Jo tekrar şezlonga kıvrılıyor ve olabildiğince küçük bir top haline geliyor.

Öfkem hemen kalp kırıcı bir üzüntüyle bastırıldı. Jo'yu üzgün görmekten nefret ediyorum. Yanına oturdum ve onu kollarıma çektim. Önce karşı koyuyor ama sonra rahatlıyor.

"Jo..." Ben de diyorum. Boğazım tıkanmış gibi hissediyorum. "Ben iyiyim."

Belli ki öyle değil. Ona üzgün olduğumu söylemek istiyorum. Ama kelimelerin bir anlamı olmadığını biliyorum. Değiştirir.

En azından terapistim bana böyle söylüyor. Hepimiz terapiye gidiyoruz. Kimliğimizi korumak için maskeler taktık ama gidiyoruz. Jo bize gitmemiz gerektiğini yoksa bizi terk edeceğini söyledi. Ben de ona bir takip cihazı yerleştirdim ve asla gidemeyeceğini anladığından emin oldum. Ama yine de terapiye gittim. Hayatımda yaptığım en zor şeydi. Anlamlı bir şey konuşmasak da çoğu seansta tişörtümden ter akıyor. Terapisti kendimden uzak tuttum. İyi biri ama beni korkutuyor.

Jo beni silkelemeye çalışıyor. "Ben iyiyim, Jayden.

Gerçekten iyiyim." Ona daha sıkı sarılıyorum.

"Daha iyi yapacağım, Jo."

"Senin işin değil," diye tersliyor. "Bırak beni."

"*Kendimi* daha iyi yapacağım," diye homurdanıyorum. Bunu söylemek istememiştim ama kelimeler ağızımdan çıktığı anda rahatladığımı hissettim.

Jo dondu. Yavaşça, çok yavaşça, tekrar içimde eriyor. Ve bu dünyadaki en güzel duygu.

Çenemi başının üstüne koyuyorum. Daha iyi yapacağım. Hâlâ kızgınım. Kendime kızgınım. Duruma kızgınım. Dünyaya kızgınım. Daha az hissetsem de hala hissediyorum ve bundan nefret ediyorum.

Terapistim öfkenin örtbas edilen bir duygu olduğunu söylüyor. Öfkeli hissetmek, acı gibi diğer şeyleri hissetmekten daha kolaymış.

Belki de bir şeyler bulmuştur.

Jo'yu kollarımda sürüklüyorum. Böyle olmasından nefret ediyorum. Benim yüzümden olmasından daha da çok nefret ediyorum. Belki de

terapistime açılmamın zamanı gelmiştir.

Korkuyorum. Hiç olmadığım kadar korkuyorum. Ama Jo için, belki kaçmayı bırakabilirim.

Artık saklanmak yok. Bununla yüzleşmek zorundayım. Jo için.

EPİLOG

JO

BEŞ YIL SONRA

SOĞAN TOZU, ya da kısaca "O.P.", ayaklarıma atlıyor. Genç bir köpekten yetişkin bir köpeğe dönüştü ama hala yavru bir köpek gibi davranıyor. Gülüyorum ve onu aşağı itiyorum. Lüks mutfağımızın etrafında dönüp duruyor, dili dışarıda nefes nefese. Cole ona isim vermekte ısrar etti ve Jayden ile ben bu yüzden onunla dalga geçmeyi asla bırakmayacağız.

Anahtarlarımı ve aldıklarımı tezgâhın üzerine bırakıp derin bir nefes alıyorum. Hemen dondurmayı açtım ve bir kaşık buldum.

Bugün terapi zordu ama buna rağmen gittiğimden beri çok daha mutluyum. Sanki omuzlarımdan büyük bir yük kalkmış gibi. Kendimi bambaşka biri gibi hissediyorum-daha az öfkeli, daha çok...bulunmuş.

"Kurabiye hamuru mu?" Cole mutfağa girer. "Ne oluyor lan? Bana söylemeyecek miydin?" Bir kaşık kapıyor ve barda yanıma oturup kutuyu kendisine doğru çekiyor.

"Şerefsiz," diye bacaklarına tekme atıyorum. "O benim."

Cole büyük bir kaşık alıyor ve kaşlarını bana doğru oynatıyor. "Son yumurta da çatladı."

"Gerçekten mi?" Tabureden atlayıp mutfak penceresine gidiyorum, pencerenin hemen dışında bir kuş yuva yapmış. Cole bu gelişmeyi takıntı haline getirmişti.

"Bu sabah yaptım." Jayden mutfağa giriyor, üzerinde düğmeleri iliklenmemiş bir gömlek var ve rahatlamış görünüyor. "Tabii, bana söyleme." Cole'un elinden kaşığı kapar. "Dondurmayı benden saklıyorsun. Seni kapatmadığım için şanslısın."

"Pffft. Sonuncusundan bu yana beş yıl geçti. İstesen de benden kurtulamazsın."

Gözlerimi deviriyorum ve pencereye dönüyorum. Boğuk bir çığlık duydum.

Elbette, tüm yavru kuşlar kıvrılmış uyuyor. Anneleri yemek almaya çıkmış olmalı. Korkunç derecede çirkinler ama onları izlemekten kendimi alamıyorum.

Cole yanımda durmak için hareket ediyor. "Kaşığımı aldı," diye homurdanıyor ve kalçalarımı tutarak çenesini başıma yaslıyor.

"Onu dövmemi ister misin?"

"Lütfen." Bir süre bebekleri izliyoruz. Cole elini kolumda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. Artık dövmelerle kaplı. Tabii ki, baş harflerinin olmadığı her yer. Jayden onları görünür tutmak için ısrar etti. Dövmeler ilk başlarda acıdan kurtulmak içindi ama şimdi Jayden'la birlikte yaptığımız özel bir şey oldu. O beni işaretlemekten zevk alıyor, ben de ona izin vermekten.

"Bir ay oldu."

"Ne?" Dalgınca sordum.

"Bir ay. Tersine döndüğümüzden beri." Donup kaldım.

Bir ay oldu. Bu kadar beklememize gerek yoktu ama onlara bana dokunmamalarını söyledim. Hazır olduğumu sanıyordum ve haftada iki kez terapiye gidiyordum, ama şimdi gerçek bir olasılık olduğu için korkuyorum. Hatta dehşete düştüm.

"Jo?" Jayden

soruyor.

Yutkunuyorum.

Cole beni çeviriyor, çenemin altından tutuyor ve ona bakmaya zorluyor. Bir süre bakışlarımı inceliyor. "Korkmana gerek yok."

"Değilim," diye yalan söyledim.

Cole Jayden'a bakıyor, sonra bana dönüyor. "O zaman ne var?"

Gözlerimi kapatıyorum. "Hazır değilim."

Ama bu kadar. İyiyim. İyileşmiş hissediyorum. Annem olursam ona dönüşecekmişim gibi hissetmiyorum. Bence Jayden ve Cole da hazır. Cole annesiyle geçmişinin bazı kısımları üzerinde çalıştı ve Sam arada bir ziyarete bile geliyor. Onun için bir birikim hesabı oluşturduk.

Üniversite. Jayden da yaşadığı travmanın çoğunu atlattı. Artık bir şeyleri hissetmek yerine öldürmüyor -şok edici- ve yavaş yavaş, azar azar kendine ve bize açılıyor. Artık her sabah onunla yüzmeye gidiyoruz ve onunla konuşmak daha kolay. Onu müstehcen kitaplarıma bağımlı hale getirdim.

Son zamanlarda, her iki erkeğin de yavru kuşlar için düşüncelere dalmasını izliyorum ve kendime rağmen, bu beni bayıltıyor. Bir çocuğa sevgi dolu bir yuva vermek istiyorum - içinde hiç büyümediğim bir yuva. Sanırım hepimiz istiyoruz. Ama yine de korkutucu. Ya başarısız olursam? Ya başarısız *olursak*?

Cole yanaklarımı acıtacak kadar sert sıkıyor ve gözlerimi açıyorum. Bir süre daha bakışlarımı inceliyor. "Biliyorsun, Jo. Ben bir yalancı değilim." Kaşlarını çatmış. Öyle olduğunu hiç söylemedim.

"Ve Jayden bir yalancı değil."

"Ne?" Şimdi kafam karıştı.

Cole sırtıyor. "Seni bağlayıp bebeğimizle dolduracağımı ve böylece bizi asla terk edemeyeceğini söyledim."

Bir adım uzaklaşmaya çalışıyorum ama Cole beni takip ederek tezgâha yapışmamı sağlıyor.

"I..."

"Nereye gidiyorsun?"

"Ben sadece..."

Jayden'in bakışları bana kilitlendi. Aç görünüyor. "Sonsuza dek bizim olacaksın, Jo. Bu seni sahiplenmediğimiz son yol."

"Bu iddia etmekle ilgili değil!" Cole'dan uzaklaşmaya devam ediyorum ama amım zonkluyor. Yavaşça takip ediyor, beni bir kedi gibi izliyor.

"Doğru, bu çok iyi bir ebeveyn olmakla ilgili. Ama *aynı zamanda* hak iddia etmekle de ilgili." Ben yatak odalarına giden koridora yaklaşırken Cole sırtıyor. "Ve sen de bizimki gibi çok güzel görünürdün."

"Dondurma ne olacak? Eriyecek."

Tezgâhın sonuna ulaşıyorum ve açık oturma odasına geri dönüyorum. "Dondurma umurumda değil."

O.P.'ye umutsuz bir bakış attım ama o sadece pantolonunu indirdi, bizi izledi ve sonra dondurmaya baktı. Hain.

Jayden solumdan yaklaşıp kaçış yolumu kesiyor. "İpler sende mi Cole?"

"Beş yıl boyunca."

"Güzel." Saldırmadan hemen önce Jayden'in gözlerindeki bakışı görüyorum.

Çığlık atıyorum ve yatak odasına doğru koşuyorum. Korku ve sarhoşluk ciğerlerimi dolduruyor. Jayden beni saçlarımdan yakaladığında neredeyse arka bahçeye açılan kapısı olan misafir yatak odasına varmak üzereydim. Beni koridorun duvarına öyle sert çarpıyor ki nefesimi tutabilmek için öksürüyorum.

Jayden yüzüme sırtıyor. "Bizden asla saklanamazsın, Jo. İstesen de istemesen de seninle dövüşeceğiz, seni becereceğiz ve seninle ilgileneceğiz." Saçımı çekerek gözlerime yaşlar dolmasına neden oluyor. "Tıpkı her zaman yaptığımız gibi. Şimdi uslu küçük kızımız ol ve dövüş."

Ve biliyorum.

SON

BONUS SAHNE

Lavabonun kenarlarına tutunuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

Yorgunum. İnanılmaz yorgunum. Cole bebek MJ görevinde ve bana kendime bir dakika ayırmamı söyledi. Ben de doğal olarak banyoda saklanıyorum. Yine de "anne" diye mırıldandığını buradan duyabiliyorum.

"Tuvalete gitti bebeğim," diye mırıldanıyor Cole.

MJ ağlamaya başlıyor ve ben başımı daha da öne eğiyorum. MJ bir annenin kızı ve bir yıl önce doğduğundan beri öyle. Ve ben bunu seviyorum. Bebeği kucaklamayı, sarılmayı ve tüm kilometre taşlarını izlemeyi seviyorum. Ama aynı zamanda çok yorgunum ve saat sabahın 9'u bile değil.

Ön kapı çaldı ve ayağa kalktım. Kim geldi? Saçımı düzeltip dışarı çıkıyorum.

"Bebeğim!" Komşumuz Rosa içeri giriyor ve ellerini havaya kaldırıyor. O.P. ayaklarının dibinde zıplayıp havlıyor. Rosa yıllardır komşumuz. İhtiyacımız olduğunda O.P.'ye bakmaya başladı ve onu çok şımarttı. Biz yokken hep kilo alır. Onu dondurmayla beslediğine yemin edebilirim.

Rosa telaşla oturma odasına girer, sırt çantasını yere bırakır ve Cole ile MJ'in yanına oturur. MJ onu gördüğünde kulaktan kulağa gülümser.

"Geldiğiniz için teşekkürler." MJ sürünerek Rosa'ya yaklaşırken Cole gülümsüyor. Onu davet ettiğimi hatırlamıyorum.

Jayden odaya giriyor, üzerinde güzel bir kot pantolon ve düğmeli bir bluz var. Kaşlarımı çattım. Neler oluyor?

Cole ayağa kalkıp ceplerini yokluyor. "İhtiyacın olan her şeyi aldın mı?" "Olduğunu biliyorsun tatlım. Şimdi git."

"Neler oluyor?" Cole yanımdan geçerken soruyorum. Göz kırpmıyor. "Hafta sonu için dışarı çıkıyoruz."

"Ne?"

Jayden beni arkamdan kucaklıyor ve kulağıma "Sürpriz" diye fısıldıyor. Ona bakmak için döndüm. Jayden bana nazıkçe gülümsüyor. "Rosa buradaki işlerle ilgilenecek."

Daha önce MJ'i hiç terk etmemiştim. Midem sıkışıyor.

Jayden daha alçak sesle fısıldıyor, "Her odada kamera var. Tüm zaman boyunca her şeyi izleyebiliyoruz."

Mutlu bebeğimin Rosa'nın kucağında sallanışını izliyorum. Sonra beni fark ediyor ve gülümsemesi genişliyor.

"Hazır mısınız?" Cole kışımı tokatlıyor.

Jayden beni ön kapıya doğru sürüklemeye başladı. Ayaklarımı içeri sokuyorum. "Hayır, bekle. Nereye gidiyoruz?"

"Devam et, tatlım. İyi olacağız." Rosa, MJ'in kanepenin arkasına doğru yürümesine yardım ediyor. "Benimle oynamayı sevdiğini biliyorsun."

Jayden beni Cole'a teslim ediyor, o da beni dışarı çıkarıyor. İçimi panik kaplıyor. "Bekle!"

"Bir molaya ihtiyacın var, Jo."

Bebeğimi bırakmak istemiyorum. Beslenme programı ne olacak? Ya uyku saatleri? Peki ya ağladığında?

"Jo." Cole yüzümü tutuyor ve beni ona bakmaya zorluyor. Sesi yumuşuyor. "Rosa MJ'i tanıyor. Kendi beş çocuğunu büyüttü. Ona bakacağını düşünmesem bebeğimizi asla ona bırakmazdım."

Jayden yanımdan geçip gidiyor. "Bir şey olmasına izin verirse onu öldüreceğimi söyledim. İşte bu kadar."

"Jayden!" Nefes nefese kaldım.

Omuz silkiyor. "Gerçek bu."

Cole yüzümü bırakıyor ama gözlerimin içine ciddiyetle bakmaya devam ediyor. "Sen harika bir annesin, Jo. Ama bir yıldır bir gün bile izin yapmadın. İzin verirsen koca bir hafta sonu tatilimiz var."

İlk tepkim hayır oldu. Bebeğimi bırakamam. Ama izin istiyorum.

"Onu bırakabilirsin," diyor Cole usulca. Cebini karıştırıp telefonunu alıyor ve kamera görüntülerinin olduğu bir ekran açıyor. Rosa ve MJ'i görüyorum

yerde oynamak. Güvenli.

Derin bir nefes aldım. Belki bu iyi olur.

"Aferin kızım." Cole sırtıyor ve beni havaya kaldırıyor. "Şimdi, gidelim."

"Cole," diye gülüyorum beni Jayden'ın kamyonetinin arkasına iterken. Şeytani bir gülümsemeyle beni takip ediyor. "Sana ziyafet çekmeyeli uzun zaman oldu."

"Biz sürerken olmaz." Jayden arabaya biner ve kenara çeker. "Bağla onu, sikik."

Cole homurdanıyor, sonra bana doğru eğiliyor. "Önce güvenlik, prenses."

Cole, Jayden'la çocukluklarına dair hikâyeler anlatırken bir saat boyunca araba sürüyoruz. Hikâyelerin çoğu Jayden'ın yaptığı utanç verici bir şeyi içeriyor. Cole'un dikkatimi dağıtmaya çalıştığını biliyorum ve bunu takdir ediyorum. Sürekli telefon ekranına bakıyorum, bu da bana huzur veriyor. Yaklaşık bir saat sonra Jayden ön koltuğa uzanıyor ve bir şey fırlatıyor. "Bunu giy."

Kalçama indiğinde gözlerimi kırıştıyorum. Siyah bir kumaş parçası. Cole onu kaptı. "Gözbağı zamanı."

"Bekle, hayır-" İtiraz ediyorum ama Cole göz bağını başıma sarıyor. "Tekrar hayır de; bu beni azdırıyor."

Cole'un ağır elleri benimkilerin üzerine iniyor, onları kucağıma sabitliyor, böylece onu karıştıramıyorum. Heyecan damarlarımda dolaşiyor. "Ne yapıyorsun?"

"Beğenmeyeceğin bir şey değil." Cole ellerimi sıktı.

Kamyonun durduğunu hissediyorum ve sonra Cole'un kapısı açılıyor. Sıcak hava içeri doluyor ve hemen taze koktuğunu fark ediyorum. Cole koltuğun kenarına oturmama yardım ediyor, sonra beni tutup omzunun üzerinden taşıyor.

"Beni yere bırak," diye kıkırdıyorum.

"Bir şey duydun mu, Jay?"

Elimi kaldırıp göz bağımın dışarı bakmaya çalışıyorum. Biri elimi geri indirdi, sonra Jayden "Hayır, hiçbir şey duymadım" dedi.

Bir süre taşındım ve sonra sanki birkaç basamak çıkıyormuşuz gibi bir ses geldi. Kuşları ve kurbağaları duyuyorum ama bunun dışında hiçbir şey yok.

Bir kapı açılıyor.

"Hazır mısın, limon damlası?"

Cole beni yere bıraktı. Hemen göz bağını çıkarmak için uzandım. Hangi cehennemdeyiz biz?

Sıcak eller kapıyı açmama yardım ediyor ve bir anda ahşap kirişlerle

kaplı bir oturma odasıyla karşılaşıyorum. Mutfak sağda, solda döner bir merdiven ve ayı ve geyik dekoru var.

Donup kaldım. Bu... kulübe. Beni ilk götürdükleri kulübe.

Göz kırpıyorum. Hayır, burası kabin değil. Her şey farklı. Tüm pencereler açık ve sıcak hava hafifçe içeri doluyor. Dekorun üzerindeki ayılar ve geyiklerin üzerine geleneksel Meksika kıyafetleri dikilmiş. Ayrıca mutfak çok daha gelişmiş. En yeni malzemeler yerleştirilmiş ve üzerinde 'Lemon Drop'un mutfağı' yazan ahşap bir tabela var.

Duygular beni dolduruyor. Nefes alıyorum ve dönüyorum.

İki adam da yumuşak ifadelerle bana bakıyor.

"Ne? Nasıl?"

"Beğendin mi?" Cole sırtıyor.

Nostalji beni vuruyor. Geri dönüp her şeye tekrar bakıyorum. Mekan çok ev gibi, sıcak ve misafirperver. Yüzümde bir gülümseme beliriyor. Her şeye rağmen burayı özlemişim.

Adamlara geri dönüyorum. "Bunu siz mi yaptınız?"

Cole gülümser. "Burayı çok özledim. Burada yaptığımız şeyleri çok severdim." Bir anda yırtıcı bir bakış yüzünü kaplıyor. Beni dikkatle izliyor.

Bu beni donduruyor. Jayden'a bakıyorum. O da bana sanki bir parça biftekmişim ve haftalardır bir şey yememiş gibi bakıyor. Onları uzun zamandır böyle görmemiştim. İkisi de uzun zamandır baba modundaydı, ama bu? Bu tam olarak eskiden göründükleri gibi. Huysuz ve aç.

Ön kapı hâlâ açık ve Cole beni izlerken kapıyı yavaşça kapatıyor.

Yavaşça kilidi açıyor. "Keşfetmek ister misin?"

Yutkunuyorum. Cole'un göz bebekleri büyüdü. Jayden'ınkiler de öyle ve beni dikkatle izliyor.

"Ne yapıyorsun?"

Cole sırtıyor ama cevap vermiyor.

Oturma odasına doğru bir adım geri atıyorum. İki adam da başını eğdi. Hava enerji ile yüklüdür.

Bir adım daha geri çekiliyorum, kaslarım geriliyor. Cole sırtıyor. "Kaçsan iyi olur ufaklık."

Jayden bir kaşını kaldırır. "Saklansan iyi olur, kedicik. Seni yakaladığımızda bundan hoşlanmayacaksın."

Ve yapıyorum. Dönüyorum ve spiral basamaklara doğru fırlıyorum. İkişer ikişer uçarak kendimi çatı katına fırlatıyorum. Tıpkı diğeri gibi görünüyor, alanın çoğunu kaplayan kocaman bir yatak ve oturma odasına bakan bir balkon.

Ağır ayak sesleri beni takip ediyor.

Kendimi savunacak bir şey bulma umuduyla gardıroba doğru koşup çekerek açıyorum. Seks oyuncaklarıyla mı dolu? Bir kırbaç kaptım ve döndüm. İki adam da tepeye çıktı ve dağıldılar. Jayden yatağın diğer tarafına, Cole da bana doğru yöneldi.

"Yakaladım seni." Cole sırtıyor. "Biliyor musun, saklanma konusunda berbatsın."

Kırbacı Cole'a doğru savuruyorum ve o da şaşkınlıkla geri sığıyor. Bu bana bir fırsat vermek için yeterliydi ve onu hızla geçtim. Aşağıdaki kanepeye atlamaya hazır bir şekilde korkuluklara doğru atılıyorum ama Jayden beni belimden yakalıyor ve hırlıyor. "Sana ne demiştim ben?"

Beni yatağa geri fırlattı. "Kendine zarar veremezsin." Yüzünde öfke vardı.

Dizlerimin üzerine çöktüm. "Denemiyordum -"

Cole kırbacı yataktan kapar. "Bu kadar yeter. Bence onu cezalandırmalıyız, Jay."

"Anlaştık." Jayden bir anda üstüme çıktı, beni ters çevirdi ve yüzümü yatağa sabitledi. "İtaatsiz kız."

Mücadele ediyorum, hâkimiyetleri doğrudan amıma doğru akıyor. "Boyun eğ, iğrenç şey."

"Asla." Jayden'in sert tutuşu altında kıvranıyorum ama bu sadece kıcımlı daha fazla havaya kaldırmaya yarıyor. Elleri tozluklarımı kavıyor ve bacaklarımdan aşağı yırtıyor.

"Daha sıkı dövüş, bebeğim. Kaçabilirsin." Cole mırıldanıyor.

Jayden baskıyı bırakıyor ve ben dönerek ayağa kalkmaya çalışıyorum. Cole tam oradaydı ve ben de ona doğru savruldu.

Kolumu yakalıyor ve Jayden beni kucağına çekiyor. Zaten çıplaktı ve kıkırdıyor. "Yüze pençe yok. Cole'un derisi konusunda tuhaf olduğunu biliyorsun."

"Siktir git!" Nefes almak için çırpınıyorum ama içimden bir coşku geçiyor. Yaşadığımı hissediyorum. Kanım yanıyor.

"Şimdi yaptın işte." Jayden kayıyor ve beni üzerine çekiyor. "Cole, kayganlaştırıcı."

Cole onu Jayden'a fırlatıyor ve o da tek eliyle yakalıyor. Hâlâ beni tutan koldan kurtulmaya çalışıyorum ama Jayden beni sıkıca kavıyor. Aletini yumrukladı. "Hadi, kedicik. Elinden gelenin en iyisi bu mu?"

"Siktir git, seni lanet olası pislik."

Kıkırdıyor. "İşte böyle. Şimdi benim için rahatla."

Jayden beni tekrar kucağına çekiyor, sert aleti yanaklarımla arasında. Zahmetsizce, aletini kıcıma yerleştirmek için beni yeterince kaldırdı. "Hayır." Mücadele ediyorum, adrenalin içimde akıyor.

"Benimle dövüşürsen canını yakarım." Onunla dövüştüm.

Jayden beni sikinin üzerine itti, siki kıcımı ikiye ayırdı. Çığlık atıyorum, acıyla dolup taşıyorum.

"Shhhh. Bunu sen istedin." Jayden beni sabit tutuyor. İçime sadece kısmen oturmuş durumda ama o gerginlik her şey demek. Böyle oynamayalı çok uzun zaman olmuştu.

"Dövüşürken çok güzel görünüyorsun." Cole çenemi ve yanaklarımı tutuyor ve yüzümü ona doğru çevirmeye zorluyor. Yüzümde iz bırakan bir damla gözyaşını yalamak için eğiliyor. Derin, baş döndürücü bir sesle inliyor. Cole bana doğru eğilerek aletini okşuyor. "Devam et, Jo. Seni becerirken çırpındığını hissetmek istiyorum."

İnliyorum. Jayden yavaşça içime pompalarken kıcımdaki acı yavaşça zevke dönüşüyor. Jayden bizi tekrar yatırıyor, böylece o sırt üstü yatıyor ve ben de onun üstünde sırtüstü yatıyorum. Cole üstümüze çıkıyor ve sikini benim giriş yerimle hizalıyor. Cole'a karşı tekmeliyorum ve o sadece sırtlıyor, yavaşça içime itiyor. Dolgunluk beni hemen geriyor ve inliyorum.

"İşte bu kadar. Seni ne kadar incittiğimizi bilelim." Cole başını geriye attı. İçime tamamen oturduktan sonra aşağı uzanıyor ve meme uçlarımdan birini tutuyor.

Bu his inanılmaz. Çocuk sahibi olduğumdan beri göğüslerim çok daha hassas ve Cole da bunu biliyor. Meme ucumu parmaklarının arasında yuvarlayarak vücuduma zevk dalgaları yayıyor. Sırtımı eğiyorum.

Her iki adam da bana vurmaya başladı, bir ritim buldu ve beni istikrarlı bir şekilde becerdi. Aletleri, yıldızları görmeme neden olan noktalara sürtünüyor. Acıtıyor, bu da sadece hisleri arttırıyor.

"Sen çok seksi bir annesin." Cole hafifçe içime doğru iterek inliyor. "Bu şimdiye kadar istediğim her şey. Sana sahip olmak, ailemize sahip olmak."

"Cole," diye inliyorum ve kolumu kurtarmak için mücadele ediyorum. Jayden bırakıyor ve ben de uzanıp tırnaklarımı göğsüne geçiriyorum.

"Evet?"

"Dur. Olmak. Nazik olmayı." Tırnaklarımı derisine geçiriyorum.

Cole gülüyor ve aletini içime sokuyor. İçime doğru akan bir acı patlamasına neden oluyor. Zevk arttıkça meme uçlarım sertleşiyor.

Her iki adam da bana daha sert vurmaya başlıyor, içime giriyor ve kendi zevklerinin peşinden koşuyorlar. Vücudum zıplıyor ve amım onların etrafında kenetleniyor.

"Jo. Bizim güzel küçük fahişemiz." "Muhteşem fahişe."

İnliyorum. Orgazmım artıyor.

"Bizim için gelecek misin, limon damlası?"

Sırtımı kamburlaştırıp zevkin peşinden koşuyorum. Cole aleti G noktama çarpacak şekilde kayıyor ve orgazmım içime çarpıyor. KÖr edici bir zevk içimde patlıyor ve gözlerimi sıkarak kapatıyorum.

"Aferin kızıma," diye inliyor Cole.

Zevk dalgalar halinde üzerime çöküyor.

"Gözler," diye homurdanıyor Cole.

Anında gözlerimi açtım.

"Siktir," Cole beni izliyor ve hızını artırarak içime giriyor.

Altımda, Jayden nabız gibi atıyor ve sertleşiyor. Boşalırken adımın inliyor.

Bu Cole'u kenara itiyor ve o da içime geliyor. İnliyor, içime doğru derinlemesine itiyor.

Orgazmım azalırken, çocuklar içimden çıktılar. Jayden saçımı okşuyor ve Cole ayağa fırlıyor. Havlularla geri dönüyor ve beni temizliyor. Hâlâ orada yatıyorum, kaslarım sıvı halde. Sıcak ve rahatlamış hissediyorum.

Temizlendikten sonra Cole yanıma yerleşti. Parmaklarını kollarımda gezdiriyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Nasıl bu kadar şanslı olduk, Jay?"

Jayden diğer kolumu bir aşağı bir yukarı izliyor. "Ağır bir suç mu işledik?" Alay ediyorum. "Bir suç mu?"

Jayden kıkırdıyor ve beni çimdikliyor. "Dikkatli ol. Seni tekrar becermeye hazırım."

Gözlerimi deviriyorum ve tavana bakıyorum. Kuş sesleri kulübeyi dolduruyor ve ben bir nefes çekiyorum. Burayı ne kadar özlediğimi bilmiyordum. Berbat bir yer. Hiç özlememeliydim. Ama özlüyorum.

"Vay be. Bu harika bir ilk raunttu." Cole ayaklarını yatağın üzerinde sallıyor. "Hepiniz rahatlayın. Ben biraz yemek yapacağım."

"Cole," diye inliyorum. Mutfakta bana yardım ettiğinden beri çok şey öğrendi, ama bu genellikle benim işim.

"Duymayacağım." Merdivenlerden aşağı iniyor. Takırtılar duyuyorum ve aniden kalkmak istiyorum. Kulübeyi keşfetmek için. Eski anıların tadını çıkarmak ve mutfağı neyle doldurduklarını görmek için.

Mülkte geziniyorum. Misafir odasındaki kelepçeler ve bodrumdaki boktan beyzbol posterleri dışında eski kulübenin neredeyse birebir kopyası. Yine de bu kulübe daha hafif hissettiriyor. Daha özgür.

Mutfağa girdiğimde Cole krep çeviriyordu. Jayden da oradaydı. Beni gördü, sonra başıyla dondurucuyu işaret etti. "Sana bir şey getirdim."

Donup kaldım.

Sadece kıkırdıyor. "İyi bir şey."

Gözlerimi deviriyorum. "Dildo olmasa iyi olur."

Cole bir an için gerçekten kırılmış görünüyor. "Neden bir dildoya ihtiyacınız olsun ki? Biz varız."

Dondurucuyu açtım. Tavuk ve adaçayı yemeklerimle doluydu. Nefes alıyorum. Onları özlemişim. Meksika'da bu markayı satmıyorlar ve onları görmek bile beni nostaljik yapıyor.

Jayden bana yumuşak bir gülümseme veriyor.

Başımı salladım. Beni kaçırmalarından şımartmalarına nasıl geçtim? Masaya oturuyorum. "Peki. Bu hafta sonu planın nedir?"

"Seni anlamsızca becermek. Sana daha çok dövme yaparım. Huzurun tadını çıkar." Jayden sandalyesinde arkasına yaslandı.

Gülüyorum. "Başka nereye dövme yaptıracaksın? Bana zaten çok fazla dövme yaptın."

Jayden bana bakıyor. "Bazı boş alanlar düşünebilirim."

Hemen kollarımı kavuşturuyorum. "Hayır. Amıma dövme yapmayacaksın." Jayden sadece omuz silkti.

"Jayden," diye hırlıyorum. Bir an için ne söylersem söyleyeyim yapacağından endişeleniyorum. Ama terapiye başladığından beri sınırlarımı öğrenmekte ve ben istemedikçe onları zorlamamakta çok başarılı oldu.

Jayden bana gözlerini deviriyor ama bakışı yumuşak.

Derin bir nefes aldım. Çocuklar her şeyden sonra çok büyüdüler. Ve buna bayılıyorum. Pislik ve özenli olmanın mükemmel bir karışımı.

Ben de sandalyemde arkama yaslanıp derin bir nefes alıyorum. Bugün ayrılmakla ilgili ilk çekincelerime rağmen, bu güzel. Başka kimseden sorumlu olmak zorunda değilim. Ya da yemek yapmak. Ya da herhangi bir şey yapmak, gerçekten. Bu güzel bir şey.

"Yemek hazır." Cole önüme bir tabak dumanı tüten sıcak krep koydu. İronik bir şekilde, beni beslediklerinde oturduğum yerde oturuyorum.

Geçen sefer krep yemiştim. Bir kaşımı kaldırdım. "Bunlar ilaçlı mı?" Cole gülüyor. "Belki."

Ona dönüyorum. Bu kaçamak cevaptan hoşlanmadım. Bana sırtıyor. "Ye bakalım, limon damlası."

"İçlerine ne koydun?"

Cole omuz silkiyor. "Biraz öyle, biraz böyle." "Cole," diye homurdanıyorum.

"Dinle." Eğiliyor. "Bir molayı hak ediyorsun. Bırakmak için bir şans. Sana bunu öneriyoruz. Yerinde olsam kabul ederdim."

Zihnim bir dakikada bir mil dönüyor. "MJ'i kim kontrol edecek?"

"Biz. En azından birimize erişimi olmadan onu asla bırakmayız."

Yemeğe bir göz attım. Yanlış gidebilecek her şey aklımdan geçiyor.

"Güven, Jo. Unutma, güvenmeyi öğreniyoruz."

Jayden'a bakıyorum. Karanlık bir kaşını kaldırdı.

"Artık kaçmak yok. Artık saklanmak yok. Sadece bırak ve bize güven." Cole başımın üstünü öpüyor. "Bunu yapabilirsin, değil mi?"

Bir nefes aldım. Geçtiğimiz birkaç yıl boyunca, erkekler kendileri için zor olsa bile sürekli olarak yanımda olmak için çaba gösterdiler. Özellikle de MJ ortaya çıktıktan sonra. Onu ve beni desteklemek için yorulmadan çalışıyorlar. Eğer güvenmek için bir zaman varsa, o da şimdi olmalı.

Daha fazla düşünmeden bir çatal alıyorum ve yemekten bir ısırık alıyorum. Cennet gibi. Krepler yastık gibi ve yumuşak. Cole pastırma da eklemiş ve tuzlu tarafının tadını çıkarıyorum.

Adamlar beni yemek yerken izliyor, göz bebekleri tekrar havaya uçuyor. Yavaşlıyorum, "Beni daha önce yemek yerken gördünüz, sakın olun" diye mırıldanıyorum.

"Küstah, uyuşturulmuşken bile." Cole başını sallar ve güler.

Kendimi farklı hissetmiyorum. Ama tabağım temizlenir temizlenmez bir sersemlik hissediyorum. Temizlemek için gözümü kırpmıyorum.

"İşte orada." Cole arkamdan geldi ve beni yakaladı. "İçime düş, Jo. Bırak ve düş. Sana güvenin ne kadar iyi olabileceğini

göstermeme izin ver." Son.

TEŞEKKÜRLER

Eğer henüz yapmadıysanız, beni sosyal medyada takip edin. Yeni insanlarla tanışmayı ve takip edilmeyi seviyorum. Anla işte.

Tiktok: alina_may_author

Instagram: alina_may_author

Facebook: Alina May'in Kitap

Bebekleri

Eğlenceli gerçek: Bu düet için bir kitap yazmayı hiç planlamamıştım. Karakterlerin duyguları için içine girince korktum ve tepelere kaçtım. Son, bitti, bitti, güle güle! Ama okuyucularımın nazik zorbalıkları ve Jayden, Cole ve Jo'nun ısrarları sayesinde bu bebek doğdu. Bu yüzden ilk teşekkürüm, bu karakterlerin seslerinin duyulmasına yardımcı oldukları için okuyucularıma.

İkinci olarak, muhteşem beta okuyucularım Sarah, Amanda, Alex ve Laurelyn'e teşekkür ederim. Gerçekçi oluyorsunuz ve beni gülmekten kırıp geçiriyorsunuz. Harika fikirler, düzenlemeler ve satırlar için teşekkürler.

Ve her zaman olduğu gibi, muhteşem editörüm Taylor'a teşekkür ederim. Beni saçmalıklarımla çağırıyorsun ve bir şekilde nasıl yazılacağını biliyormuşum gibi görünmesini sağlıyorsun. Mucize bir işçi ve harika bir arkadaş. Seni seviyorum.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.